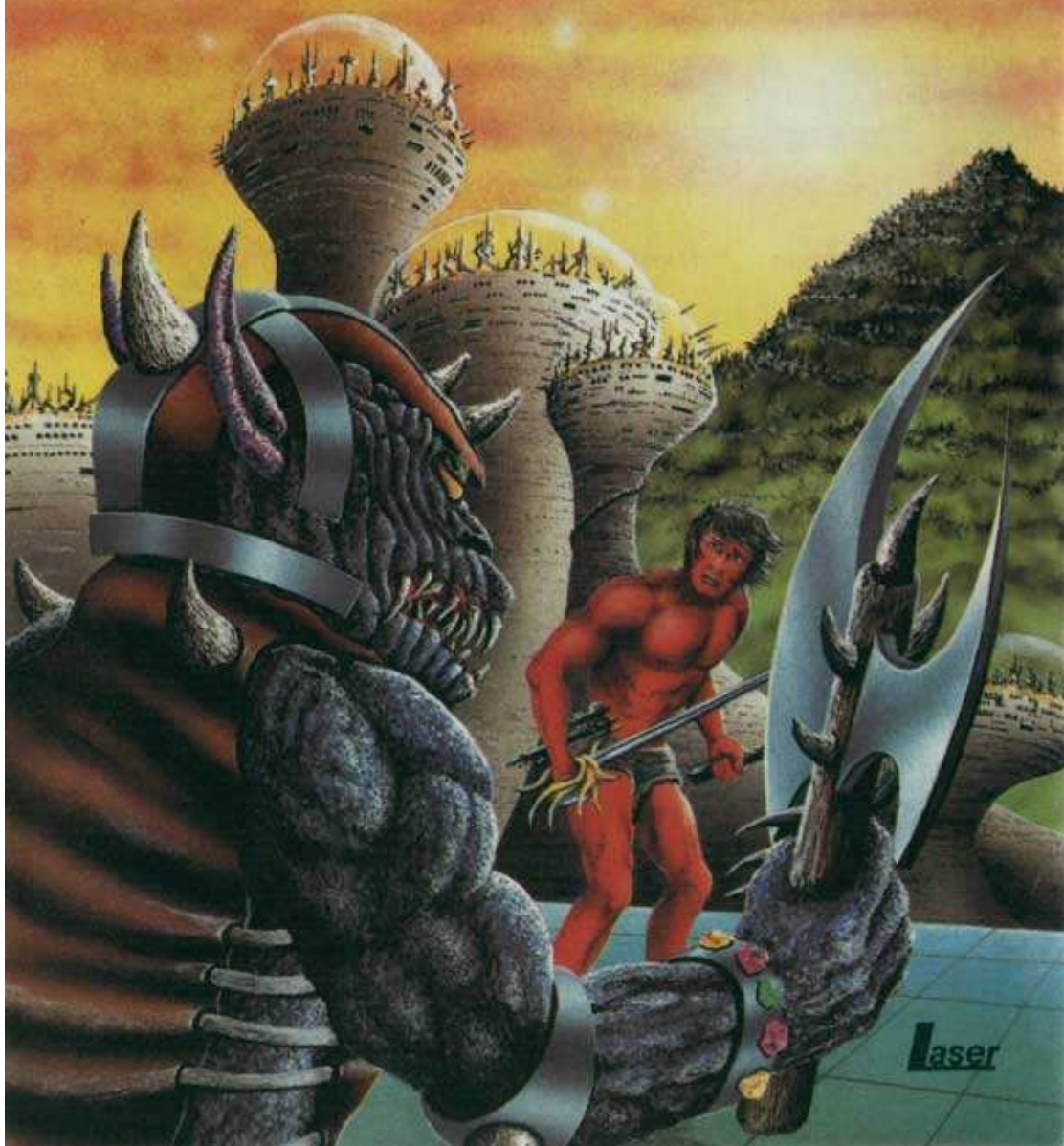


Michael Moorcock

MĚSTO ŠELEM



Michael Moorcock

MĚSTO ŠELEM

Název originálu: **CITY OF THE BEAST**

Ilustrace na obálce: **Petr Bauer**

Grafická úprava obálky: **Zdeněk Světlík**

Překlad: **Jiří Emmer**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright ©1965 by Michael Moorcock
Copyright ©1991 for the Czech translation by J. Emmer
Copyright ©1992 for Cover by P. Bauer

Copyright ©1992 for the Czech edition by **Laser**

ISBN 80-85601-12-5

PŘEDMLUVA

Právě jsem trávil sezónu v Nice, celkem spokojen s tím, že mám malý soukromý příjem. Bylo to v překrásném létě 1964 a davy lidí byly větší než obvykle, takže když jsem toužil po troše samoty, musel jsem chodit na dlouhé procházky; buď podél pobřeží nebo do vnitrozemí.

Ted' jsem za ty davy vděčný, protože kdybych neprchal z centra města, nebyl bych nikdy poznal Michaela Kanea, toho zvláštního záhadného člověka, s jehož životem jsem se brzy důvěrně seznámil.

La Montagne se nachází asi dvanáct mil od Nice podél pobřeží. Je to malá, ale malebná osada na vrcholku útesu, kterou jsem pro sebe objevil před několika lety jako příjemné a uklidňující místo. Byla tam kavárna s bílými zdmi, kde podávali vynikající kávu a z jejíž terasy se dalo dívat do blankytu Středozevního moře. Nezkaženo turisty, nedotčeno míjejícím časem, bylo pro mne La Montagne se svou terasovou kavárnou klidným útočištěm.

Bylo, jak si vzpomínám, 15. července – jeden z nejhezčích dnů v roce, teplý, jasný a svěží. Seděl jsem u svého oblíbeného stolku, popíjel studený pernod a díval jsem se do dále nad hladinu přemodrého moře, když jsem si poprvé povšiml toho velkého muže. Přišel a sedl si ke stolu blízko mne a tiše, s americkým přízvukem, si objednal světlé pivo.

Byl vysoký, štíhlý, opálený a dobře stavěný a na první pohled budil dojem muže činu – vypadal v tomto prostředí jako mladý bůh.

Přesto z jeho očí vyzařoval bolestný pohled, který dával tušit nějakou zvláštní tragédii či záhadu v jeho minulosti.

Snažím se trochu fušovat do psaní, měl jsem již tehdy za sebou pár cestopisných dílek a můj spisovatelský instinkt mě ihned uvedl do pohotovosti. Zvědavost ve mně přitlumila mé dobré způsoby, a tak jsem se rozhodl, že s ním zkusím navázat hovor.

„Příjemný den, že, pane?“ začal jsem.

„Velmi příjemný.“ Jeho tón byl přátelský, ale zdrženlivý, úsměv poněkud váhavý.

„Hádal bych, že jste Američan. Jste tady na dovolené?“

Roztržitě přikývl a zahleděl se na moře. Možná, že pokračovat dále v hovoru ode mne nebylo zrovna slušné. Možná jsem se vnucoval. Ale kdybych se tehdy nechal odradit, připravil bych se o neuvěřitelné zážitky a nikdy bych nevyslechl ten nejfantastičtější příběh, jaký se kdy dostal k mým uším.

Když se mě přišel číšník zeptat, co si ještě přeji, objednal jsem tomu Američanovi další pivo. Potom jsem si vzal svůj drink k jeho stolu a zeptal se, jestli si můžu přisednout.

„Promiňte,“ řekl a opět se na mne usmál tím svým přátelským, smutným, záhadným úsměvem, na který jsem si později rychle zvykl. „Jen jsem se trochu zasníl. Samozřejmě si přisedněte, rád bych si s někým popovídal.“

„Jste tady dlouho?“ zeptal jsem se.

„Kde – na Zemi?“

To byla překvapivá odpověď. Zasmál jsem se. „Ne, ne – samozřejmě ne. Myslel jsem – ve vesnici.“

„Ne,“ odvětil, „moc dlouho ne. Ačkoliv,“ hluboce si povzdechl, „řekl bych, že až moc dlouho. Ale vy jste Angličan, že?“

„Ve skutečnosti pocházím z New Englandu,“ odvětil jsem, „ale teď už jsem pravý Angličan. A v kterých místech v Americe žijete?“

„V Americe? Ah, původně jsem z Ohia.“

Jeho záhadné odpovědi mne mátly. Proč si myslel, že míním celou planetu, když jsem se ho ptal, jak dlouho je tady ve vesnici? Tahle otázka ještě víc povzbudila moji zvědavost.

„A pracujete tam?“ dotíral jsem dále.

„Ano, dříve ano.“ Pojednou se na mne zpřímá zahleděl, jeho oceľově modré oči jako by se mi zavrtávaly do mozku. Cítil jsem, jako by mnou procházel elektrický proud. Pak pokračoval: „To byl asi začátek toho všeho. Mohl bych vám teď povědět svůj příběh, ale po

jeho vyslechnutí byste určitě volal do nejbližšího blázince, aby si mne odvezli!“

„Vy mě mýlíte. Řekl bych, že jste prožil nějakou tragédii. Zklamal jste se v lásce, že?“

Začínal jsem přemýšlet o tom, jestli moje zvědavost už nepřekračuje všechny meze slušnosti. Ale nevypadal uraženě.

„Dalo by se to tak říci. Jmenuji se Michael Kane. Říká vám to něco?“

„Matně,“ připustil jsem.

„Profesor Michael Kane z Chicagského Institutu Speciálního Výzkumu.“ Opět si povzdechl a pak pokračoval. „Pracovali jsme na přísně tajném výzkumu transmiteru hmoty.“

„Transmiteru?“

„Popravdě řečeno bych vám o tom neměl říkat, ale teď už je to asi jedno. Pokoušeli jsme se sestavit přístroj na bázi elektroniky a jaderné fyziky, který by byl schopen rozložit atomy určitého předmětu a vyslat je v sérii vln. Ty by mohly být přenášeny na velké vzdálenosti, podobně jako radiovlny. Na místě určení by byl přijímač, který by pak teoreticky sestavil z těchto vln zase původní předmět.“

„Myslíte jako že byste vzal jablko, rozložil je na částičky a vyslal je v podobě, řekněme, elektromagnetického vlnění a na konci byste z něj zase sestavil to původní jablko? Něco jsem o tom četl, jak si vzpomínám, ale myslel jsem, že tento přístroj je jen pouhou teorií.“

„To také donedávna skutečně byl – tedy ve vaší nedávné minulosti.“

„Mojí minulosti? Není to snad ta samá minulost jako vaše?“

„Teď se k tomu dostáváme,“ pokračoval. „Dokonalejší typ přístroje, o kterém jsme teď mluvili, by mohl rozložit na atomy lidskou bytost, přenést ji přes vybranou vzdálenost a přijímač na konci cesty by ji složil opět dohromady.“

„Neuvěřitelné! Jak jste na tohle všechno vůbec přišli?“

„Navázali jsme na poslední výzkumy v oblasti laserů a maserů. Nebudu vás unavovat technickými detaily, ale hlavní význam tady měl právě výzkum světelného a rádiového vlnění. Byl jsem vedoucím fyzikem. Ta myšlenka mě úplně posedla...“ Hlas mu zeslábl a pohled se stočil pod stůl, kde ještě pevněji zatnul své dlouhé prsty v pěsti.

„A co bylo dál?“ ptal jsem se nedočkavě.

„Uvedli jsme ten přístroj do chodu a úspěšně jsme jím přenesli několik laboratorních krys. Pak jsme ho potřebovali vyzkoušet i na člověku. Bylo to nebezpečné, nemohli jsme si dovolit žádat dobrovolníky.“

„Tak jste se rozhodl vyzkoušet to sám?“

Usmál se. „Přesně tak. Velmi jsem chtěl dokázat, že funguje – sám jsem o tom byl skálopevně přesvědčen.“ Odmlčel se a pak pokračoval: „Ale *nefungoval*.“

„Nicméně jste to však přežil,“ upozornil jsem. „Pokud ovšem právě nemluvím s vaším duchem!“

„Jste blíží pravdě, než si opravdu myslíte, příteli. Kde byste řekl, že jsem se ocitl po odvysílání z transmiteru?“

„Hm, zdá se mi logické, že jste dorazil do přijímače, který vás pak – mhm – dal zase dohromady.“

„Zdám se vám duševně v pořádku?“ opět odbočil od tématu.

„Naprosto,“ odvětil jsem.

„Nepřipadám vám třeba jako lhář?“

„Vůbec ne. Co tím myslíte? Kde jste tedy skončil?“

„Věřte mi,“ řekl vážným tónem, „*já jsem úplně opustil tuhle planetu!*“

Zalupal jsem po dechu. Na moment jsem začal pochybovat o jeho zdravém rozumu. Ale viděl jsem, že to myslí naprosto vážně a v celém jeho chování bylo něco, co mi říkalo, že mluví pravdu. „Dostal jste se do kosmu?“

„Ano. Byl jsem vržen na dalekou cestu prostorem – a myslím, že také časem. *Ocitl jsem se na Marsu, příteli.*“

„Mars!“ Moje nedůvěra opět vzrostla. „Ale jak jste to mohl přežít? Mars je přece bez života – jen prach a lišejníky!“

„Ne na tomto Marsu, příteli.“

„On je ještě nějaký *jiný* Mars?“ pozdvihl jsem tázavě obočí.

„V jistém smyslu ano. Planeta, kterou jsem navštívil, není tím Marsem, který můžeme vidět našimi teleskopy, o tom jsem přesvědčen. Tohle byl starší Mars, celé věky v minulosti a stále ještě starověký. To mě přivedlo na myšlenku, že naši předkové pocházejí z této planety a na Zemi přišli před milióny let, když Mars začínal odumírat!“

„Chcete tím říci, že jste se setkal na Rudé planetě s lidmi?“

„S lidmi velmi podobnými nám. A to není všechno. Setkal jsem se se zvláštní, romantickou civilizací, úplně odlišnou od jakékoli

pozemské. Jen naše nejstarší legendy se o ní možná zmiňují. Legendy, které jsme si přinesli z Marsu, když se celý lidský rod stěhoval z Marsu na Zem a upadl opět zpátky do divoštví. než se znovu vydal na cestu k civilizaci. Ó, bylo to překrásné, fantastické, neuvěřitelné – místo, kde člověk může být člověkem a kde je každý hodnocen jen podle svého chování a svých skutků. A pak jsem poznal Shizalu...“

Tentokrát jsem pochopil výraz v jeho tváři. „Takže v tom byla žena,“ poznamenal jsem jemně.

„Ano, byla. Mladá dívka, neskutečně krásná, vysoká mart'anská dívka, aristokratka z rodu, který by zastínil nejstarší egyptské dynastie. Ona je princeznou Varnalu, Města zeleného oparu – města s krásnými věžemi a kolonádami, chrámy a kopulemi, s ušlechtilými lidmi – a s nejlepšími bojovníky na celém Marsu...“

„Pokračujte,“ vydechl jsem uchvácen.

„Nyní mi to připadá jako nádherný sen.“ Smutně se usmál. „Ale sen, který mohu získat zpět.“ Pevně sevřel rty a jeho modré oči se zablýskly pevným rozhodnutím. „Musím!“

„A já musím vyslechnout celý váš příběh,“ řekl jsem vzrušeně. Přestože můj rozum odmítal přijmout jeho fantastický příběh, můj cit jej přijal. Byl jsem si téměř jistý, že mluví pravdu. „Půjďte se mnou do mého hotelu? Mám tam magnetofon. Chtěl bych od vás slyšet celé vyprávění – a nahrát si ho.“

„Jste si jistý tím, že nejsem blázen nebo lhář?“

„Skoro,“ řekl jsem s omluvným pousmáním. „Ještě si nejsem úplně jistý. Nechte mne rozhodnout, až uslyším všechno.“

„Dobře.“ Náhle vstal.

Nejsem určité žádný strážník, ale on byl ještě o hlavu vyšší.

„Rád bych, abyste mi uvěřil,“ řekl. „A...“ Odmlčel se, přitom na něm bylo poznat, že zadržel něco, co by velice rád řekl.

„Co jste chtěl říci?“ naléhal jsem. Mezitím jsme zaplatili a vydali se k nedalekému stanovišti taxíků, kde stálo jediné sešlé vozidlo.

„Víte, nemohu se vrátit do své laboratoře,“ odpověděl. „A konstrukce nového transmiteru by byla nákladná. Já... Já potřebuji pomoc.“

„Mám poměrně dost prostředků,“ řekl jsem mu, zatímco jsem se nakláněl k řidiči a dával mu pokyny. „Mohl bych vám částečně pomoci.“

„Stejně mi nejspíš nebudete věřit,“ odvětil s tím svým smutným úsměvem, „ale už to, že najdu někoho ochotného mne poslouchat, mi

velmi uleví.“

Jeli jsme zpět do mého hotelu v Nice – do hotelu De la Mer. V apartmá jsem nám oběma objednal jídlo. Bylo jako vždy výborné a oba nás povzbudilo. Když jsme dojedli, zapnul jsem magnetofon a on začal hovořit.

Jak už jsem řekl, zpočátku jsem nebyl zcela schopen uvěřit jeho podivnému příběhu. Jak pokračoval dál a dál, moje přesvědčení, že před sebou nemám blázna ani lháře, se stávalo jistotou. Skutečně zažil vše, co mi vyprávěl. Když domluvil – bylo to velmi pozdě v noci – cítil jsem jako bych i já zažil všechna úžasná dobrodružství Michaela Kanea, amerického fyzika a – *bojovníka z Marsu!*

To, co nyní začnete číst, je v podstatě jeho vyprávění. Těch několik úprav a upřesnění jsem učinil v zájmu čtivosti textu a dodržení zákonů Velké Británie a Spojených států – zejména v bodech zahrnujících vědecká tajemství. Posuďte Michaela Kanea jako jsem ho soudil já. Ať dojdete k jakémukoli závěru, nezavrhujte ho jako lháře. Kdybyste ho viděli v tom hotelovém pokoji, jak mluví v plynulých, uvážlivých souvětích s očima upřenýma do stropu, jako kdyby se díval přímo na Mars a s výrazem vypravěče, který mění svůj projev podle znovuprožívaných dobrodružství tak, jak mu tanou na paměti, uvěřili byste mu stejně bezvýhradně jako já.

E. P. B.
Chester Square
London, S. W. 1

Duben 1965

PRVNÍ KAPITOLA

Můj vděk panu Clarchetovi

Transmitter hmoty je vlastně jak hlavním neštěstím, tak hlavním hrdinou mého příběhu (začal Kane), protože právě on mne přenesl do světa, kde jsem se cítil mnohem víc doma, než se kdy budu cítit zde. Potkal jsem tam překrásnou dívku, do které jsem se zamiloval a která měla ráda mne – a pak jsem opět všechno ztratil.

Ale měl bych raději začít od úplného začátku.

Narodil jsem se, jak už jsem vám říkal, v Ohiu, ve Wynnsville – v pěkném městečku, které se příliš neměnilo. Jedinou zvláštností zde byl pan M. Clarchet, Francouz, který se sem přistěhoval krátce po skončení první světové války. Žil ve svém domě na předměstí. M. Clarchet byl kosmopolita a Francouz ze staré školy – pomenší, velmi přímočarý, s typickým francouzským voskovaným knírkem a poněkud vojenskou mluvou.

Musím přiznat, že osoba pana Clarcheta byla pro nás děti spíše karikaturou a utvrzovala v nás všechno to, co jsme se o Francouzech dočetli v našich šestákových románech a komiksech. Přesto právě tomuto muži vděčím za to, že jsem ještě naživu, ačkoli to jsem si uvědomil teprve řadu let poté, co jsme se naposled viděli – když jsem se ocitl rovnýma nohama na Marsu... Ale to už zase předbím.

Clarchet byl pro mne záhadou, přestože jsem ho jako chlapec

poznal více než kdokoli jiný. Tvrdil o sobě, že býval mistrem šermu na dvoře ruského cara ještě před revolucí a že po převzetí moci bolševiky musel rychle prchnout.

Ve Wynnsville se usadil právě pro tyto zkušenosti. Zdálo se mu, že celý svět byl tenkrát naruby a tak byl rád, že našel městečko, které se mu hned zamlouvalo a kde se zřejmě nikdy nic podstatného nemění. Jeho životní styl byl zcela jiný než na jaký byl dosud zvyklý a zřejmě se mu zamlouval.

Poprvé jsme se setkali, když jsem se nechal jako malý kluk od svých kamarádů přemluvit, abych přešel plot jeho zahrady a pokusil se tajně zjistit, co je zač. Všichni jsme byli přesvědčeni, že je to určitě nějaký špión! Chytil mne, ale místo aby mě zastřelil, jak jsem čekal, mě se smíchem propustil. Od té doby jsem si ho oblíbil.

Zanedlouho poté se všichni wynnsvilští kluci po shlédnutí filmu Ronalda Colmana *Zajatec Zandy* rázem proměnili v samé Ruperty a Rudolfy. Šermovali jsme až do roztrhání těla každý den s pruty místo mečů, ne sice moc obratně, zato však s velikým nadšením!

Jednoho slunného odpoledne na počátku léta jsem s mým přítelem Johnnym Bulmerem bojoval o trůn Ruritánie právě před zahradou pana Clarcheta. Pojednou odtud zazněl hlasitý křik a my se oba překvapeně otočili.

„Non! Non! Non!“ Francouz byl úplně bez sebe. „To je špatný, špatný, špatný! Takhle se přece gentlemani nebíjí!“

Vyběhl ze zahrady, vzal mi můj prut a zaujal vybraný šermířský postoj naproti překvapenému Johnnymu, který tam stál s ústy doslova dokořán.

„A teď,“ vyzval Johnnyho, „to zkus po mě, oui?“

Johnny neobratně napodobil jeho postoj.

„A teď výpad – tak!“ Prut projel vzduchem, až se zastavil těsně před Johnnyho hrudí.

Johnny se pokusil o totéž – a jeho útok byl odvrácen dokonalým krytem. Oba jsme byli úplně ohromeni. Tenhle člověk by si to klidně mohl rozdat s Rupertem z Hentzau.

Po chvíli se Clarchet zamračil a zakroutil hlavou. „To není dobré, s takovými klacíky – to chce pořádné flerety, non? Pojd’te!“

Šli jsme za ním do domu. Byl zařízen velice komfortně, ne však marnotratně. A v jedné z podkrovních místností jsme našli něco, nad čím jsme opět strnuli překvapením.

Před našima očima defiloval rozmanitý soubor takových zbraní,

o jakých se nám ani nesnilo! Dnes už vím, že tam byly jak flerety, rapíry a šavle, tak krásná sbírka antických zbraní – obouruční meče, turecké šavle, samurajské meče, široké meče, krátké římské meče a mnoho, mnoho dalších.

Pan Clarchet pokynul rukou směrem k té úžasné výstavce zbraní. „Tady. Moje sbírka. Je to prima náradíčko, *non?*“ Podal nám oběma malé rapíry. Byl to opravdu dobrý pocit držet v ruce takovou dobře vyváženou zbraň. Ohnul jsem zápěstí, ale rovnováhu se mi podařilo udržet jen zčásti. Clarchet mě vzal za ruku a opravil mi držení.

„Tak co, chtěli byste to umět pořádně?“ zamrkal na nás. „Já bych vás toho mohl dost naučit.“

Byla to pravda? Směli jsme držet v ruce ty nádherné zbraně a ještě se učit, jak s nimi doopravdy bojovat? Byl jsem úplně unesen, avšak náhle jsem byl nucen se zamračit.

„Hm – my ale nemáme žádné peníze, pane. A naši rodiče by nám určitě nedali ani cent.“

„Já bych za to od vás nechtěl žádné peníze. To, co se ode mne naučíte, bude mou odměnou! No tak – nejdřív vám ukážu, jak odrážet ránu...“

A tak nás začal učit. Nejenom, že jsme se učili zacházet s moderními zbraněmi – flerety, rapíry a šavlami – ale také jsme se naučili ovládat zbraně všech možných tvarů a velikostí používaných v různých koutech světa v současnosti i v minulosti. Naučil nás vše, co sám z toho vybraného umění znal.

Navštěvovali jsme s Johnnym jeho šermířský sál kdykoli to jen bylo možné. Zdálo se, že je rád, že nám může předávat své zkušenosti, stejně jako jsme byli rádi my. Když nám bylo asi tak patnáct, byli jsme oba už na velmi slušné úrovni; řekl bych, že jsem byl ještě o něco lepší než Johnny.

Potom se Johnnyho rodiče přestěhovali do Chicaga a já jsem zůstal jediným Clarchetovým žákem. Kdykoli jsem si našel chvílku při svých studiích fyziky na gymnáziu a pak na univerzitě, ihned jsem pospíchal do Clarchetova domu, abych se zde naučil co možná nejvíc. A pak jednou přišel ten den, kdy můj mistr nadšeně vykřikl poté, co jsem ho *porazil* v dlouhém, vyčerpávajícím souboji!

„Ted' už jsi nejlepší, ty, Miku! Lepší než kdokoli z těch, co jsem kdy znal!“

To bylo pro mne nejvyšší ocenění, jakého se mi kdy dostalo. Na univerzitě jsem samozřejmě v šermu pokračoval a byl jsem pak do-

konce vybrán do amerického olympijského družstva. Byla to ale rozhodující doba mých studií, tak jsem se musel vzdát účasti.

Takhle jsem se tedy dostal k šermu. Ve chvílích deprese jsem si často myslel, že je to sport dost zbytečný – nemoderní a pouze nepřímou užitečný, zvyšující jen rychlost reakcí a fyzickou kondici. Přínosem mi byl až v armádě, protože fyzická zdatnost požadovaná pro výcvik byla pro mne samozřejmá.

Měl jsem štěstí. Studoval jsem dobře a vojenskou službu, jejíž část jsem strávil v bojích s komunistickými partyzány ve vietnamských džunglích, jsem přežil. Okolo třicátky jsem již byl dosti známý i mezi fyziky. Nastoupil jsem do Chicagského Institutu Speciálního Výzkumu a vzhledem k mým předchozím tezím v oboru teleportace jsem byl jmenován vedoucím oddělení pro vývoj transmiteru hmoty.

Jak si vzpomínám, později jsme pracovali na zvětšení jeho capacity tak, aby mohl pojmout člověka.

Zářivky v laboratoři se odrážely na kabině z oceli a plastů, velkém „teleportačním kuželu“, v ostatních přístrojích a zařízení zabírajících celý prostor. Pracovali jsme zde v pěti, tři technici, můj první asistent doktor Logan a já.

Kontroloval jsem všechny přístroje a Logan s kolegy se věnoval zařízení. Nakonec jsme konstatovali, že je vše v pořádku, byli jsme připraveni.

Otočil jsem se a pohlédl na doktora Logana. Beze slova opětoval můj pohled. Podali jsme si ruce. To bylo vše.

Vstoupil jsem do transmiteru. Nejprve se mi to snažili všichni rozmluvit, ale nyní to už vzdali. Logan zvedl telefon a spojil se se skupinou, která obsluhovala „přijímač“. Ten byl umístěn v laboratoři na druhé straně budovy.

Logan jim oznámil, že jsme připraveni a čekal na jejich odpověď. Byli také připraveni.

Logan přistoupil k hlavnímu vypínači. Skrze malý skleněný panel jsem z kabiny viděl, jak s vážným výrazem stiskl tlačítko.

Tělo mě začalo příjemně brnět. Zpočátku. Je obtížné popsat ty podivné pocity, pochopil jsem, že transmitter začal pracovat. Každý atom mého těla byl rozbit na částice a já jako bych to cítil. Zmocnila se mě závrať; přišel pocit hrozného vnitřního tlaku, pak jsem vybuchl.

Všechno zezelenalo a cítil jsem, jak se rozlétám do všech stran. Pak přišla bouře barev, která rozkvetla okolo mne – červená, žlutá,

fialová, modrá.

Měl jsem vzrůstající dojem ztráty hmotnosti. Cítil jsem, jak letím naprostou temnotou a vědomí mě opouštělo. Jen jsem pocítil, že překonávám v několika sekundách obrovský prostor vesmíru a ženu se časoprostorem.

Pak jsem už nic nevěděl!

Mé smysly, pokud to byly smysly, se začaly obnovovat pod citrónově žlutým sluncem zářícím z temně modré, místy nachové oblohy. Nikdy předtím jsem ještě neviděl tak intenzívní barvy. Že by mi moje teleportace umožnila vnímat barvy ostřeji?

Avšak když jsem se rozhlédl kolem sebe, zjistil jsem, že je toho více než jen intenzita barev, co se v okolí změnilo. Ležel jsem v porostu mírně se vlnících sladce voňavých kapradin. Ale byly to kapradiny, jaké jsem ještě neviděl!

To kapradí mělo neskutečný karmínový odstín!

Protřel jsem si oči. Že by se transmitter – nebo spíše jeho přijímač – rozbil a sestavil mě dohromady špatně, takže mám zmatek ve vnímání barev?

Vstal jsem a přehlédل to moře karmínových kapradin.

Zalupal jsem po dechu.

Celý můj zrak se musel nějak změnit!

Z pole kapradin se vynořila nestvůra zhruba koňských proporcí, velikosti slona. Avšak tím jakákoli podobnost s nějakým známým tvorem končila. Barva té obludy byla skvrnitě fialovozelená. Z její ploché, skoro kočičí hlavy trčely tři bílé rohy. Vzadu se houpaly dva ocasy podobné ještěřím a vpředu na mne zíralo fazetové oko zabírající skoro polovinu hlavy. Ta nestvůra si mě nejdřív se zájmem prohlížela, ale pak se zvedla a pohnula směrem ke mně.

S divokým výkřikem jsem se dal na útěk. Byl jsem tehdy přesvědčen, že prožívám nějakou noční múru – nebo paranoidní halucinaci způsobenou chybou transmitteru nebo přijímače.

Za sebou jsem slyšel dupot toho tvora, který vydával zvláštní bučivý zvuk, a tak jsem svůj úprk zrychlil, jak jsem jen mohl. Přitom jsem zjistil, že se mi běží až příliš lehce, jako bych vážil méně.

Najednou jsem ze strany zaslechl sympatický zvonivý smích. Pak na mě stejně lahodný hlas něco zavolal neznámou řečí, která také svojí melodičností nepřipomínala žádnou pozemskou. Až jsem si říkal, že tak krásný zvuk už k sobě žádná slova nepotřebuje.

„Kahsaaa manherra vosu!“

Zpomalil jsem a podíval jsem se tím směrem.

A uviděl jsem dívku – nejkrásnější dívku, jakou jsem kdy spatřil.

Měla dlouhé zlaté vlasy. Oválný obličej a bělostnou svěží plet'. Byla prakticky nahá až na tenký plášť, splývající z jejích ramen, a kožený pás kolem boků. Na něm měla zavěšený krátký meč a pouzdro, ze kterého vyčnívala pažba jakési pistole. Byla vysoká a její postava byla nádherná. Její nahota byla samozřejmá a já ji ihned přijal. A ona nebyla nijak na rozpacích. Zastavil jsem se na chvíli, na šelmu za sebou jsem zapomněl, abych si ji mohl pořádně prohlédnout.

Pohodila vesele hlavou a znovu se zasmála tím zvonivým smíchem.

Najednou jsem cítil, jak mě něco lechtá na krku. Nejprve jsem si myslel, že to bude nějaký hmyz a ohnal jsem se rukou. Ale na hmyz to bylo příliš velké. Otočil jsem se.

Ta zelenofialová obluda s obrovským muším okem, dvěma ocasy a třemi rohy mi něžně olizovala krk!

Že by mě ochutnávala? Moje mysl však byla ještě soustředěna na neznámou dívku. Podle toho, jak se pořád usmívala, se mi zdálo nepravděpodobné, že by od té nestvůry hrozilo nějaké nebezpečí.

Ať už jsem se nacházel kdekoliv – ve snu nebo v nějakém ztraceném světě – uvědomil jsem si, že jsem v panice prchal před ochotným přátelským domácím zvířetem. Začervenal jsem se a pak jsem se připojil k dívčině smíchu.

Po chvíli jsem pravil: „Pokud to není nevychovaná otázka, doufám, že byste mi mohla, prosím, říct, kde se to vlastně nacházím?“

Svraštila krásné obočí a pomalu zavrtěla hlavou. „*Uhoi merrash? Civinnee norshasa?*“

Zkusil jsem to znovu ve francouzštině, ale bezúspěšně. Pak v němčině – zase nic. Ani španělština nevedla k navázání komunikace. Moje latina a řečtina jsou velmi omezené, ale také jsem se je pokusil použít. Jsem trochu lingvista, rychle pochytím cizí jazyk. Zkusil jsem si vzpomenout na to málo ze studia siouxštiny a apačtiny, které jsem se učil během krátkého studia o Indiánech na univerzitě. Ale bezvýsledně.

Řekla mi ještě pár slov ve svém jazyce, který mi, když jsem se do něj pozorně zaposlouchal, jistými podobnostmi připomínal klasický sanskrt.

„Vypadá to, že se nedomluvíme,“ poznamenal jsem, zatímco

jsem tam stál a obluda pokračovala v láskyplném olizování.

Pak mi dívka podala ruku. Srdce mi bušilo a sotva jsem se mohl pohnout.

„*Phoresna*,“ řekla. Vypadala, jako kdyby mne chtěla vzít někam s sebou a ukázala ke vzdáleným kopcům.

Pokrčil jsem rameny, vzal ji za ruku a šel s ní.

A tak, ruku v ruce s tou rozkošnou domorodkou, jsem přišel do Varnalu, Města zelených mlh, nejskvostnějšího ze skvostných marťanských měst.

Ach, jak je to dávno! Před kolika milióny let to bylo!

DRUHÁ KAPITOLA

Ohromující pravda

Varnal je pro mne ve vzpomínkách reálnější než třeba Chicago nebo New York. Leží v utěšeném údolí mezi kopci, které Marťané nazývají Volající vrchy. Když jdeš kolem nich, jsou zelené a zlaté, pokryté štíhlými stromy znějícími jako melodické vzdálené volající hlasy.

Samotné údolí je široké a mělké, s pěkným velkým a teplým jezerem. Město je postaveno okolo jezera, z něhož stoupá zelenavá mlha, která ovíjí jemně zelené kadeře okolo štíhlých věží Varnalu. Většina půvabných budov Varnalu je vysoká a bílá, jen některé jsou postaveny z jedinečného modrého mramoru, který se těží nedaleko. Tu a tam mají zlaté zdobení, třpytící se na slunci. Město má hradby z téhož modrého mramoru a jsou též zlatě zdobený. Z jeho věží vlají praporky, zářivé a pestrobarevné, jeho terasy jsou obleženy domorodými obyvateli, z nichž i ti ošklivější by byli vyhledávanými krasavci či krasavicemi nejen v mém rodném Wynnsville, ale určitě i v Chicagu nebo jakémkoli jiném velkoměstě našeho světa.

Když jsem prvně vkročil do města Varnalu, veden krásnou dívkou, zatajil se mi dech bázlívou úctou a obdivem. Porozuměla mému obdivu, přijala jej jako kompliment a hrdě se usmála, pak něco pronesla v jejím nesrozumitelném jazyce.

Usoudil jsem, že nesním, protože má fantazie by těžko stvořila sen tak nádherný a půvabný.

Ale kde jsem to tedy byl? To jsem tehdy nemohl ani tušit. Jak jsem se sem dostal? Ani na tuto otázku jsem si nedovedl odpovědět.

Lámal jsem si hlavu hlavně druhou otázkou. Na transmiteru se jistě muselo něco pokazit. Místo aby mně vyslal do přijímače na druhé straně budovy, mrštil mne vesmírem, přirozeně i časem, do jiného světa. Nebyl jsem na Zemi, přinejmenším ne na Zemi mého století. A nějak jsem tušil, že to není ani Země minulosti ani budoucnosti. Avšak nemohla to být ani ta jediná další možná planeta naší sluneční soustavy – Mars – protože Mars je přece mrtvá, vyprahlá planeta prachu a lišejníků. Přesto však velikost Slunce a gravitace menší než pozemská ukazovaly na něj.

Plně jsem se oddával svým spekulacím, zatímco mě ta dívka vedla zlatou městskou branou do ulic lemovaných stromy, směrem k paláci z lesklého bílého kamene. Lidé, muži a ženy, oblečení (jestli je to to pravé slovo) podobně jako dívka, si se zdvořilou zvědavostí prohlíželi mé šedé kalhoty a bílý laboratorní plášť.

Po schodech jsme vystoupili do paláce a vešli do velké dvorany ověšené mnohobarevnými prapory, na kterých byly neznámé symboly, mýtická zvířata a slova vyvedená bizarním písmem, které mi opět trochu připomnělo sanskrt.

Nad dvoranou se tyčilo pět galerií a v jejím středu tryskala fontána. Několik lidí stojících zde v živém hovoru radostně zamávalo na moji průvodkyni a mne obdařilo stejně zvědavými pohledy, s jakými jsem se setkal již na ulici.

Kráčeli jsme dvoranou, prošli dalšími dveřmi a začali jsme stoupat po spirálovém schodišti z bílého mramoru. Na jednom patře pak dívka zastavila a otevřela dveře, které na první pohled vypadaly jako kovové, avšak při bližším ohledání se ukázalo, že jsou z nějakého neuvěřitelně tvrdého a naleštěného dřeva.

Vešli jsme do docela malé místnosti. Mnoho zařízení zde nebylo, jen pár koberců z obarvených zvířecích kůží a několik skříní okolo stěn.

Dívka šla k jedné z nich, otevřela ji a vyňala z ní dva kovové kroužky, do nichž byly zasazeny nějaké mně zcela neznámé blýskavé drahokamy. Jeden z těch kroužků si posadila na hlavu a gestem mě vyzvala, abych učinil totéž s druhým. Vzal jsem kroužek a nasadil si jej.

Náhle se v mé lebce ozval hlas. Chvilku jsem byl překvapen, pak jsem pochopil, že to je nějaký telepatický komunikátor, o jakém jsme

my fyzici na zemi zatím jenom snili.

„Bud zdrav, cizinče,“ řekl mi hlas a já jsem přitom sledoval, jak se dívčiny rty pohybují a modelují ta krásná, neznámá slova. „Odkud přicházíš?“

„Jsem z Chicaga, Illinois,“ řekl jsem, spíše abych otestoval ten přístroj než abych se snažil předat dívce informaci, která byla pro ni bezvýznamná.

Zamračila se. „To zní hezky, ale takové místo neznám. Kde se na Vashu nachází?“

„Vashu? Tak se jmenuje tohle město?“

„Ne – Vashu je jméno celé planety. Tohle město se jmenuje Varnal a je hlavním městem národa – Karnalu, mého lidu.“

„Znáte astronomii?“ zeptal jsem se. „Zkoumáte hvězdy?“

„Ano. Proč se ptáš?“

„Kolikátá je tahle planeta od Slunce?“

„Čtvrtá.“

„Mars! Tak to je Mars!“ vykřikl jsem.

„Nerozumím ti.“

„Omlouvám se. Nějak jsem se sem dostal z třetí planety, kterou nazýváme Země. Tam je Chicago!“

„Ale na Negalu, třetí planetě, nejsou lidé. Jen vlhké džungle a obrovské nestvůry!“

„Jak to, že víte o té planetě tolik?“

„Naše hvězdné lodě ji navštívily a přivezly zpět obrázky.“

„Tak vy máte vesmírné koráby – ale...“ Nerozuměl jsem tomu. Bylo to příliš neuvěřitelné, než abych to ihned přijal. Pokračoval jsem v otázkách, abych se ujistil, že Země, kterou zná, není Zemí, kterou jsem opustil. Země jejich času zřejmě prochází obdobím velkých plazů. Nějak jsem tedy prošel prostorem i časem. Takže náš transmitter toho uměl zřejmě víc, než jsme si mysleli!

Ještě jedna věc mne zarazila. Nikde ve městě jsem neviděl žádnou vyspělou techniku, přesto tito lidé měli kosmické lodě.

„Jak je to možné?“ zeptal jsem se.

„My jsme hvězdné lodě nepostavili. Jsou darem Sheevů – ti je postavili. My máme svoji vědu, ale ta se nedá srovnat s moudrostí a znalostmi Sheevů.“

„Kdo jsou ti Sheevové?“

„Byli největší, několik jich ještě žije. Jejich národ byl úžasně vyspělý. Jsou nejstarší ze všech ras žijících na Vashu. Naši filosofové

se dohadují o jejich původu, ale víme o nich málo.“

Opustil jsem toto téma a usoudil jsem, že nastal čas, abych se představil.

„Já se jmenuji Michael Kane.“

„Já jsem Shizala, brádrhínaka Karnalu a v nepřítomnosti brádrhího vládlyně.“

Dozvěděl jsem se, že brádrhí znamená něco jako náš král, ačkoliv zde neměl ani zdaleka tak absolutní moc. Možná vůdce by byl lepší výraz – nebo snad protektor? Brádrhínaka znamenalo asi totéž jako naše princezna – prostě dcera krále.

„A kde je teď brádrhí?“ otázal jsem se.

Její výraz zesmutněl a pojednou sklopila zrak k zemi.

„Můj otec zmizel před dvěma lety – na trestné výpravě proti Argzoonům. Musel být zabit nebo se zabil sám, jestli upadl do zajetí. Je lepší zemřít než se stát zajatcem Modrých Obrů.“

Vyslovil jsem jí svoji účast a cítil jsem, že není ta pravá chvíle na otázku, kdo jsou ti Argzooni nebo Modří Obři. Byla evidentně hluboce pohnuta vzpomínkou na ztrátu otce, ale přesto nedovolila, aby ji to hoře ovládlo.

Rád bych jí poskytl nějakou útěchu. Ale vzhledem ke své neznalosti morálního kodexu a zvyků jejího národa bych lehce mohl způsobit pravý opak.

Ukázala na svůj kroužek. „Tohle prozatím musíme nosit. Sheevové nám darovali ještě jiný přístroj, který je schopen naučit tě naši řeč.“

Ještě jsme spolu chvíli rozprávěli a já jsem se dozvěděl mnoho o Marsu – nebo Vashu, jak jsem ho začínal nazývat.

Na Marsu žilo mnoho národů, některé s Karnalem spřátelené, některé ne. Všechny mluvily nářečími stejného původního jazyka na rozdíl od Země, kde se původní prařeč postupně rozplynula do mnoha různých forem, což, jak jsem pochopil, nebyl případ Vashu.

Jak mi řekla Shizala, na Marsu byla také moře, ale nebyla tak obrovská jako pozemská. Varnal, hlavní město národa Karnalanů, byl jedním z mnoha států ohraničených jen přibližnými hranicemi, které se nacházely na jednom z kontinentů Marsu situovaném obdobně jako Amerika na Zemi, i když mnohem větším.

Cestovalo se zde dvěma základními způsoby. Nejběžnější dopravní prostředek byla *dahara*, zvíře velké síly a vytrvalosti. Ale mnohé národy měly také několik letadel. Ty darem Sheevů nebyly,

jak jsem pochopil, ale musely dříve Sheevům patřit. Jak jsem vyrozuměl, byla na atomový pohon – jemuž nikdo na Vashu nerozuměl. Byly to stroje neuvěřitelně starobylé a nikdo nebyl schopen je po havárii opravit. Byly tedy používány jen v nouzových případech. Existovaly zde také lodě využívající nějaký druh atomového motoru a různé druhy plachetnic. Brázdily těch několik řek Vashu – řek, jejichž hladina každým rokem klesala.

Co se týče zbraní, spoléhali Mart'ani především na meče. Také měli pistole – Shizala mi ukázala a půjčila svoji. Byla to jemně vyrobená zbraň s dlouhou hlavní a pohodlným uchopením. Nepřišel jsem na to, jak se z ní střílí nebo na jakém principu pracuje – Shizala se mi to pokusila vysvětlit a já pochopil, že je to něco na způsob laseru. Jak velké množství energie musí být ukryto v jejích komorách, pomyslel jsem si. My vědci jsme byli přesvědčeni, že vyrobit laserovou pistoli je nemožné, protože na generování paprsku – soustředěného světelného toku schopného krájet ocel – je třeba obrovský generátor. Podal jsem jí zbraň nazpět. Takovéhle pistole byly zřejmě získány Shizaliny dávnými předky ze zničených sheevských měst, protože Sheevové nikdy nikomu tyto zbraně nedávali. Ze stejných důvodů jako u letadel byly nyní používány zřídka.

Jejich *akashasard* – tedy letadel – bylo pouze pět. Tři patřily Karnalu a po jednom dalším sousedním spřáteleným zemím – Iridale a Walavale. Přestože existovalo několik pilotů schopných je ovládat, nikdo na Vashu nevěděl, na jakém principu pracují.

Další důležitou věcí, kterou několik vybraných národů získalo od Sheevů, bylo sérum dlouhověkosti. Stačilo jedno jeho požití a každý, kdo ho užil, měl k dispozici dva tisíce let života! Z těchto důvodů se nerodilo mnoho dětí, takže populace Karnalu zůstávala poměrně malá. To není tak špatné, pomyslel jsem si. Mohl bych Shizalu poslouchat ještě mnoho hodin, ale ona s úsměvem ukončila vodopád mých otázek.

„Nejdříve se musíme najíst. Za chvíli se bude podávat večerní jídlo. Pojd'me.“

Následoval jsem Shizalu a ona mě vedla malým pokojem do haly, ve které bylo nyní několik velkých stolů, u nichž seděli karnalští muži a ženy, všichni krásní, milí a v dobré náladě.

Všichni zdvořile, ne však podlézavě povstali, když Shizala zaujala své místo v čele stolu. Pokynula mi k židli po její levici a já jsem si také sedl. Jídlo vypadalo nezvykle, ale vonělo pěkně. Naproti mně,

po Shizalině pravici, seděl tmavovlasý, svalnatý mladík. Na pravém zápěstí měl jednoduchý zlatý náramek a svoji ruku položil na stůl tak, aby ji nikdo nepřehlédl.

Bylo zřejmé, že je na něj hrdý a chce, abych ho viděl. Pomyslel jsem si, že je to nějaká ozdoba a víc jsem se tím nezabýval.

Shizala mi představila tohoto muže jako brádhínaka – neboli prince Telem Fas Ogdaie. To jméno neznělo jako karnalské a také se brzy ukázalo, že brádhínak Telem Fas Ogdaie je z Mishim Tepu, hlavního města dva tisíce mil na jih vzdáleného spřáteleného národa. Byl, jak se zdálo, milý společník a vtipný vypravěč. I když jsem mu samozřejmě nerozuměl. Se mnou mohla konverzovat jen osoba mající na hlavě kroužkový komunikátor.

Po mé levici seděl příjemný mladík s dlouhými, téměř bílými vlasy. Zdálo se mi, že se ze všech nejvíc snaží, abych se tu cítil jako doma; nabízel mi jídlo a pití, kladl zdvořilé otázky, které Shizala překládala. Byl to Darnad, mladší bratr Shizaly. Nástupnictví na varnalský trůn bylo tedy zřejmě určováno podle věku a ne podle pohlaví.

Darnad byl hlavní pukan-nara Varnalu. Pukan znamená bojovník a pukan-nara vůdce bojovníků. Hlavní pukan-nara byl volen veřejnou volbou – civilisty i vojáky. Předpokládal jsem proto, že Darnadův post není pouze čestný, ale že si jej musel vysloužit statečností a bystrým rozumem. Byl osobností už na první pohled, ale Varnalané neposuzovali muže podle jeho zjevu; spíše podle skutků.

Na konci večere už jsem pochytil několik slov z jazyka Vashu. Přesunuli jsme se do protější místnosti, kde jsme popíjeli nasládlý nápoj nazývaný *basu*, který mi celkem chutnal, i když bych tenkrát ještě dal spíše přednost staré dobré kávě. Později jsem si ho však tak oblíbil, že už bych ho za kávu nevyměnil. Stejně jako káva má stimulační účinek.

Navzdory basu jsem se začal cítit ospalý a Shizala, pozorná hostitelka sledující jak se její hosté cítí, si toho povšimla.

„Nechala jsem pro tebe připravit pokoj,“ sdělila mi telepaticky. „Jestli chceš, můžeš si jít odpočinout.“

Souhlasil jsem, protože ten den plný vyčerpávajících zážitků mě pěkně unavil. Sluha, kterého Shizala zavolala, nás zavedl po schodech do druhého patra, kde se nacházel můj pokoj. Byl osvětlen matně svítícím kotoučem u stropu.

Shizala mi ukázala šňůrku od zvonku podobnou pozemské. Byla

blízko postele a sloužila k přivolání sloužícího. Než odešla, řekla mi, že kroužek může používat kdokoli. Pak si jej sundala a opustila pokoj.

Jako postel sloužila široká, tvrdá lavice pokrytá tenkou matrací. Přes ni byla přehozena široká kožešinová pokrývka, která se mi zdála příliš těžká na to, jaké bylo přes den teplo. Někomu by se možná moje lože zdálo příliš prosté, ale bylo to přesně to, co jsem měl rád.

Svlékl jsem se a okamžitě usnul, jen jednou jsem se probudil chladem uprostřed mart'anské noci (která je samozřejmě delší než pozemská). Ani jsem moc nedumal nad tím, o kolik v noci klesla teplota. Přetáhl jsem přes sebe pokrývku a spal dál.

TŘETÍ KAPITOLA

Útočníci

Ráno se ozvalo zaklepání na dveře a poté vstoupila služebná. Stál jsem u okna a díval se na nádherné varnalské ulice a domy. Nejprve jsem se cítil zaskočen svojí nahotou, ale pak jsem si uvědomil, že je to tady vlastně normální a že se šaty nosí spíše jenom pro okrasu.

Co mě však nepřestávalo uvádět do rozpaků, byl její nezakrytý obdiv, kterým mne častovala, zatímco mi podávala táč se snídaní s ovocem a basu.

Když odešla, zasedl jsem k jídlu. Posnídal jsem chutné ovoce podobné grapefruitům, ale o něco méně hořké a vypil jsem basu.

Zrovna jsem dojídal, když se ozvalo další zaklepání na dveře. Zvolal jsem anglicky „Vstupte!“ a doufal jsem, že to bude mít žádaný účinek. A mělo. Vstoupila usmívající se Shizala.

Když jsem ji znovu spatřil, uvědomil jsem si, že jsem o její kráse snil celou noc, protože jsem si z ní pamatoval každý detail. Světlé vlasy měla sčesané na záda. Na sobě měla černý, průhledný plášť a kolem pasu starý známý kožený pás s mečíkem a pistolí v pouzdře. Pomyslel jsem si, že tyto zbraně mají nejspíše jen formální význam, protože jsem si jen těžko dovedl představit tuto něžnou dívku, jak je používá. Na nohou měla sandály uvázané řemínky skoro až ke kolenům. Víc toho na sobě neměla – a ani to nebylo třeba.

Uchopila kroužek, který včera nosila, a nasadila si ho.

„Myslím, že se rád se mnou projdeš městem a vše si prohlédneš,“ slyšel jsem její hlas v hlavě. „Mám pravdu?“

„To bych byl moc rád. Jestliže můžeš obětovat trochu svého času,“ odpověděl jsem.

„Velmi ráda.“

Mile se na mě usmála.

Nebyl jsem schopen posoudit, jestli ji to ke mně přitahovalo stejně jako mě k ní nebo byla-li jen tak zdvořilá. Tyto úvahy zabíraly čím dál tím víc většinu mých myšlenek.

„Nejdřív,“ pokračovala, „bys však měl strávit pár hodin ve výukovém stroji Sheevů. Potom bys byl schopen hovořit naší řečí bez používání těchto nepohodlných kroužků.“

Vedla mne dolů po schodech a já jsem se zeptal, k čemu je na Vashu stroj na výuku jazyků, když všichni mluví takřka stejnou řečí. Odpověděla, že přístroj byl původně určen k použití na jiných planetách, ale když se ukázalo, že všechny ostatní planety sluneční soustavy obývají jen zvířata, nebyl nikdy použit.

Vedla mne do podzemí paláce. Zdálo se, že sklepení jsou velmi rozlehlá, ale nakonec jsme došli do místnosti osvětlené stejným matným kotoučem jako byl v mém pokoji. Shizala mi vysvětlila, že také tyto kotouče vyrobili Sheevové a dodala, že dříve svítily mnohem jasněji než teď. Místnost byla malá a obsahovala pouze výukové zařízení. Přístroj byl velký a vyrobený z nějakého pro mě neznámého kovu – nejspíš slitiny, jejíž pableskování pomáhalo osvětlit místnost. Samo zařízení sestávalo z kabiny s prohlubní vytvarovanou podle obrysů člověka.

Žádné další zařízení nebylo vidět a já měl chuť okamžitě všechno rozebrat a pořádně prozkoumat, ale utišil jsem svoji zvědavost.

„Sedni si tam, prosím,“ ukázala Shizala na kabinu. „Pokud vím, přístroj se tím automaticky uvede do chodu. Po ukončení procedury se možná nebudeš cítit nejlépe, ale to by mělo být normální – nenech se tím znepokojit.“

Řídil jsem se jejími pokyny a sotva jsem dosedl, začal stroj tiše vrčít. Shora se na mou hlavu snesla jakási přilba a pak jsem začal pociťovat závrat. Nakonec jsem upadl do bezvědomí.

Nevím, kolik času uplynulo, než jsem přišel k sobě. Stále jsem seděl v teď už zřejmě vypnutém přístroji. Trochu omámeně jsem vyhlédl ven a podíval se na Shizalu. Bolela mě hlava.

„Tak jak se cítíš?“ zeptala se.

„Dobře,“ opáčil jsem a vstal.

Avšak vůbec jsem nevyslovil ‚dobře‘, jak jsem si vzápětí uvědomil. Místo toho jsem řekl *vrazha*, což je nejbližší ekvivalent pro slovo dobře v marťanském jazyce.

Mohl jsem hovořit marťansky!

„Funguje to!“ vykřikl jsem. „Na jakém principu pracuje, že má tak rychlé účinky?“

„Nevím. Jsme spokojeni s tím, že můžeme používat zařízení Sheevů. Kdysi dávno nás varovali, abychom se nesnažili proniknout do jejich darů, protože by to pro nás mohlo špatně skončit! Jejich mocná civilizace byla kdysi postižena velkou pohromou, ale o tom koluje nemálo legend vyprávějících také o nadpřirozených silách, ve které my již nevěříme.“

Respektoval jsem tedy tu zjevně hluboce zakořeněnou zásadu spojenou s dary Sheevů, i když se každá částčka mého já trásla na prozkoumání toho zařízení, pravděpodobně vysoce výkonného počítače s nějakým hypnotickým zařízením.

Jak jsme vycházeli nahoru, hlava mě pomalu přestávala bolet. Prošli jsme hlavní halou k východu do města a sešli dolů po schodech, kde na nás už čekala dvě podivná zvířata.

Byla zhruba stejně velká jako koně shireského plemene – slavní angličtí koně, na kterých kdysi rytíři vyráželi do bojů. Ale tohle nebyli koně. Jejich původ měl zřejmě shodné kořeny s člověkem! Tihle tvorové byli podobní opicím, až na několik odlišností. Měli silný ocas připomínající klokani a zadní nohy měli mnohem silnější než přední. Stáli na všech čtyřech a na zádech nesli sedla. Jejich velké hlavy, mírné a inteligentní, se po nás otočily, když jsme k nim přicházeli po schodech.

Nejdříve jsem se trochu zdráhal nasednout, protože mi ti tvorové přece jen dost silně připomínali člověka, ale jakmile jsem se octl v sedle, oprostil jsem se od těchto pocitů – ta zvířata byla k jízdě jako stvořená. Jejich hřbet byl širší než koňský a bylo možné natáhnout si na nich nohy dopředu a zaklesnout je do přední části postroje. Sedlo mělo navíc jakési opěradlo, takže si unavený jezdec mohl výborně odpočinout. Člověku spíš připadalo, že sedí v nějakém pohodlném sportovním autě.

Z pochvy po mé pravici čnělo několik kopí, o jejichž účelu jsem nic nevěděl. Záhy jsem zjistil, že dahary rychle reagují na jemné pokyny uzdou.

Shizala nás vedla přes náměstí a pak hlavní varnalskou ulicí.

Město bylo pod žlutým sluncem jako vždy nádherné. Na obloze ani mráčku a já jsem se úplně uvolnil, a cítil jsem, že chci strávit zbytek života ve Varnalu a jeho okolí. Tu můj zrak zachytil odlesk slunce od nedaleké kupole, tam se zase tulil malý bílý domek mezi monumentální zikurat na jedné straně a vysokou věž na straně druhé. Kolem proudili lidé v neuspěchaném rytmu. Ovocný trh byl rušný, ale nebyl tam hluk a vřava jako na trzích pozemských. Shizala mi o všem vyprávěla mnoho zajímavých věcí.

Karnalané jsou především národem obchodníků. Jejich původ je podobný jako u všech ostatních národů – zpočátku to byli barbarští kočovníci, kteří se pak usadili v té části země, která se jim nejvíce líbila. Ale na rozdíl od ostatních nezačali se zemědělstvím, ale pokračovali v cestách, tentokrát jako obchodníci. Díky odvážným výpravám do nejvzdálenějších končin Vashu záhy velmi zbohatli, měnící jižní výrobky za severské vzácné kovy atd.

Karnalané byli také výbornými umělci, hudebníky a – což bylo také velmi cenné pro jejich obchody – nejlepšími výrobci knih v jejich světě. Dozvěděl jsem se, že karnalské tiskové stroje nebyly sice rotační, ale zřejmě produkovaly mnohem ostřejší písmo než pozemské sázecí tiskařské stroje. Stále jsem ještě neuměl číst jejich písmo, které mi připomínalo sanskrt, ale Shizala mě vzala do malého vydavatelství a ukázala mi několik knih a já jsem pomalu začínal pod jejím vedením poznávat řadu slov.

Po těchto knihách byla na celém kontinentu obrovská poptávka a přinášely Karnalanům, stejně jako jejich umělcům a spisovatelům, velké zisky.

Dařilo se zde i ostatním průmyslových odvětvím. Jejich mečíři byli slavní na celém Vashu, kováři používali staré metody práce, měli stejné pece a kovadliny, ale, jak jsem si uvědomil, na Zemi měly tyto časy teprve nastat.

Nyní také obdělávali půdu, ale ve velkém měřítku, nikoli jako soukromí majitelé. Bylo mi řečeno, že každoročně sejí mnoho čtverečních mil obilovin, které jsou sklízeny dobrovolníky z celé Karnaly. To, co se nespotřebovalo, bylo ukládáno na horší časy, protože Karnalané si dobře uvědomovali, že národ žijící z obchodu a průmyslu nemá v dobách hladomoru šanci.

Také byla znatelná nepřítomnost jakýchkoli kostelů a já se na to Shizaly ihned zeptal. Odpověděla mi, že nemají žádná oficiální ná-

boženství a že stejně pro ty, kteří chtějí věřit v nějaké vyšší jsoouco, je lepší, aby jej hledali ve svých hlavách a srdcích – ne ve slovech druhých.

Dále bylo možno spatřit veřejné školy, knihovny, nemocnice, společenská centra, hotely a další kulturní objekty a zdálo se, že ve Varnalu není nikdo nespokojen či zanedbáván.

Karnalská politická filosofie vycházela z ozbrojené neutrality. Jejich národ byl silný a vždy připraven odvrátit jakýkoli útok. Stále zde existoval jakýsi druh vojenské služby pro případ náhlého napadení.

Shizala mi k tomu řekla: „Větší útok je v podstatě vždycky předem očekáván. Jediné překvapení může být ze strany ne příliš nebezpečných divokých kmenů – anebo Modrých obrů.“

„Kdo jsou ti Modří obři?“ otázal jsem se.

„Argzooni. Jsou divocí a bez jakéhokoli řádu nebo cíle. Žijí na dalekém severu a odtud vyjíždějí na nájezdy. Až sem na jih však přijeli jen jednou a pak byli zahnáni armádou mého otce...“ Sklopila hlavu a pevněji sevřela uzdu.

„A to už se nevrátil zpět?“ zeptal jsem se soucitně, protože jsem cítil, že bych měl něco říct.

„Přesně tak.“

Popohnala daharu a ta přidala do kroku. Napodobil jsem ji a brzy jsme oba uháněli širokými varnalskými ulicemi, v nichž se vznášel nazelenalý opar, vzhůru ke zlatým kopcům před námi – k Volajícím vrchům. Po chvíli jsme za sebou zanechali městské hradby a projížděli mezi neznámými stromy, které jakoby na nás volaly, když jsme jeli jejich středem.

Po chvíli, když Shizala zpomalila svého oře, učinil jsem totéž. S úsměvem se na mě otočila.

„Chovala jsem se nerozumně – odpusť mi to, prosím.“

„Tobě odpustím cokoliv,“ vyhrkl jsem téměř bez rozmýšlení.

Změřila si mne záhadným pohledem, o kterém jsem nevěděl, co si mám myslet.

Pak pokračovala: „Možná, že bych ti měla říct...“

Opět jsem ji impulzivně přerušil: „Nemluvme – rušíme hlasy stromů. Jeďme dál a poslouvejme.“

Usmála se. „Tak dobře.“

Jak jsme jeli, začínal jsem se zabývat myšlenkou, jaký bude můj život na Marsu. Už jsem se smířil s tím, že budu žít v tomto idylic-

kém městě – nikdy bych dobrovolně neopustil místo, kde žije taková kráska, která zrovna vedle mne jede – ale jak si vydělám na živobytí?

Jako vědec bych mohl leccím přispět jejich průmyslu. Napadlo mne, že by Shizala mohla mít zájem o mé znalosti a že by mne mohla přijmout jako svého vědeckého poradce! Tak bych mohl být prospěšný celému Varnalu a současně jí být nablízku.

Tenkrát jsem samozřejmě jednal hlavně intuitivně. Nedovolil jsem si zatím posoudit, jestli by mi karnalské zvyky umožnily nabídnout Shizale sňatek – a ještě ke všemu jsem si nedělal příliš naději, že by Shizala zrovna o mne projevila zájem. Proč by také měla? Navíc se mi ještě vůbec hlouběji nevyptávala na to, co jsem jí řekl o svém původu a příchodu na její planetu a klidně si mohla prostě myslet, že jsem nějaký blázen.

Byl jsem z těch úvah značně rozpolcen. Po notné chvíli jsme usoudili, že bychom se už měli vrátit do města, i když bych na této vyjíždě klidně vydržel mnohem déle.

Když jsme přijeli zpět k paláci, na schodech na nás čekal Telem Fas Ogdai, princ Mishim Tepu. Jednou nohou stál na vyšším schodu a rukou se opíral o jilec svého dlouhého meče se širokou čepelí. Měl obuty měkké boty a na sobě těžký plášť z tmavého materiálu. Vypadal neklidně a rozzlobeně, což ještě zesílilo, když jsme sesedli z dachar a blížili se k němu po schodech. Druhou rukou ukazoval na svůj zlatý náramek. Mě úplně ignoroval, avšak hodil pohledem po Shizale a pak nám ukázal záda a vyšel po schodech do paláce.

Shizala se na mne omluvně podívala. „Je mi líto, Michaeli Kane, ale bude lepší, když si promluvíš s brádhínakem. Omluvíš mne? V hale se můžeš mezitím najíst.“

Přikývl jsem. „Samozřejmě. Doufám, že tě ještě dnes uvidím.“

Nervózně se na mne pousmála, svižně vyšla po schodech a zmizela za brádhínakem.

Zřejmě nějaký diplomatický problém, pomyslel jsem si, protože princ je zde zjevně jako vyslanec s nějakým úkolem a je tu na diplomatickém jednání, stejně jako na přátelské návštěvě.

Možná, že se Karnala oslabila ve válce a následné výpravě, na které ztratila krále a nyní se musí spoléhat také na pomoc svých silnějších spojenců, z nichž jeden z nich by mohl být právě Mishim Tep. Všechny tyto úvahy se zdály být logické a většina z nich se také později potvrdila jako správná.

Vstoupil jsem do velké haly. Na stolech byl připraven velký vý-

běr studených jídel na způsob švédského stolu. Maso, ovoce, nezbytná basu, sladkosti a mnoho dalších. Ochutnal jsem trochu ode všeho a většina mi velmi zachutnala. Vyměnil jsem pár slov se svými spolustolovníky. Byli evidentně velmi zvědaví dozvědět se o mně víc, ale příliš zdvořilí na to, aby se mě přímo zeptali – a ani já jsem v této chvíli neměl náladu zodpovídat nějaké otázky.

Když jsem zrovna ochutnával jeden zvláště chutný kus masa zabalený v zeleném listu podobném našemu salátu, zaslechl jsem náhle podivný zvuk. Nebyl jsem si jistý, co to bylo a tak jsem zbystřil pozornost.

Dvořané také ztichli a poslouchali.

Pak se ten zvuk ozval znovu.

Přidušený výkřik.

Všichni se na sebe zděšeně podívali, ale nic nepodnikli.

Potřetí zaznělo totéž a byl jsem si jist, že poznávám ten hlas.

Byl to hlas Shizaly!

Přestože v hale bylo několik stráží, nikdo z nich se nepohnul ani nevydal příslušné rozkazy, aby pomohli Shizale.

Zoufale jsem se podíval na dvořany. „To je hlas vaší brádrhínaky – proč jí nikdo nejdete na pomoc? Kde je?“

Jeden z dvořanů ukázal na dveře vedoucí z haly. „Je tam – ale my jí nemůžeme jít pomoci, dokud nás nezavolá. Je to velice choulostivá záležitost, protože se jedná o brádrhínaka Telem Fas Ogdaie...“

„Chcete říct, že jí ubližuje! To já nedovolím. Myslel jsem, že jste čestní lidé, ale vy tady teď stojíte...“

„Řekl jsem vám – je to velmi delikátní záležitost. My s ní velmi cítíme... Ale etiketa...“

„K čertu s etiketou,“ řekl jsem anglicky. „Tedy není čas na jemnocit – vždyť Shizala může být v nebezpečí.“

A s těmito slovy jsem se rozběhl ke dveřím, které mi ukázal. Nebyly zamčené, takže jsem je prudce otevřel.

Telem Fas Ogdaie držel Shizalu za obě zápěstí v pevném sevření, zatímco ona se marně snažila vyprostit. Něco jí říkal tichým, naléhavým hlasem. Když mě spatřila, vyhrkla:

„Ne, Michaeli Kane – jdi pryč. Jenom všechno ještě více zkomplikuješ.“

„Neodejdu, když vím, že ti tenhle neotesanec ubližuje,“ řekl jsem a změřil si ho pohrdavým pohledem.

Zamračil se a pak se zlostně zašklebil.

Stále přitom svíral její zápěstí.

„Pusť ji!“ vyzval jsem ho a nakročil k němu.

„Ne, Michaeli Kane,“ řekla. „Telem Fas Ogdai mi nechce ublížit! Jen jsme se trochu přeli, to je vše. Už je to dobré...“

Avšak já jsem položil svou ruku na princovo rameno a pevně jej sevřel.

„Okamžitě ji pusť,“ poručil jsem.

Pustil ji a ve stejný okamžik vyrazil oběma pěstmi proti mému obličejí, takže mě srazil dozadu. Tak to tedy ne! Vyrazil jsem proti němu. První ranou jsem ho zasáhl do hrudi a druhou ranou na čelist jsem ho odrazil. A když se snažil ještě dál vzdorovat, dostal ještě jednu. S výkřikem upadl na zem a zůstal ležet.

„Ach!“ křičela Shizala. „Michaeli Kane, co jsi to udělal?“

„Vyřídil jsem si to s hrubiánem, který si dovoloval na velmi krásnou a milou mladou dámu,“ řekl jsem a mnul si pěsti. „Je mi to moc líto, ale zasloužil si to.“

„Někdy se nechá strhnout, ale není zlý. Věřím, že jsi jednal podle svého nejlepšího svědomí, ale tím jsi mi to všechno ještě zhoršil.“

„Jestli je tady na diplomatické návštěvě, měl by se chovat důstojně jako diplomat,“ připomněl jsem jí.

„Diplomat? On není žádným vyslancem Mishim Tepu. On je mým snoubencem – ty sis nevšiml náramku, který má na zápěstí?“

„Náramek – tak tohle to znamená! Tvůj snoubenec! Ale – ale to není možné! Jak jsi se mohla zaslíbit takovému muži?“ Byl jsem otřesen a rozčilen. Tak všechny mé naděje byly marné! „Přece ho nemůžeš milovat!“

Zamračila se. Když jsem zjistil, že jsem ji rozhněval, jako by mne polil studenou vodou. Natáhla se a zatahala za šňůrku, kterou se přivolává služebnictvo. „Nechováš se zrovna jak by se slušelo na cizince a hosta,“ řekla chladně. „Troufáš si příliš!“

„Je mi to líto, moc líto. Jednal jsem unáhleně. Ale...“

Stejným hlasem pak pokračovala: „Bylo to přání mého otce, abych v případě jeho smrti a mého převzetí vlády pojala za muže syna jeho dávného spojence a tak zajistila další bezpečí Karnaly. V každém případě budu respektovat otcovo přání! Jakékoli tvé komentáře, co se týče mého vztahu s brádrhínakem Mishim Tepu, jsou velmi opovážlivé.“

Tak to byla Shizala, kterou jsem ještě nepoznal – její vladařské

já. Musel jsem se jí asi hluboce dotknout, když zvolila takový tón a způsob výtky, i když jsem poznal, že strohý tón její řeči neodráží zcela její city.

„Ještě jednou se moc a moc omlouvám.“

„Přijímám tvou omluvu. Příště už tak nesmíš jednat. A teď, prosím, odejdi.“

Otočil jsem se a opustil místnost. Byl jsem zmatený.

Rozčileně jsem vyběhl z hlavní haly a po schodech dolů z paláce, kde zrovna jeden služebník odváděl daharu, na které jsem předtím přijel.

Něco jsem na sluhu zamumlal, vyskočil na zvíře a trhl jsem otěžemi a dahara se rozběhla hlavní ulicí směrem k jedné z městských bran.

Potřeboval jsem opustit na chvíli Varnal a jít někam, kde bych byl sám a mohl si v klidu uspořádat myšlenky.

Tak Shizala je zasnoubena! Dívka, do které jsem se, jak už jsem teď věděl, zamiloval od prvního okamžiku, co jsem jí spatřil. Tak to bylo na mě moc!

Srdce mi bušilo jako o závod a celé moje tělo bylo bez sebe bolestí z té nenadálé zprávy. Jel jsem z města úplně naslepo, okolo Zeleného jezera do Volajících vrchů.

Ach, Shizalo, Shizalo, myslel jsem si, jak bys se mnou mohla být šťastná.

Řekl bych, že jsem nebyl daleko od pláče. Já, Michael Kane, který se vždy pyšnil svým sebeovládáním.

Časem jsem zvolnil tempo a začal uvažovat trochu rozumně.

Nevím, jak jsem jel daleko. Tuším, že hezkých pár mil. Okolí bylo pro mne neznámé. Nebyly tu žádné orientační body, které bych poznával.

A pak jsem najednou spatřil na severu nějaký pohyb. Nejdříve jsem si myslel, že to je smečka nějakých zvířat, ale když jsem si zastínil oči proti slunci, rozpoznal jsem, že to jsou jezdci jedoucí na zvířatech podobných mé dahaře. Mnoho jezdců.

Horda jezdců!

Jelikož jsem se pramálo vyznal v marťanském zeměpisu nebo spíše politické geografii, nevěděl jsem, jestli mohou být tito jezdci pro mne nebezpeční nebo ne.

Seděl jsem na svém zvířeti a pozoroval jejich rychlý postup. Už i na takovou dálku jsem pociťoval chvění půdy, jak jejich zvířata buši-

la nohama do země.

Jak se postupně přibližovali, bylo mi na nich něco podezřelého. Myslím, že mne ještě nemohli vidět – osamocenou postavu – avšak já už jsem je dobře rozeznával.

Jejich rozměry byly podivné. To bylo ono.

Když jsem srovnal průměrnou výšku člověka a zvířete a porovnal ji s výškou stromů a keřů, poznal jsem, že tihle jezdci byli opravdoví obři! Jejich dahary byly nejméně dvakrát větší než ta moje; a z nich ani jeden určitě neměřil méně než osm stop.

Mozek mi pracoval rychle. Napadlo mne jediné řešení.

Byli to nájezdníci!

A co víc – věděl jsem, co jsou zač.

Mohli to být jediné ti divocí severní jezdci, o kterých mi vyprávěla Shizala. *Modří obři – Argzooni!*

Proč město nebylo před přibližující se tlupou varováno?

Jak se jim podařilo dostat se do takové blízkosti nepozorovaně?

Tyto otázky se mi honily hlavou, když jsem pozoroval jak se blíží, ale pak jsem uznal, že jsou zbytečné. Jediným důležitým faktem bylo, že se k Varnalu blíží tisíce válečníků!

Rychle jsem otočil své zvíře a okamžitě jsem pustil z hlavy všechny své starosti. Plně jsem se začal zabývat vzniklým nebezpečím. Musím varovat město, aby mělo alespoň minimum času na přípravu obrany!

Zkontroloval jsem svoji polohu podle slunce a pobídl daharu směrem, odkud jsem přijel.

Avšak vůbec jsem nepočítal s argzoonským předvojem. Zatímco jsem sledoval hlavní šik, předsunutí průzkumníci pozorovali mne!

Takže když jsem při vjezdu na jeden palouk zrovna shýbal hlavu, abych se vyhnul nízkým větvím stromů, zaslechl jsem najednou hlasité zafunění a potom divoký, bouřlivý smích.

A pak jsem před sebou spatřil obra sedícího na mohutném zvířeti. V jedné ruce držel obrovský meč, zatímco v druhé měl jakýsi oválný palcát.

Byl jsem neozbrojen – mimo těch pár kopí, která byla zasunuta v pouzdře mého sedla.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Útok

Má mysl pracovala na plné obrátky. Na chvílku jsem propadl naprosté beznaději, když jsem užasle hleděl do tváře bytosti, která pro mne byla stejným překvapením, jako kdybych potkal jednorozce nebo Pegasa.

Jeho kůže byla tmavě modrá. Stejně jako varnalští ani on neměl na sobě nic, čemu bychom my říkali oděv. Celé jeho tělo bylo ukryto ve vycpávaném koženém brnění, na hlavě měl přilbu ze stejného materiálu vyztuženou kovem.

Jeho tvář byla velmi široká, avšak přesto protáhlá. Měl šterbinovité oči a obrovský chřtán, který nyní zel dokořán, plný nerovných šavlovitých černých zubů. Šklebil se na mne, protože předpokládal můj rychlý konec. Veliké, zašpičatělé uši mu odstávaly dozadu. Jeho ruce byly holé, až na chrániče mohutným svalstvem obdařených zápěstí. Prsty měl pokryty prsteny s hrubě opracovanými drahokamy.

Jeho dahara byla asi mnohem divočejší než moje. Vypadala stejně divoce jako její jezdec. Zuřivě hrabala kopyty v zeleném mechu; přitom pohazovala hlavou, na které byl připevněn kovový bodec. Její tělo bylo částečně chráněno stejným temněhnědým brněním jako měl její jezdec.

Argzoonský bojovník ke mně prohodil několik hrdelních slov, kterým jsem vůbec nerozuměl, i když byly zcela jistě proneseny stejným jazykem, jakým jsem nyní plynule hovořil i já.

Řekl jsem si, že jestliže mám teď zemřít, zemřu tedy v boji a sáhl jsem po jednom z kopí u svého sedla.

Obr se opět posměšně zachechtal, zamával mečem a kopnutím pobídl své zvíře vpřed.

Veškerou svou mysl jsem se soustředil na boj.

Bleskurychle jsem vytáhl jedno kopí a ještě během pohybu jsem jej dokonale vyvážil, než jsem je mrštíl obrovi do tváře.

Zařval, ale útok odrazil neuvěřitelně rychlou ranou meče.

To už jsem ale držel v ruce další kopí. Nejdřív jsem však musel co nejrychleji uhnout se svojí daharou ze směru jeho útoku. Obr se na mě hnál plnou rychlostí a sekl po mně mečem.

Uhnul jsem a cítil, jak jeho zbraň minula moji hlavu o pár palců.

Prosvítl na dahare kolem mne, hnán vlastní setrvačností. Rychle jsem se otočil a hodil po něm další kopí, zatímco on se snažil obrátit své zvíře zjevně hůře vycvičené než moje.

Trefil jsem ho do ruky.

Zařval bolestí a vztekle se na mne rozjel ještě větší rychlostí než předtím.

Zbývala mi už jen dvě kopí.

Třetí jsem po něm hodil, když na mne útočil s mečem napřaženým před sebou tak, jak jednou budou útočit vojáci jezdeckta na Zemi.

Mé třetí kopí ho minulo. Druhé kopí ho však zasáhlo do ruky s palcátem, a tak jsem se už bránil jen jeho meči. Tentokrát však bylo nemožné uhnout. Co tedy mám dělat? Během desetiny sekundy jsem se musel rozhodnout!

Hrábl jsem po zbývajícím kopí a vrhl jsem se z dahary na zem. Obrův meč rozetnul vzduch přesně v místech, kde jsem ještě před chvílí seděl.

Vyskočil jsem, pokryt odřeninami. Stále jsem třímal poslední kopí.

Jestli jsem chtěl v tomto souboji zvítězit, musel jsem ho teď nájisto zasáhnout.

Nahrbil jsem se a přenesl váhu na špičky nohou. Čekal jsem až obr otočí svou daharu, zuřivě funě jako ona.

Na chvíli se zastavil a opět se zasmál tím bouřlivým živočišným smíchem, přitom zvrátil hlavu dozadu, viděl jsem, jak se mu hrudník vzdouval pod koženým brněním.

A to byla jeho chyba.

Děkoval jsem osudu za šanci a mrštil jsem svým posledním kopím vši silou po jeho náhle odhaleném hrdle.

Ještě okamžik se z toho smrtelně poraněného krku ozýval ten strašný smích. Rychle se však změnil ve smrtelné zachroptění zakončené hlubokým vzdechem. Pak se můj protivník zvrátil nazpět a spadl z dahary na zem mrtev.

Jakmile zvíře ztratilo svého jezdce, okamžitě odklusalo pryč.

Zůstal jsem tam stát ještě v šoku a těžce oddychující, ale děkoval jsem osudu za poskytnutou příležitost. Mohl jsem být mrtev, ale místo toho tady stojím živý a zdravý.

Očekával jsem téměř jistě, že budu zabít. Nepočítal jsem však s takovou neuvěřitelnou tupostí protivníka, který si byl tak jist vítězstvím, že si dovolil odhalit na moment citlivé místo, které jsem mohl zasáhnout právě kopím.

Stál jsem teď nad mrtvým kolosem. Ležel rozplácnutý v mechu, jeho ruce stále ještě svíraly meč a palcát, které k nim byly připevněny zápěstními řemínky. Kolem se linul nepříjemný zápach, a to nejen pach smrti, ale hlavně znamení celkové nečistoty. Úzké oči zely dokorán a chřtán měl stále ještě otevřený, nyní v mrtvolném šklebu.

Prohlédl jsem si jeho meč.

Byla to, samozřejmě, obrovská zbraň, jakou může používat jenom devítistopý obr. Přesto to však byl na délku v podstatě krátký meč – měl tak pět stop. Opatrně jsem jeho jilec odvázal od zápěstí toho stvoření a zdvihl jej. Byl velmi těžký, přesto však dobře vyvážený. Samozřejmě jsem ho nemohl držet jednou rukou jako argzoonský průzkumník, ale v případě potřeby jsem jej mohl použít jako obouruční meč. Potěžkal jsem jej a hned jsem se cítil lépe. V duchu jsem děkoval nebi za svého starého mistra šermu, pana Clarcheta, který mne naučil, jak zacházet skoro s každou zbraní, jakkoli podivnou nebo neohrabanou.

Nasedl jsem na daharu, položil si meč napříč přes stehna a vydal se znovu směrem k městu.

Měl jsem před sebou ještě pěkný kus cesty a musel jsem ještě víc pospíchat, abych mohl včas varovat město před hrozícím útokem.

Před příjezdem do Varnalu jsem se však musel utkat ještě s jedním argzoonským obrem. Právě jsem sjížděl do jednoho z posledních údolí před městem, když na mne zprava vyrazil.

Tenhle se nesmál. Nevydal ani hlásek. Nejspíše nechtěl tak blízko města nikoho upozornit na svou přítomnost.

Neměl palcát, jen meč.

Odrazil jsem jeho první úder svojí právě získanou zbraní. Překvapeně na ni pohlédl a bylo na něm vidět, že poznává práci svého lidu.

Jeho úžas mi dobře posloužil. Tihle Argzooni byli sice rychlí, ale moc chytrosti nepobrali, to už jsem stačil poznat.

Zatímco hleděl na moji zbraň a současně se rozmachoval k dalšímu úderu, zaútočil jsem do místa, kde jsem očekával jeho srdce, místo abych se bránil. Doufal jsem, že jeho brnění povolí.

Tak se také stalo, i když bohužel ne tak rychle, jak jsem očekával, takže přestože jsem ho svým mečem těžce zasáhl, povedlo se mu ještě zranit mi paži. Nebyla to těžká rána, ale dost bolestivá.

Obr přestal svírat svůj meč a ten mu teď visel jen na řemínku u ruky. Sotva se držel v sedle a otřeseně na mě zíral.

Bylo jasné, že je těžce, i když zřejmě ne smrtelně raněn.

Když se pomalu začal kácet ze sedla, snažil jsem se ho zachytit. Nebylo to jednoduché s jednou rukou zraněnou, ale podařilo se mi to.

Prozkoumal jsem jeho zranění – měl štěstí, že jeho brnění částečně stočilo hlavní směr úderu, takže jsem ho zasáhl těsně pod srdcem.

Nějak se mi podařilo sesednout a sundat ho ze sedla. Položil jsem ho na zem do mechu.

Snažil se něco říci. Zdálo se, že je velice překvapen.

„Co – ?“ vypravil ze sebe silným, hrubým hlasem.

„Spěchám. Zastavil jsem ti krvácení; nevypadá to tak zle. Vaši lidé se na to musí pak podívat.“

„Ty – ty mě nezabiješ?“

„Když nemusím, tak nezabím!“

„Ale já jsem selhal – a argzoonští válečníci mě za to umučí k smrti. Zabij mě, přemožiteli!“

„To není můj styl,“ odporoval jsem.

„Pak tedy...“ Těžce se natahoval k noži u svého pasu. Odstrčil jsem tu velikou ruku zpět a on vyčerpaně poklesl.

„Pomůžu ti do támhletoho podrostu.“ Ukázal jsem na nedaleké hustší křoví. „Můžeš se tam schovat a oni tě nenajdou.“

Uvědomil jsem si, že jsem projevil více slitování, než jaké mohl očekávat i od varnalských. I když jsem se tím zdržoval. Ale člověk je člověk a nemůže jednat v rozporu se svými zásadami. A má-li nějakou důstojnost, nikdy ji neporuší. Jakmile tak jednou učiní, je to za-

čátek konce, neboť jednou porušené zásady se postupně rozdrobí, až vymizí úplně a člověk pomalu přestává být člověkem.

Proto jsem tomu ubožákovi pomohl. Neměl jsem na vybranou. Jak jsem mu řekl – jednal jsem podle svých zásad. Někomu se možná moje jednání bude zdát staromódní nebo dokonce přehnaně prudérní, zvláště když se dnes pomalu všechny hodnoty mění – většinou k horšímu. Ale přestože si někdo bude o mně myslet, že jsem podivín, já prostě mám svoje zásady – myslete si o nich, co chcete – které hodlám za každých okolností dodržovat ať už jsem na Marsu nebo na Zemi.

Jakmile jsem mu tedy pomohl do úkrytu, pustil jsem jeho daharu na svobodu a sám jsem nasedl na svoji.

O několik minut později už jsem projížděl branami města a z plným plic křičel na všechny strany varování:

„Jsme napadeni! Jsme napadeni! Valí se sem houfy Argzoonů!“

Všichni se za mnou překvapeně ohlíželi, ale pak rozeznali meč, který jsem třímal. Brána se za mnou začala rychle zavírat.

Dojel jsem až k palácovým schodům, kde jsem seskočil z unavené dahary a běžel nahoru. Klopýtal jsem bolestí, únavou a také pod vahou meče, který jsem stále třímal – důkaz zprávy, kterou přináším!

Shizala vběhla do hlavní haly. Tvářila se překvapeně a byly na ní ještě vidět stopy jejího předešlého rozčilení.

„Co je? Michaeli Kane! Co má znamenat ten povyk?“

„Argzooni!“ vyhrkl jsem. „Modří obři – vaši nepřátelé – celá horda se chystá zaútočit na město!“

„Neuvěřitelné! O tom bychom přece museli něco vědět! Máme pohraniční hlídky, které vysílají signály z kopce na kopec. Museli bychom o tom něco vědět. Ale...“

Zamyšleně se zamračila.

„Cos chtěla říct?“ naléhal jsem.

„Nějakou dobu už jsme nedostali žádné zprávy. Možná, že se Argzoonům povedlo zneškodnit hlídky.“

„Jestli už tady jednou byli, museli zhruba vědět, co je čeká.“

„Ale kde se jich znovu bere taková síla! Byli jsme přesvědčeni, že jsme je zdecimovali a zchladili nejméně na deset let. Byli úplně rozprášeni armádou mého otce a jeho spojenců! A otec pak ještě vedl výpravu, která si to vyřizovala s jejich zbytky!“

„Nu, zřejmě jste porazili jenom jejich část. Tenhle nájezd může být součástí delší promyšlené strategie, zaměřené na vaše oslabení.“

„Jestli to je jejich plán,“ pokrčila svými krásnými opálenými rameny, „pak je skutečně úspěšný, neboť nás zastihli úplně nepřipravené!“

„Teď ale není čas na nějaké sebeobviňování,“ podotkl jsem. „Kde je tvůj bratr Darnad? Jako hlavní pukan-nara Varnalu bude muset řídit obranné akce. Jak daleko jsou ostatní karnalští bojovníci?“

„Hlídadí hranice, krotí tam potulné loupežné bandy. Naše armáda je teď hodně roztržštěná. Ale i kdybychom ji měli pohromadě, stejně bychom jen těžko odolali velkému argzoonskému nájezdu!“

„Zdá se neuvěřitelné, že jste nedostali žádné varování – ani ze sousedních měst. Jak by se sem mohlo dostat nepozorovaně takové množství Argzoonů?“

„To nevím. Jak říkáš, možná, že to vše plánovali mnoho let. Mohli tu mít své špióny naší rasy a mohli sem pak cestovat jen v noci v přestrojení po malých skupinkách, aby se pak dali dohromady někde poblíž, takže nikdo ze spojenců teď nic neví o našem smutném osudu.“

„Městské hradby jsou schopné odolávat těžkému obléhání,“ podotkl jsem. „Říkala jsi, že máte nějaká letadla. Mohli byste je bombardovat ze vzduchu za použití sheevských pistolí. To je vaše výhoda.“

„Naše tři letadla proti nim mnoho nezmůžou.“

„Pak byste mohli jedno z nich vyslat k některému z vašich bližších spojenců. Pošli tvého – tvého...“ Odmlčel jsem se, jak mi znovu vytanula ta čerstvá vzpomínka. „Pošli brádhínaka Mishim Tepu, aby sebral síly svého otce a po cestě domů ještě uvědomil vaše ostatní slabší spojence.“

Zamyšleně se zamračila a pak si mě změřila podivným, napůl zmateným pohledem. Pak pevně sevřela rty.

„Udělám, jak říkáš,“ řekla po chvíli. „Ale i při největší rychlosti dosáhne letadlo Mishim Tepu teprve za několik dní – a vojsku to bude trvat ještě déle. Budeme mít značné potíže ubránit se jejich obléhání!“

„To je ale naše povinnost – musíme vydržet nejen kvůli Varnalu, ale také pro bezpečí států sousedících s vámi,“ řekl jsem jí. „Kdyby Argzooni dobyli Karnalu, pak už snadno přemůžou i okolní národy. Musí být zastaveni u Varnalu – jinak je ohrožena celá vaše civilizace!“

„Zdá se, že si všechny aspekty uvědomuješ stejně dobře jako já,“ lehce se pousmála. „A to jsi u nás tak krátce.“

„Válečné umění,“ řekl jsem klidně a přemýšlel o svých zkušenostech z tohoto oboru, „je zřejmě všude prakticky stejné. Základní poučky zůstávají – jak strategie, tak záměry. Setkal jsem se již s dvěma z těch Modrých obrů a ani trochu se mi nelíbí myšlenka, že by ovládli tohle nádherné město!“

Nedodal jsem už, že jsem se nebál jenom o město, ale také o Shizalu. Ať jsem se snažil sebevíc, nemohl jsem v sobě úplně potlačit city k ní. Stejně jsem však věděl, že je zaslíbena jinému a že i kdyby ona nebo já jsme cítili něco jiného, nebylo by pomoci. Její zásady byly stejně silné jako mé, takže stejně jako já by je nikdy neporušila.

Pár dlouhých okamžiků jsme si hleděli do očí a v tom pohledu bylo vše – bolest, vědomí, rozhodnutí.

Nebo jsem si jen marně namlouval, že také ona ke mně něco cítí? Každopádně jsem se tím nyní nesměl zabývat. Obrana Varnalu je přednější.

„Měli byste pro mě nějakou vhodnější zbraň než tuhle?“ zeptal jsem se, myslel tím argzoonský meč.

„Samozřejmě. Zavolám stráž. Zavede tě do zbrojnice, kde si budeš moci vybrat jakoukoli zbraň, kterou budeš chtít.“

Na její příkaz přišli strážníci a jak přikázala, vedli mne do zbrojnice.

Zavedli mě do ještě hlubších podzemních podlaží paláce, než jsem byl předtím.

Nakonec jsme zastavili u dvou ohromných železem okovaných dveří a můj průvodce zvolal:

„Desátá stráž – přichází ino-pukan Hara s hostem naší brádhínaky! Otevři, prosím.“ Dnes už vím, že ino-pukan je bojovník s hodnotou obdobnou našemu četaři.

Dveře se pomalu otevřely a já se ocitl ve velkém obdélníkovém sále mdle osvětleném známými stropními svítidly.

Strážný, který nás vpustil dovnitř, byl starý muž a měl dlouhý plnovous. Za opaskem nosil dvě pistole, jiné zbraně neměl.

Zkoumavě si mě změřil.

Ino-pukan řekl: „Brádhínaka si přeje, aby se náš host ozbrojil. Útočí na nás Argzooni!“

„Opět? Myslel jsem, že už jsme si to s nimi vyřídili!“

„Zdá se, že ne,“ řekl smutně ino-pukan. „Podle našeho hosta jsou skoro před branami.“

„Takže brádhí položil svůj život zbytečně – stejně nás zničí.“ Starcův hlas zněl bezútešně. Já jsem si mezitím prohlížel množství různých zbraní.

„Ještě jsme neprohráli,“ připomněl jsem, procházeje mezi regály plnými výborných mečů. Několik jsem jich sejmul, abych vyzkoušel jejich délku, váhu a vyváženost. Nakonec jsem si vybral dlouhý, štíhlý meč, spíše připomínající rovnou šavli. Jeho čepel byla stejně dlouhá jako čepel mého argzoonského protivníka.

Byl skvěle vyvážený. Jeho jílec měl koš a držel se stejně jako podobné pozemské zbraně. Musí se obejmout ukazováčkem a prostředníčkem kolem příčky, zatímco palcem se uchopí na vrcholku jílice a zbývajícimi dvěma prsty zespodu. Někomu se takové držení může zdát nepohodlné, ale ve skutečnosti je celkem přijatelné a má tu velkou výhodu, že meč nemůže být jen tak lehce vyražen z ruky.

Našel jsem si také široký pás opatřený závěsem na meč. Na Var-nalu bylo zřejmě tradicí, že se meče nosily bez pochvy, zřejmě pozůstatek z dob, kdy zde nebylo tak bezpečno.

Dále jsem zde objevil pistole, které zřejmě pracovaly na principu stlačeného vzduchu. Vzal jsem si jednu z nich a pak jsem se zeptal starého hlídače:

„Užíváte je často?“

„Někdo ano.“ Vzal si ji ode mne a předvedl mi, jak funguje. V zásobníku bylo několik ocelových šipek. Ty se, podobně jako u vzduchovek, automaticky nabíjely do hlavně. Vzduch se vždy po výstřelu znovu stlačil pružinovým mechanismem. Bylo to celé poměrně dokonalé zařízení, avšak s téměř nulovou účinností. Při výstřelu pistole tak zanášela, že cíl musel být v její těsné blízkosti, aby měl střelec jakous takous šanci zasáhnout!

Přesto jsem si ji ponechal, protože v mém opasku stejně zbývalo jedno volné místo. Nyní ozbrojen mečem a pistolí jsem se cítil mnohem lépe a těšil jsem se, až se znovu připojím k Shizale, abychom společně mohli sledovat bojové přípravy.

Poděkoval jsem starému strážci a odebral jsem se společně s ino-pukanem zpátky do horních podlaží paláce. Shizalu jsem v hale našel, ale další stráž mě vyvedla po mnoha stále se zužujících schodištích vzhůru, až jsme stanuli před místností, která se zřejmě nacházela v jedné z okrouhlých věží, jež vyrůstaly z paláce.

Strážný zaklepal na dveře.

Shizalin hlas nás vyzval ke vstupu.

Vešli jsme a tam stála Shizala spolu s Telem Fas Ogdaiem a jejím bratrem, brádrhínakem Darnadem. Darnad se na mě povzbudivě usmál. Shizala mne uvítala jemným pokývnutím hlavy, jen Telem Fas Ogdaie zůstal strnule stát a chladně si mě změřil. Jistě dosud nezapomněl na náš předešlý incident. I moje pocity k němu byly vrcholně nepříznivé. Přesto jsem se snažil na ně teď nemyslet. Před sebou jsme měli mnohem závažnější věci.

Darnad rozložil mapu. Mart'anské geografické konvence pro mne byly trochu nepřehledné – jejich znaky pro města, lesy a další objekty nebyly obrázkové, jak jsme zvyklí – avšak přesto jsem si učinil alespoň nějakou představu o zbytku tohoto obrovského kontinentu a o poloze Mishim Tepu a dalších spojenců. Mohl jsem jim zde také ukázat, kde jsem se střetl s Argzoony a jakou rychlostí k nám postupovali.

„Máme málo času,“ zamyšleně mumlal Darnad a pročesával si rukou své dlouhé bělostné vlasy. Druhou rukou svíral jílec svého meče. Vypadal přitom velice mladě – o něco málo víc než sedmnáct let, takže na první pohled by si člověk řekl chlapec, který si hraje na vojáky. Pak jsem si ale povšiml jeho zodpovědného pohledu, jistého vystupování a cílevědomého nenuceného jednání hodného velitele armády.

Rychle nám vysvětlil, kde se nacházejí slabiny varnalských hra-
deb a jak je nejlépe pokrýt.

Jelikož jsem také věděl něco o válečnictví, podal jsem mu několik doplňkových návrhů, které přijal jako užitečné. Pohlédl na mne potom skoro obdivně, což jsem bral jako veliký kompliment, protože totéž jsem cítil já k němu. Jeho samozřejmá mužnost a inteligentní, nevzrušený přístup k celé věci mi napovídaly, že je to opravdu ideální vojenský velitel a cítil jsem, že bojovat po jeho boku bude pro mne přinejmenším uklidňující. Řekl bych však, že také velkým potěšením.

Shizala se otočila k Telem Fas Ogdaiovi.

„Takže nyní, Teleme, jsi mohl slyšet naše plány a posoudit, jaké máme proti Argzoonům šance. V hangáru tě nyní očekává letadlo. Naštěstí jsou jeho motory připravené, protože jsme je chtěli předvést našemu hostu. Rychle se, prosím, vydej na cestu po všech spojenec-
kých městech. Řekni všem, že padne-li Varnal, jejich šance na pora-

žení Argzoonů bude minimální.“

Telem lehce, formálně přikývl a naposledy hluboce pohlédl do jejích očí. Pak po mně střelil jedním ze svých studených a nenávistných pohledů a opustil místnost.

My jsme se vrátili k mapě.

Z balkónu věže bylo možno přehlédnout celé to nádherné město i s jeho okolím jako na dlani.

Bylo nám, jako bychom cítili nějakou hrozbu – a ta se opravdu blížila.

Po chvíli Darnad zvedl ruku.

„Telem už odlétá,“ řekl sestře.

Přestože už jsem o jejich letadlech slyšel z vyprávění, určitě jsem nečekal to, co jsem teď spatřil.

Letadlo bylo kovové, ale stoupalo a bylo ovládáno jako nejstarší pozemské typy – ladně a pomalu. Mělo oválný tvar s okénky po obou stranách trupu. Odráželo sluneční svit jako nablýskané zlato a bylo složité ozdobeno kresbami nebezpečných šelem a různými symboly.

Vylétlo do vzduchu, lehce, jako by chtělo porušit všechny zákony přitažlivosti a pak zamířilo k jihu slušnou rychlostí, avšak s majestátností, jakou nedosáhlo žádné pozemské letadlo.

Ještě nebylo z dohledu, když Darnad znovu natáhl ruku, tentokrát severovýchodním směrem.

„Podívejte!“

„Argzooni!“ vykřikla Shizala.

Jejich síla už se blížila. Mohli jsme teď jasně sledovat první vlnu, která z našeho místa vypadala spíše jako pochodující mravenci, avšak přesto jsme cítili tu temnou hrozbu, která se nedala opominout.

„Nepřeháněj jsi, Michaeli Kane,“ řekl Darnad pomalu. Viděl jsem, jak přitom zatíná pěst kolem jílce.

Bylo naprosté bezvětrí, takže jsme slyšeli jejich vzdálené výkřiky. Zatím jen slabé – avšak já už jsem měl svoje zkušenosti s tím, jaké zvuky umí argzoonští bojovníci vydávat, takže jsem si dovedl představit, jaký to asi musí být randál!

Darnad zašel do pokoje a pak opět vyšel na balkón v ruce s něčím, co připomínalo megafon.

Naklonil se dolů z balkónu směrem ke strážím, které tam na dvoře stály připraveny.

Pak si přiložil megafon k ústům a zavolal k nim:

„Velitelé hradeb – na svá místa. Argzooni přicházejí.“ Potom

ještě vydal zvláštní příkazy podle naší předešlé rady.

Zatímco velitelé vyvolávali své rozkazy a rozmísťovali muže, my jsme hleděli fascinovaně na blížící se Argzoony.

Rychle – pro nás až příliš rychle – se přibližovali k hradbám. Ve městě se to hemžilo bojovníky, kteří zaujímali svá místa. Na nich pak nehybně očekávali první útok.

Bylo jich ale příliš málo, myslel jsem si, zatraceně málo!

PÁTÁ KAPITOLA

Zoufalý plán

První vlnu se nám podařilo odrazit. Celé město se jakoby třásl pod jejich zuřivými útoky. Vzduchem se nesly jejich šílené výkřiky a zápach jejich těl spolu s dýmem ze zápalných bomb, které vrhali pomocí katapultů. Kam jste se rozhlédli, všude měly varnalské ženy a děti plné ruce práce s likvidací nových a nových požárů. A v uších nám znělo řinčení oceli, výkřiky vítězů i umírajících a svištění arg-zoonských střel – planoucích koulí z jakési pryskyřice – jež bez ustání metali přes hradby.

Shizala a já jsme ještě sledovali to dění z balkónu, ale já byl netrpělivý, dychtil jsem připojit se ke statečným obráncům města. Darnad už předtím odešel organizovat své muže.

Táhlo mě to na bojiště, přestože jsem se právě nacházel po Shizalině boku a zeptal jsem se jí: „A co vaše zbylá letadla? Kde jsou?“

„Zatím si je ponecháváme jako zálohu,“ řekla mi. „Lepší bude využít je později jako překvapení.“

„Rozumím,“ opáčil jsem. „A co mám dělat já? Jak můžu pomoci?“

„Pomoci? Ne – to není tvoje starost, jsi náš host. Měla jsem tě poslat s Telem Fas Ogdaiem, avšak nepomyslela jsem na to.“

„Já nejsem zbabělec,“ bránil jsem se. „Jsem dobrý šermíř a vzhledem k tomu, jakou pohostinnost mi tvůj lid projevil, bude pro mne velkou ctí bojovat pro něj!“

Na její tváři se objevil úsměv. „Jsi velmi ušlechtilý cizinec, Michaeli Kane. Nevím, jak jsi přišel na Vashu, ale je dobře, že jsi právě nyní zde. Jdi tedy a vyhledej Darnada, ten ti poví, kde můžeš pomoci nejvíc.“

Krátce jsem přikývl a opustil místnost. Seběhl jsem ze schodů do hlavní haly, kde nyní panoval obrovský zmatek.

Propracoval jsem se ven a zeptal se jednoho bojovníka, kde bych mohl najít brádhínaka Darnada.

„Slyšel jsem, že nejslabší je východní hradba. Tam ho určitě najdeš.“

Poděkoval jsem mu, opustil palác a vydal se udaným směrem. Hlavní budovy města byly robustně postaveny z kamene, takže nemohly být poškozeny zápalnými bombami Argzoonů, ale semtam chytil nějaký kus dřeva nebo látky, takže ženy s jednoduchými hasicími přístroji v rukou měly stále o práci postaráno.

Čpící dým jakoby šířal mé plíce, oči mi slzely. V uších mi duněly výkřiky přicházející ze všech stran.

A zvenku hordy Modrých obrů bušily do hradeb. Že by neporazitelná síla?

Rychle jsem zahnal tuhle myšlenku!

Nakonec jsem v oblacích kouře spatřil poblíž jedné hradby Darnada. Zrovna se dvěma důstojníky o čemsi diskutoval. Zřejmě mu ukazovali nejslabší místa hradeb. Darnad se zamyšleně mračil. Jeho sevřené rty tvořily jednu úzkou čáru.

„Jak ti mohu být nápomocen?“ zeptal jsem se ho a poklepal ho po rameni.

Znaveně na mne pohlédl.

„To nevím, Michaeli Kane. Kdybys tak mohl přičarovat půl miliónu mužů do našich řad.“

„To nemohu,“ opáčil jsem, „ale umím dobře používat svůj meč.“

Zamyslel se, určitě si mnou nebyl jistý; tomu jsem se ovšem nemohl divit, neměl ještě příležitost mě vyzkoušet.

Avšak právě v tu chvíli se k nám od jedné zdi donesl jásavý skřek, který docela určitě nepatřil žádnému Karnalanovi.

Byly to stejné hřmotné triumfální výkřiky, jaké jsem již sám poznal.

Všechny oči se otočily tím směrem.

„U Zara! Těm d'áblům se povedlo prolomit naši obranu!“

A pak jsme je spatřili. Jenom několik modrých bojovníků se do-

stalo až nahoru, ale nezastavíme-li je, brzy by jich tudy proudily stovky.

Ani na moment jsem nezaváhal, tasil svůj meč a rychlostí, o jaké bych nikdy neřekl, že jsem jí schopen, jsem běžel po nejbližším chodníku na vrchol hradby.

Vzkřikl jsem na nejbližšího modrého bojovníka, tyčícího se nad mnou a ten se překvapeně otočil.

Odpověděl mi tím jejich šíleným chechtotem. Zkusil jsem na něho svým mečem výpad, ale on ho rychlým pohybem odrazil. Uskočil jsem zpět. V pomalém pohybu jeho paže jsem uviděl svou šanci. Vyrázil jsem proti němu a zasáhl ho. Vztekla zařval a ihned se po mně ohnal svou druhou zbraní – válečnou sekerou s krátkou rukojetí. Znovu mne zachránila moje rychlá reakce. A pak jsem ho bodl těsně pod neohrabaným krytem přímo do břicha. Meč zajel do Argzoonova těla a pak zase ven.

Zornice se mu rozšířily a pak se se smrtelným výkřikem zřítily z hradeb.

Vrhl se na mne další, mnohem pozornější než jeho druh. Opět jsem zaútočil.

Provedl jsem proti němu dva výpady, které oba vykryl a potom zaútočil on. Zastavil jsem jeho úder a můj meč se tak ocitl těsně před jeho tváří. Nepatrně jsem meč stočil a zasáhl ho do oka.

Pomalu už jsem se se svým mečem sžíval – byla to obdivuhodná zbraň, mnohem lepší, než jakou jsem používal na Zemi.

Mezitím mi přišly na pomoc posily. Mrkl jsem dolů přes hradbu a spatřil jsem něco, co se podobalo moři vlnících se modrých těl, kožených brnění a blyštící se oceli. Podařilo se jim vztyčit žebřík, po kterém se valilo několik Argzoonů nahoru.

Žebřík musí být zničen. Vytkl jsem si to jako svůj cíl.

Přestože situace byla nepřehledná, cítil jsem se v neobvyklé duševní pohodě, jako bych si vůbec neuvědomoval všechna nebezpečí, která ze všech stran hrozila.

Znal jsem ten pocit. Zažil jsem jej již ve vietnamských džunglích a také když jsem sportovně šermoval, přestože tehdy to bylo za úplně jiných podmínek.

A když mi teď přišlo na pomoc několik našich bojovníků, cítil jsem se ještě lépe. O něco jsem klopýtl, sklonil jsem zrak k zemi. Byla to válečná sekera, která vypadla z ruky jednomu z mých předěšlých soupeřů. Zdvihl jsem ji levou rukou a potěžkal jsem ji – nebyla

tak úplně špatně vyvážená, pokud se držela blíže k hlavici.

Vydal jsem se takto ozbrojen vstříc dalšímu útočníkovi. Mírně pokrčen jsem běžel, obě zbraně připraveny, naproti dalším modrým obrům. Hradba byla dost široká na to, aby se na ni vešli tři bojovníci vedle sebe, takže jsme nyní proti nim postupovali v sevřeném trojstupu.

Připadal jsem si jak Horatius bránící svůj most, avšak naši protivníci příliš nepřipomínali vojáky Larse Porseny. Žádný z nich netroubil na ústup ani nevolal ‚zpět‘. Jejich jediným cílem zřejmě bylo útočit za každou cenu.

Valila se na nás hrmotná, obrovská těla. Ty úzké oči vyzařovaly takovou zášť, že jsem se až otrásl, když jsem jednou jednomu z nich pohlédl přímo do tváře. V tom pohledu bylo něco nelidského, něco, co mi ihned připomnělo Peklo!

A pak byli u nás!

Dále si pamatuji jen tu zuřivost boje. Rychlé výpady a kryty, nutnost *neumdlévat, zvítězit, dát do boje* všechnu sílu a um, abychom je zatlačili zpět k žebříku a – zničit ho.

Zpočátku se zdálo, že se nám sotva podaří udržet svůj post proti těm příšerným obrům, kteří se nám postavili svými strašnými, svalnatými těly. Před námi se míhaly jejich oči plné nenávisti a zloby, jejich tlamy plné ostrých, křivých tesáků a nad našimi hlavami svištěly jejich obrovské, těžké meče a sekery, jejichž váha nás mohla každým okamžikem srazit z hradeb přímo do náručí smrti!

Celé mé tělo – zápěstí, paže, záda i nohy – nepředstavitelně bolelo. Avšak jak boj postupoval dál a dál, změnila se bolest už jen v jakousi ztuhlost, takže dál jsem útočil a bránil se už jen jako vražedný stroj.

Také jsem si pamatoval zabíjení.

Bojovali jsme proti přesile a to nejen počtem – a zabíjeli jsme. Více než púltuctů Modrých gigantů padlo našimi meči.

Měli jsme totiž za co bojovat – měli jsme nad nimi morální převahu, která nám dodávala stále nových sil.

Začali jsme postupovat kupředu a zatlačovat je zpět k žebříku. Když jsme si to uvědomili, bojovali jsme s ještě větším nasazením. Bili jsme se nyní bok po boku jako staří váleční druzi, jako bych ani nebyl člověk z jiné planety a vlastně i z jiného času.

Právě když začal překrásný západ slunce, který zbarvil celou oblohu do fialova se žlutými a šarlatovými žilkami, jsme je dotlačili až

k místu, kde začínal jejich žebřík.

Tak se nám podařilo zastavit příliv nových a nových Modrých obrů na hradby. A zatímco mí kolegové bojovali proti argzoonským pokusům ztéci hradbu, já jsem si vzal na starost žebřík. Nejprve jsem jej ut'al co nejnižše jsem dosáhl, takže už nesahal až nahoru. Okolo hlavy mně svištěla kopí, ale já se soustředil jenom na svůj úkol.

A nakonec se mi to podařilo. Vztyčil jsem se, aniž jsem si všímal střel, které kolem mne svištěly, zamířil pečlivě na prostřední část žebříku a pak jsem vši silou mrštíł sekeru.

Trefil jsem hlavní vzpěru pěknou, hlubokou ranou. Zbytek díla za mne dokončili Argzooni stojící nad tímto místem, neboť žebřík se pod jejich vahou úplně prolomil.

S ukrutným řevem se zřítili na hlavy svých druhů dole.

Naštěstí to byl jediný žebřík, který se jim zatím podařilo vztyčit. Na dalších sekcích hradeb totiž obránci používali zbraně podobné halapartnám, takže všechny takové pokusy odvraceli hned v zárodku. Na našem místě nikdo takový nebyl.

To napravili dva halapartníci, kteří se sem přesunuli ze svých pozic.

Po té úspěšné bitvě jsem se cítil trochu nejistě. Otočil jsem se a teprve nyní jsem si pořádně prohlédl své spolubojovníky. První z nich byl ještě chlapec, určitě o pár let mladší než Darnad. Měl rudé vlasy a pihatý obličej s tupým nosem. Uchopil jsem jeho ruku a vřele jí potřásl, přestože bylo vidět, že tento zvyk mu nic neříká. I tak jej zřejmě odhadl správně a odpověděl mi stejnou měrou.

Natáhl jsem ruku také k druhému válečníkovi. Ten na mne vrhl strnulý pohled, pak mi natáhl svoji ruku vstříc, avšak zakymácel se a začal na mne padat.

Zachytil jsem ho, položil jsem ho na zem a poklekl vedle něj, abych mohl prozkoumat jeho zranění. Protivníkova čepel jím prošla skrz naskrz. S takovou ranou měl být aspoň už hodinu mrtvý. Sklonil jsem hlavu a tiše mu vzdal poslední poctu. Takových statečných válečníků se najde málo.

Pak jsem znovu povstal a vyrazil jsem porozhlédnout se po Darnadovi. Byl jsem také zvědav, jak zatím pokročila bitva.

Brzy se setmělo a byly zapáleny pochodně.

Zdálo se, že budeme mít nějaký čas na odpočinek, neboť argzoonští válečníci začali kus od hradeb stavět stany.

Unaveně jsem sešel po chodbě dolů, kde jsem se od jednoho ve-

litele dozvěděl, že Darnad byl odvolán k jižní zdi. Měl by se však brzy vrátit do paláce.

Nesnažil jsem se ho tedy dále hledat, ale celkově vyčerpán jsem vyrazil zpět do paláce.

V jedné místnosti sousedící s hlavní halou jsem našel Shizalu. Strážný, který mne sem přivedl, zase odešel a já jsem se s ní opět ocitl sám, což mne poněkud uvádělo do rozpaků. I přes značnou únavu jsem musel ihned v duchu opět začít obdivovat její krásu.

Pokynula mi, abych se usadil na polštáře, které ležely volně na zemi.

Potom mi přinesla láhev basu. Vděčně jsem ji vypil, prakticky jedním douškem. Podal jsem jí prázdnou láhev zpátky. Hned jsem se cítil o něco lépe.

„Slyšela jsem, jak jsi statečně bojoval,“ řekla mi něžným tónem. Přitom se nedívala přímo na mne. „Byl to skutečně hrdinský čin. Možná, že jsi zachránil celé město nebo alespoň životy mnoha našich lidí.“

„Konal jsem jen svoji povinnost, nic víc,“ odpověděl jsem.

„Jsi velmi skromný hrdina.“ Stále se na mne nepodívala, ale trochu ironicky pozvedla obočí.

„To tedy opravdu jsem,“ odpověděl jsem stejným tónem. „Jak vypadá obrana?“

Vzdechla. „Uspokojivě, vezmeme-li v úvahu jejich přesilu. Argzooni bojují velmi zdatně a také, což jsme od nich nečekali, velmi takticky. Musejí mít výborného vůdce.“

„Podle toho, co jsem předtím viděl, se mi nezdálo, že by byli zrovna moc chytří,“ řekl jsem.

„Mě také ne. Kdybychom jen tak mohli dostat jejich velitele – kdyby se nám ho podařilo zneškodnit, možná, že by se zřítíl celý plán jejich útoku a že by se nám je povedlo odrazit.“

„Myslíš?“ zeptal jsem se.

„Řekla bych, že by to mohlo vyjít. Argzooni se málokdy nechají zorganizovat, aby bojovali s tak propracovanou strategií jako nyní. Jsou pyšní na to, že bojují jako jednotlivci – odmítají válčit jako armáda nebo pod nějakým velitelem. Mají rádi boj, avšak ne disciplínu, kterou boj v armádě nebo alespoň nějaká vyšší strategie vyžaduje. Musejí mít nějakého vynikajícího vůdce, když je přesvědčil, aby se podřídili takovému způsobu boje.“

„Ale jak bychom se k němu mohli dostat?“ otázal jsem se. „Ne-

můžeme se přece převléci za Argzoony – mohli bychom se sice nabarvit namodro, ale těžko si přidáme osm nebo deset *kilod* výšky (*kiloda* je asi tak třetina stopy), takže se nikdy nemůžeme dostat k jeho stanu.“

„To ne,“ unaveně odpověděla.

„Jedině,“ – najednou mne napadlo – „jedině kdybychom na něho mohli zaútočit ze vzduchu!“

„Ze vzduchu – ano...“ Její oči se zaleskly. „Ale stejně nevíme, kdo z nich je jejich vůdce. Nevšimla jsem si u nich nějakých označení hodnoty nebo něčeho podobného – vypadají jeden jako druhý. Nebo máš jiný názor?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Přesto tam někde musí být. Počkejme do zítřejšího rozednění – dnes všude panoval příliš velký zmatek. Zkusíme si prohlédnout jejich tábor ještě než se zase vrhnou do útoku.“

„Dobře tedy. Měl by sis jít nyní odpočinout a načerpat nové síly na zítřek – dnes jsi jich mnoho ztratil. Zařídím, aby tě stráž vzbudila ještě před rozedněním.“

Po těch slovech jsem vstal, pokývl hlavou na rozloučenou a odešel. Ve svém pokoji jsem se na chvilku zahleděl z okna. Ta sladká vůně marťanské noci – studené a trochu nostalgické – měla nyní páchnoucí příchutí války.

Jak jsem nenáviděl tyhle Modré obry!

Na nočním stolku jsem našel nějaké maso a ovoce. Necítil jsem sice hlad, ale věděl jsem, že bych měl něco sníst. Najedl jsem se tedy, potom jsem ze sebe smyl všechnu tu špínu, pot a zaschlou krev a lehl si do postele. Přikryl jsem se svou těžkou kožešinovou pokrývkou a téměř ihned jsem usnul.

Ráno mne vzbudila stejná služebná jako předešlý den. Tentokrát na mne hleděla s ještě větším obdivem než předtím. Zdálo se, že se o mě ten den ve Varnalu hodně mluvilo. Na jedné straně jsem se cítil polichocený, avšak byl jsem také trochu zmatený, neboť jsem konec konců udělal jen to, co mohl udělat kdokoli jiný. Přijal jsem od ní snídani a asi jsem se trochu začervenal.

Ještě se nerozednívalo, ale do východu slunce zbývalo jistě méně než dvě *shati*. *Shati* je asi tak osmina pozemské hodiny.

Zrovna když jsem si připevňoval svůj bojový pás, ozvalo se lehké zaklepání na dveře. Otevřel jsem a proti mně stál strážný.

„Brádhínaka vás čeká na věži,“ řekl mi.

Poděkoval jsem mu a ihned jsem se vydal po točitých schodech

nahoru do místnosti, kde jsme se včera radili.

Shizala a Darnad tam již oba byli, stáli na balkóně a čekali na východ slunce.

Když jsem dorazil, začalo právě svítat. Pozdravili jsme se jen pokývnutím hlavy.

Po chvíli již zalévalo slunce celý kraj svým zlatým svitem. Ozařovalo celý krásný Varnal, třpytilo se na vodních hladinách a osvětilo také doposud temné argzoonské ležení, které obklopovalo naše město. Říkám „naše“, protože už tehdy jsem tak o něm uvažoval – tím více pak dnes.

Argzoonské stany byly postavené z dřevěných konstrukcí překrytých kůžemi, většinou byly oválné, i když sem tam se našly i kruhové nebo čtvercové. Zdálo se, že většina válečníků spí na zemi. Jak na ně dopadalo světlo, probouzeli se a v táboře se to pomalu začínalo hemžit.

Ale z jednoho stanu – jinak úplně stejného jako ostatní – vlála vlajka. Všechny ostatní stany byly nezdobené a jako by byly právě kolem tohoto soustředěny. Nebylo pochyb o tom, že právě zde musí přebývat jejich mazaný vůdce.

„Takže teď víme, kde ho najít,“ řekl jsem. Přitom jsem stále pozoroval vlající argzoonskou zástavu. Byla na ní zobrazena nějaká hadu podobná svíjející se příšera, jejíž oči připomínaly oči Argzoonů.

„To je N’aalská příšera,“ vysvětlila mi Shizala, když jsem se jí zeptal, co má ta kresba symbolizovat. „Ano, je to N’aalská příšera,“ řekla znovu a otřásla se.

„Jaká – ?“ Nedokončil jsem svou otázku, protože v tu chvíli Darnad ukázal směrem k argzoonskému táboru.

„Podívejte,“ křičel, „už se připravují na útok!“

Rychle vběhl dovnitř do místnosti a zase hned vyšel s jakousi dlouhou zatočenou trumpetou. Zatroubil na ni vši silou a ozval se vysoký, melancholicky táhlý tón, na nějž jsme ihned z města uslyšeli několik odpovědí.

Varnalští bojovníci – z nichž mnozí spali přímo na svých postech – začali zaujímat bojové pozice pro další den. Pro mnoho z nich možná poslední.

Shizala řekla:

„Přestože Telem Fas Ogdai dorazí do Mishim Tepu až zítra, mohly by první posily z měst, ve kterých se stavěl po cestě, dorazit

již dnes v noci nebo zítra k ránu. Kdybychom do té doby vydrželi...“

„Možná bude stačit, když mi půjčíte jedno vaše letadlo,“ řekl jsem. „Kdyby se z něj někdo spustil na argzoonské velitelské stanoviště a vyřídil jejich velitele, mohlo by naráz být po všem.“

Shizala se usmála: „Jsi velmi statečný. Ale motory letadla se nahřívají skoro celý den. I kdybychom je teď hned připravili, nebudou provozuschopné dříve než večer.“

„Pak myslím, že by bylo dobré, kdybys přikázala jejich okamžité spuštění,“ řekl jsem rozladěně, „protože až budou schopny vzlétnout, může se tato možnost stále ještě hodit.“

„Udělám jak říkáš. Při takovém dobrodružství bys však téměř určitě zahynul.“

„Ale stálo by to za to,“ odpověděl jsem prostě.

Po těch slovech se ode mne rychle odvrátila a já jsem přesně nevěděl proč. Třeba mne považuje za hloupého barbara, pomyslel jsem si, který stále jen hazarduje se svým životem. Již předtím jsem ji přece urazil svým netaktním a nevhodným chováním. Ale to už není tak důležité – ať si tedy o mně myslí, co chce, pomyslel jsem si.

Povzdechl jsem si. Nijak jsem nemohl urychlit přípravu motorů k letu, nevěděl jsem přece nic o vědě, jež je stvořila. Zřejmě se jednalo o nějaký pomalý reaktivní systém, velmi bezpečný a spolehlivý, ale zrovna v takovéhle situaci bych dal přednost něčemu rychlejšímu, i když třeba nebezpečnějšímu.

Zdálo se mi také, že se Shizala snaží překazit mé úsilí, jako by ani nechtěla, abych ten plán uskutečnil. Netušil jsem proč.

Darnad odložil trumpetu a poklepal mi po rameni. „Chceš jít se mnou?“

„Rád,“ odpověděl jsem. „Musíš mi říci, jak vám budu moci být nejvíc prospěšný.“

„Včera jsem si tebou nebyl jistý,“ řekl s úsměvem. „Ale dneska je to jiná.“

„To jsem rád. Sbohem, Shizalo.“

„Sbohem, sestro,“ řekl Darnad.

Neodpověděla nám na pozdrav. Přemýšlel jsem, jestli jsem se jí opět nějak nedotkl. Konec konců jsem byl na Vashu stále ještě úplný nováček, a tak jsem snadno mohl nevědomky porušit nějakou společenskou konvenci.

Pak už však nebyl na žádné takové úvahy čas.

Hradby města se opět začaly otřásat pod zuřivými argzoonskými

útoky. Pomáhal jsem při obraně – vylévali jsme na útočníky pod hradbami velké nádoby plné vařícího oleje, vrhali po nich těžké kameny a metali po nich dolů zpátky jejich vlastní oštěpy.

Jako by se snad vůbec nebáli o svůj život a ještě méně o životy svých druhů. Jak řekla Shizala, byli jasně individualistickými bojovníky. Účastnili se sice právě jakési organizované útočné strategie, ale bylo jasně vidět, že stále musí při tom krotit své vžité primitivní pudy. Jednou či dvakrát jsem dokonce zahlédl dvojice Argzoonů bojující mezi sebou, zatímco ostatní se kolem nich nevšímavě vrhali do bojů za neustálého deště našich oštěpů.

V poledne byly pozice útočníků i obránců zhruba na stejné úrovni jako ráno, ale s tím rozdílem, že obránci už skoro padali únavou, kdežto útočníci měli stále k dispozici čerstvé síly. Bylo mi předtím řečeno, že tento systém rezerv je jinak argzoonskému stylu boje zcela cizí a to byl další záhadný faktor jejich útoku.

Právě proto, že se Argzoony nikdy nikomu nepodařilo sestavit v ucelenou armádu, nepředstavovali dříve pro jižní národy tak velikou hrozbu, přestože byli jinak obávaní pro svoji divokost a skvělé válečnické umění. Tento jejich monstrózní útok tak daleko od jejich domova – nečekaný jako blesk z čistého nebe – za sebou musí skrývat vynikající důmyslný mozek. Přemýšlel jsem také o zradě – nějaký spojenec Karnaly mohl argzoonské tlupy klidně nechat přejít přes svá území. Avšak zatím jsem toho moc nevěděl o marťanské politice, takže jsem jen těžko mohl dojít k nějakým závěrům.

Odpoledne jsem pomáhal ženijním družstvům v opravách hradeb na místech, kde byly nejvíce oslabeny argzoonskými berany a katalpuly.

Zrovna když jsem si stíral z čela pot po jedné takové zabíračce, spatřil jsem vedle sebe Shizalu.

„Zdá se, že ovládáš úplně všechno,“ smála se na mne.

„Dobrý vědec – dobrý voják,“ odpověděl jsem také s úsměvem.

„To tedy ano.“

„Jak pokračují přípravy letadla?“

„Bude provozuschopné ještě před setměním.“

„Dobře.“

„Jsi si jistý, že se o to chceš pokusit?“

„Naprosto.“

„Budeš potřebovat dobrého pilota.“

„Pak doufám, že mi takového poskytneš.“

Sklonila hlavu. „O to se postarám.“

„Mimochodem,“ pokračoval jsem, „pomysleli jste také na to, že se sem Argzooni mohli nepozorovaně dostat také zradou některého z vašich spojenců?“

„To je zhola nemožné. Žádný z našich spojenců by se k něčemu takovému nikdy nesnížil.“

„Odpust' mi tu myšlenku,“ řekl jsem, „avšak přestože hluboce obdivuji karnalskou morálku a čestnost, nejsem si úplně jistý, jestli jsou takové všechny národy na Vashu – zejména, když mám teď tu čest seznámit se s úplným opakem u těchto Modrých obrů.“

Sešpulila rty. „Přesto se dozajista mylíš.“

„Možná, ale tohle vysvětlení se stejně zdá být nejpravděpodobnější. Co kdyby Mishim Tep...?“

V jejích očích se zablýsklo. „Tak tohle je zdroj tvých podezření – žárlivost na Telem Fas Ogdaie! Nuže, věz, že brádrhí Mishim Tepu je dávný přítel a spojenec mého otce. Bojovali bok po boku mnoho bitev a toto pradávné spojení mezi oběma národy existuje již po staletí. To, co jsi teď vyslovil, není jen nevhodné, ale přinejmenším velmi drzé a opovážlivé!“

„Já jsem chtěl jenom říci...“

„Už neříkej nic více, Michaeli Kane!“ Otočila se na podpatku a odešla.

Můžu vám říci, že po tomhle rozhovoru jsem měl vskutku malou chuť pokračovat v bojích.

Avšak již o tři *shati* později jsem se opět účastnil obranných manévru – tentokrát jsem byl členem nepočetné skupinky, která bránila trhlinu ve zdi proti vpádu Argzoonů.

Ze všech stran se ozývalo řinčení oceli, všude kolem tekly potoky krve a ve vzduchu se vznášel pach smrti. Stáli jsme na porušené zdi a odráželi desetinásobnou přesilu Modrých obrů. Byli sice nesmírně stateční a neúprosní v boji, ale postrádali naši inteligenci a rychlost, stejně jako náš svatosvatý ideál – zachránit město za každou cenu. Tyto tři faktory zřejmě převážily a nám se podařilo je zadržet.

Jednu chvíli jsem bojoval s Argzoonem, který byl obrem dokonce i mezi svými spolubojovníky. Masivní krk mu zdobil náhrdelník z lidských kostí a hlavu mu chránila helmice sestavená zřejmě z několika lebek nějakých divokých šelem. Jednalo se evidentně o nějakého nižšího velitele.

Bojoval dvěma velkými meči, kterými před sebou švihal takovou

rychlostí, že jsem si maně vybavil startující helikoptéru!

Ustoupil jsem pod nápořem jeho útoku, klopýtl jsem a uklouzl v kaluži krve. Upadl jsem na záda. Můj obrovský protivník se vítězoslavně zašklebil a už se chystal, že mne dorazí.

Pozdvihl oba své meče, aby mne s mocným rozmachem proklál, ale v tu chvíli jsem sebou na zemi zoufale mrsknul a řal jsem ho zezadu do obou lýtek asi tak ve výši kolenou. Byla to pořádná rána, cítil jsem, jak můj meč zajíždí jeho mohutným svalstvem až ke kosti.

Nejdříve jedna a pak druhá jeho noha podklesla a s mohutným bolestným skřekem se ten obr řítí přímo na mne.

Taktak se mi podařilo odkutálet se z místa, kam padal. S mohutným žuchnutím dopadl na rozdrcené zdivo a já ho ihned jedinou ranou dorazil.

Na naší straně bylo toho dne štěstí – nebo možná spravedlnost. Jinak bychom totiž sotva i druhý den ubránili naše město před obrovskou přesilou nepřítelů.

Ale podařilo se to. Asi čtyři *shati* před západem slunce jsem sešel z hradeb a vydal se k hangárům.

Nacházely se nedaleko od hlavního náměstí. Byly to tři budovy těsně vedle sebe, jejichž kopulovitě střechy nebyly z kamene, nýbrž z nějakého kovu, nejspíše slitiny několika kovů.

Vchody do hangárů byly překvapivě malé – sotva průchodné pro muže mé postavy. Byl jsem zvědav, kudy se odtud může dostat letadlo.

Vešel jsem tedy dovnitř. Hned v prvním z hangárů jsem našel Shizalu, zde dohlížela na několik služebníků, kteří otáčeli jedno z letadel. Kolébalo se na výložnicích, které, jak s nimi pohybovali, lehce plavaly.

Ta podivná oválná loď byla zblízka ještě krásnější. Byla evidentně neuvěřitelně stará, obklopovala jí aura snad tisícileté existence. Fascinovaně jsem na něj hleděl.

Shizala s pevně sevřenými rty mne ani nepozdravila, když jsem vstoupil.

Letmo jsem na ni s nepříjemným pocitem pohlédl.

Z letadla začal vycházet vrnivý zvuk. Při pohledu na ten oválný stroj by si člověk nejspíše řekl, že jde spíše o nějakou bronzovou sochu než o letadlo. Komplikované, propracované tvary vypovídaly mnoho o svých tvůrcích, jejichž schopnosti musely být nesmírné.

Dovnitř vedl jednoduchý provazový žebřík. Přešel jsem k němu,

abych jej vyzkoušel.

Přitom jsem vrhl na Shizalu zkoumavý pohled.

Nejprve odvrátila zrak, avšak po chvilce se ke mně zase otočila a pokynula mi směrem k letadlu: „Nastup si. Tvůj pilot se k tobě za okamžik připojí.“

„Není mnoho času,“ připomněl jsem jí. „Musíme to provést do setmění.“

„To vím,“ odpověděla chladně.

Vyšplhal jsem tedy po žebříku a vstoupil dovnitř.

Interiér byl komfortně vybaven polštářovanými pohovkami ze zlatozeleného materiálu. V přední části se nacházelo řízení, které neslo, stejně jako zevní konstrukce, pečeť úžasné technické vyspělosti konstruktérů. Všechny páčky ovládání byly z bronzu – nebo dokonce ze zlata – a celá řídicí deska byla vykládaná křišťálem. Vévodilo jí zařízení na způsob monitoru, ve kterém bylo možno pohodlně pozorovat širokou výšeč okolí letadla.

Po téhle krátké prohlídce vnitřku jsem se posadil na jednu z pohovek, abych si mohl v klidu promyslet plán svého atentátu – neboť tak bych celou akci nazval. Netrpělivě jsem přitom očekával příchod pilota.

Po chvíli jsem uslyšel, jak šplhá po provazovém žebříku. Byl jsem otočen zády ke vstupu, takže jsem ho neviděl vstoupit.

„Spěchej,“ řekl jsem. „Máme málo času!“

„Já vím,“ odpověděla Shizala, přešla k ovládacímu panelu a posadila se za něj!

„Shizalo! Je to nebezpečné! To není nic pro ženu!“

„Není? A koho jiného bys poslal? Máme jen několik pilotů a já jsem jediná volná.“

Nebyl jsem si jist, jestli mluví pravdu, avšak nebyl čas na dlouhé diskuse.

„Pak buď, prosím, na sebe opatrná,“ řekl jsem. „Tvůj lid tě potřebuje více než já – a ty nesmíš zapomenout na svoji zodpovědnost vůči němu.“

„To bych nikdy nemohla,“ odpověděla. Zdálo se mi, že z jejího hlasu zaznívá hořkost, i když jsem tenkrát nemohl přijít na její příčinu.

Spustila ovládání a letadlo se pomalu začalo zvedat ke stropu, lehounce jako pírkó. Střecha se pomalu rozestoupila. Nad námi se objevilo temně modré nebe pozdního odpoledne a mně se konečně

dostalo odpovědi na to, kudy se letadla dostávají z hangárů.

Motory vrčely stále hlasitěji a my jsme se již brzy vznášeli nad městem směrem k argzoonskému táboru. Naši nepřátelé se stejně jako včera touto dobou začínali stahovat.

Náš plán byl jednoduchý. Letadlo sletí co nejnižší k velitelskému stanu a já co nejrychleji sešplhám po provazovém žebříku dolů. Pak budu muset proskočit dovnitř horním, pravděpodobně větracím, otvorem do stanu. Tím bych měl získat potřebný moment překvapení a rychle vyřídit argzoonského velitele.

Byl to jednoduchý plán – rozhodně však vyžadoval briskní reakce, perfektní načasování a absolutní přesnost.

Když jsme přiletěli nad nepřátelský tábor, začali po nás okamžitě vrhat svými katapulty obrovské balvany, což jsme očekávali. Očekávali jsme však také další věc, totiž že padající kameny budou dopadat zpět do jejich vlastních řad, takže jejich palba záhy ustala.

A za krátký čas jsme už dosáhli vytčeného cíle.

Na Shizalin signál jsem začal odvíjet provazový žebřík z bubnu u vchodu do letadla.

Poočku jsem na ni pohlédl, avšak ona můj pohled neopětovala. Pak jsem se podíval dolů. Pod sebou jsem měl zástavu s N'aalskou příšerou vlnící se ve vánku, který se právě začínal zdvihát.

Stovky argzoonských tváří nás samozřejmě bedlivě sledovaly, neboť zcela jistě od nás očekávali nějaký útok. Doufal jsem, že nevytušíli, co máme za lubem.

Když jsem se na ně díval, cítil jsem se asi jako muška, která se má vrhnout do hnízda obřích pavouků. Sebral jsem tedy všechnu svoji kuráž, tasil jsem jedním švihem svůj meč, zavolal na Shizalu a pak už jsem šplhal dolů, přímo k hornímu otvoru velitelského stanu.

Všude okolo se to hemžilo Argzoony, kteří pokřikovali jeden přes druhého. Kolem mě zasvištělo několik kopí. Více než deset stop nad otvorem jsem se zastavil a řekl si: Ted' nebo nikdy!

Proskočil jsem větracím otvorem do stanu.

ŠESTÁ KAPITOLA

Vítězství – a pohroma!

Chvilku jsem slyšel řev, pak jsem prosvištěl vzduchem a skrz volnou látku větracího otvoru do stanu.

Přistál jsem na nohou, ale zavrával jsem na moment, než jsem popadl dech. Nato jsem se rychle otočil kolem dokola, abych prozkoumal situaci.

Ve stanu byli dva jeho obyvatelé – vysoký, urostlý argzoonský válečník mající na sobě kromě své zbroje ještě řadu lesklých náramků a hrubě opracovaných drahokamů a – nějaká žena! Měla černé vlasy, tmavší pleť a pyšný postoj. Byla oděná do silného černého pláště z materiálu podobného sametu. Překvapeně si mne prohlížela. Byla to, řekl bych, normální lidská žena! Ale co tu dělá?

Zvenku postupně sílily výkřiky argzoonských bojovníků.

Ženy jsem si přestal všímat a naznačil gestem tomu urostlému Argzoonovi, aby tasil svůj meč. Učinil tak jediným svižným pohybem a ihned na mne zaútočil.

Byl to vynikající šermíř a já, protože jsem se ještě úplně nevzpamatoval ze svého dopadu, jsem se musel zpočátku jen bránit.

Měl jsem málo času, abych udělal, co jsem si umínil. Odrážel jsem jeho výpady těmi nejrychlejšími kontry, jaké se mi kdy povedly a útočil se stejným úsilím jako on. Přesto se naše meče setkaly nejméně dvacetkrát, než jsem zpozoroval malou chybičku v jeho krytu. Rychle jsem jí využil a probodl ho skrz naskrz v místě, kde

jsem tušil srdce.

V tu chvíli do stanu vtrhlo několik dalších Argzoonů. Otočil jsem se k nim, ale než jsme se do sebe pustili, ta žena velitelsky vzkřikla:

„Tak dost! Ještě ho nezapíjejte. Chci si ho vyslechnout.“

Zůstal jsem ve střehu, neboť jsem očekával nějakou léčku, ale vypadalo to, že všichni tito bojovníci jsou zvyklí poslouchat její příkazy. Na místě se zastavili.

Opatrně jsem se k ní otočil, abych si ji mohl prohlédnout. Byla exoticky krásná, ale v jejím vzhledu bylo něco divokého, zvířecího. Posměšně si mne měřila.

„Ty nejsi z Karnaly,“ začala.

„Jak jsi na to přišla?“

„Tvá kůže má jiný odstín, máš krátké vlasy a také tvá ramena jsou stavěna jinak než u Karnalanů. Nikdy jsem neviděla takového muže jako jsi ty. Odkud jsi?“

„Když ti to řeknu, stejně mi nebudeš věřit.“

„Mluv!“ Zlostně vzkřikla.

Pokrčil jsem rameny.

„Přicházím z Negalu,“ odpověděl jsem, použiv mart'anské jméno pro Zemi.

„To je nemožné. Na Negalu nežijí žádní lidé.“

„Zatím ne. Ale jednou budou.“

Zamračila se. „Vypadáš, že bys mohl mluvit pravdu, ale mluvíš v hádankách. Snad jsi nějaký – nějaký...“ Asi zavrhla to, co se chystala říci, protože se odmlčela.

„Nějaký co?“

„Co víš o Raharumaře?“

„Nic.“

To ji zřejmě uspokojilo. Na moment se zamyslela a bezděčně si přitom dala ruku k ústům a hryzla se do prstu. Pak na mne opět pohlédla.

„Když nejsi z Karnaly, proč bojuješ na jejich straně? Proč jsi skočil do tohoto stanu a zabil Ranaka Marda?“ Ukázala na mrtvého Argzoona.

„Proč myslíš?“

Potrásla hlavou. „Proč bys riskoval život jen proto, abys zabil jednoho argzoonského kapitána?“

„On je jenom jedním z kapitánů?“

Pojednou se usmála. „Aha! Myslím, že to mám. Ano, jenom jedním z kapitánů.“

Moje bojovnost značně ochabla. Takže jsem se mýlil. V tomto stanu nesídlil žádný vrchní argzoonský velitel. Třeba to bylo bezpečnostní opatření, zatímco velitel měl svůj stan úplně jinde.

„A co ty?“ zeptal jsem se. „Ty jsi jejich zajatkyní – s nějakými zvláštními výsadami?“

„Jestli chceš, mysli si, že jsem zajatkyní. Jsem Horguhla z Vladnyaru.“

„Kde leží Vladnyar?“

„Ty to nevíš? Severně od Karnaly, za Narvaashem. Vladnyar a Karnala jsou odvěcí nepřátelé.“

„Takže Vladnyar uzavřel s Argzoony spojenectví?“

„Mysli si o tom, co chceš.“ Tajemně se usmála. „A teď se můžeš připravit na s – “. Byla přerušena náhlými zvuky boje zvenku. „Co se děje?“

Ani já jsem nevěděl. Bylo nemožné, aby těch pár karnalských bojovníků zaútočilo na argzoonský tábor, to by bylo šílenství. Ale kdo jiný?

Horguhla i všichni Modří obři se pootočili směrem, odkud ty zvuky přicházely. Toho jsem využil a proklál svým mečem hrdlo nejbližšímu Argzoonovi. Rychle jsem si probodoval cestu mezi ostatními a vyběhl ze stanu do tmy, zbývající Argzooni za mnou.

Běžel jsem směrem k válečné vřavě. Rychle jsem pohlédl nad stan, abych zkontroloval, zda se Shizale úspěšně podařilo vrátit se do města.

Avšak letadlo se stále vznášelo na stejném místě!

Proč neodletěla? Zastavil jsem se a na vteřinku jsem nevěděl, co dělat. V mžiku mne obklíčilo několik Argzoonů. Bojoval jsem nyní o holý život, avšak moje naděje neumírala. Měj jsem nejasné tušení, že někde nablízku se děje něco zvláštního. A po chvíli jsem skutečně zahlédl koutkem oka, jak se masou modrých Argzoonských válečníků probíjí skupina ozbrojenců oděných v nádherná brnění. Byli asi tak mého věku.

Bylo jasné, že nejsou z města. Na svých helmicích měli pestrobarevné chocholy. Jen Phobos a Deimos osvětlovaly tu podivnou noční bitku. Noví válečníci měli také kopí a někteří nesli dokonce něco jako kovové kuše.

Brzy se první z nich probíjeli mým směrem, takže za chvíli už

jsem nebyl sám proti té obrovské přesile.

„Bud' pozdraven, příteli,“ vykřikl na mne jeden z nich. Jeho přízvuk byl jen nepatrně odlišný od mně důvěrně známého varnalského.

„I vy. Váš příchod mi zachránil život,“ odpověděl jsem a v mém hlase musela být slyšet zřetelná úleva. „Kdo jste?“

„Jsme ze *Srinai*.“

„Vás sem poslal Telem Fas Ogdai?“

„Ne, to ne.“ Jeho hlas zněl značně překvapeně. „Původně jsme byli vysláni na velkou tlupu banditů, která směřovala ke Karnale. Proto je nás také tolik. Měla nám pomáhat část vašich pohraničních hlídek. Potom však přijel posel se zprávou, že Argzooni napadli Karnalu, a tak jsme nechali bandity bandity a vyrazili jsme vám na pomoc jak nejrychleji to šlo.“

„Za to vám jsme nesmírně vděční. Jaké jsou podle vás naše šance na vítězství?“

„Pochybuji, že bychom je úplně rozprášili, avšak snad se nám podaří odrazit je a získat tak čas, než přijdou vaše posily.“

Celý rozhovor se udál během prudkého boje. Argzooni mezitím značně prořídli, takže se zdálo, že alespoň na této části bojiště jasně vítězíme.

A nakonec jsme je opravdu donutili k ústupu a zatlačili je až k Volajícím vrchům, odkud přišli.

Na úpatí prvních vrchů se Argzooni zastavili a snažili se udržet tuto obrannou pozici, takže se naše spojené srinaisko-karnalské síly stáhly, abychom mohli promyslet další postup.

Bylo jasné, že Argzoonů bylo stále mnohem víc než nás a že náš úspěch byl podmíněn zejména tím, že srinaistí zaútočili nečekaně a tak zastihli Argzoony nepřipravené.

Přesto jsem měl mnohem lepší náladu. Pomyslel jsem si, že nyní bychom měli být schopni držet obranu tak dlouho, dokud nedorazí další spojenci.

Pak jsem si vzpomněl na letadlo a Shizalu. Vrátil jsem se do zničeného argzoonského tábora. Stan se zástavou jako jeden z mála ještě stál a letadlo se nad ním stále vznášelo. Zdálo se mi, že je o trochu níže než předtím, protože provazový žebřík se nyní dotýkal vrcholku stanu.

Volal jsem její jméno, ale odpověď mi bylo jen ticho. Tušil jsem nějakou zradu, a proto jsem začal rychle šplhat po poddajné stěně stanu nahoru. Šlo to těžko, ale byl jsem tam za okamžik, téměř v pa-

nice. Ano, provazový žebřík byl teď opravdu níže, stejně jako letadlo. Chytil jsem se jej a vyšplhal nahoru.

Brzy jsem vstupoval do letadla.

Na první pohled jsem se přesvědčil, že je prázdné.

Shizala je pryč!

Ale kde je? A jak opustila letadlo?

Co se jí přihodilo? Proč neodletěla zpět? Co ji mohlo přimět, aby se vracela?

Tyto myšlenky se mi honily hlavou, zatímco jsem opět šplhal dolů. Když jsem se octl nad nyní již nepřekrytým horním otvorem stanu, skočil jsem stejně jako předtím.

Až na mrtvé tělo Ranaka Marda byl stan prázdný. Přesto zde zůstaly známky nějakého boje – povšiml jsem si, že Ranak Mard již nesvírá svůj meč, ale ten že nyní leží na druhé straně stanu.

A ještě něco vedle něj leželo.

Pistole.

Sheevská pistole.

To mohla být jediné Shizalina pistole.

Musela se tady odehrát nějaká bitka po tom, co jsem si probojoval cestu ven. Tajemná černovlasá žena Horguhla a argzoonští válečníci tu dřív, než jsem se stačil vrátit, vybojovali těžkou bitvu.

Z nějakého mně neznámého důvodu se Shizala rozhodla následovat mne do stanu. Zjistila pak, že už jsem pryč a narazila na Horguhlu a Argzoony. Pravděpodobně došlo k boji, ve kterém byla Shizala přemožena a zajata. Nebyla však zabita – díky bohu – neboť v takovém případě bych pravděpodobně našel její tělo.

Tedy unesena?

Celý můj plán na zneškodnění prohnaného argzoonského vůdce byl úplně nanic. Jediný jeho výsledek bylo zajetí Shizaly.

A ona byla pro ně tím nejlepším rukojmím.

Vladařka Varnalu.

Proklínal jsem se v tu chvíli tak, jak bych neproklínal ani svého největšího nepřítele.

SEDMÁ KAPITOLA

Stíhání

A pak už jsem pádil ze stanu, zaslepený lítostí i vztekem. Proběhl jsem přes bitevní pole pokryté mrtvými těly a namířil jsem si to k Volajícím vrchům. Byl jsem pevně rozhodnut osvobodit Shizalu ze zajetí!

Přitom jsem minul překvapené srinaiské a varnalské bojovníky, kteří za mnou nechápavě volali.

Běžel jsem vzhůru k místu, kde Argzooni zastavili a zaujali obrannou formaci.

Za sebou jsem slyšel čím dál víc výkřiků a dupot běžících nohou. Nevěnoval jsem jim však vůbec pozornost, plně zaujat svým cílem.

V argzoonských řadách se to začalo vlnit. Určitě si mysleli, že znovu útočíme.

Ale místo toho, aby zaujali obranné postoje, jak jsem očekával, rozprchli se na všechny strany v bezhlavém útěku.

Křičel jsem na ně, aby se zastavili a bojovali, nadával jsem jim do zbabělců.

Oni se ale nezastavili.

Brzy to vypadalo tak, že celá argzoonská síla je na útěku, prchající před jedním mužem s mečem!

Pojednou jsem pocítil, jak mě něco chytilo za nohy. Otočil jsem se, abych se vypořádal s nečekaným útočníkem. Přitom jsem pozvedl meč a ze všech sil jsem se snažil udržet rovnováhu.

Mezitím se na mne navěsilo více mužů. Řval jsem vzteky a snažil se je setrást. Najednou jsem si uvědomil, že ten, kdo mne zastavil, nebyl nikdo jiný než Darnad – Shizalin bratr!

Nechápal jsem, proč by *on* na mne měl útočit. Křičel jsem:

„Darnade, to jsem já, Michael Kane. Shizala – Shizala – oni ji...“ Pak jsem dostal zezadu ránu do hlavy, zatmělo se mi před očima a ztratil jsem vědomí.

Když jsem se probрал, pěkně mě bolela hlava. Byl jsem ve své místnosti ve varnalském paláci. To jsem dokázal pochopit. Ale proč?

Proč mne Darnad napadl?

Snažil jsem se chladně uvažovat. Posadil jsem se na lůžku a mnul jsem si spánky.

Najednou se otevřely dveře a vstoupil Darnad. Vypadal ustaraně.

„Darnade! Proč jsi mne – ?“

„Jak je ti?“

„Bylo by mi líp, kdybych věděl, proč mne jeden z tvých mužů srazil. To ti není jasné, že...“

„Vidím, že jsi stále rozrušený. Museli jsme tě nějak zadržet, i když tvé šílenství vlastně způsobilo bezhlavý úprk Argzoonů. Pokud víme, jsou nyní úplně rozprášeni po okolí. Tvůj plán na zneškodnění jejich velitele musel zabrat. Zdá se, že jsou úplně dezorganizováni. Takže se nám přece jen podařilo odrazit jejich mohutný útok.“

„Ale mně se nepovedlo zabít toho pravého. Já...“ odmlčel jsem se. „Cos myslel tím mým *šílenstvím*?“

„Někdy se stane, že válečník, který dlouho bojoval v nějakém těžkém boji tak jako ty, je zachvácen něčím, co by se dalo nazvat válečnou zuřivostí – může být jakkoli unavený, ale nepřestává bojovat. Mysleli jsme, že tohle se přihodilo tobě. Avšak ještě jedna věc mne znepokojuje. Shizala –“

„Cožpak ty si neuvědomuješ, co jsi způsobil?“ obořil jsem se na něho hlasem plným zloby. „Mluvíš o Shizale – je zde? Je v bezpečí?“

„Ne – nemůžeme ji najít. Řídila letadlo, kterým jsi letěl do argzonského tábora, ale když jsme je zajistili, nebylo po ní ani stopy. Mysleli jsme, že...“

„Já vím co je s ní!“

„Ty to víš? Pak proč jsi nám to neřekl? Proč...?“

„Nebyl jsem přepaden žádným bojovým šílenstvím, milý Darnade. Jen jsem zjistil, že Shizala byla unesena. Běžel jsem, abych se pokusil ji osvobodit a vtom jste mne zadrželi. Jak je to už dlouho?“

„Stalo se to včera večer – asi před šestatřiceti shati.“

„Šestatřiceti!“ Vyskočil jsem na nohy a bezděčně jsem vykřikl bolestí. Ted' už mne nebolela jen hlava. Zranění z předešlých dvou dnů se začínala pěkně ozývat. Většinou to naštěstí byly jen modřiny, i když jich bylo tak požehnaně, že se až slévaly v jednu velkou podlitinu, a sem tam nějaké menší poranění. Nejvážnější zranění bylo to na paži – to bolelo dost. Třicet šest shati – více jak čtyři hodiny!

Co nejrychleji jsem Darnadovi vylíčil to, co jsem předtím zjistil. Stejně jako já předtím byl překvapen, když jsem se dostal ke svému setkání s Horguhlou – ženou z Vladnyaru.

„Zajímalo by mne, jaká je její role v tom všem?“ zamračil se Darnad.

„Nemám tušení. Její odpovědi byly přinejmenším záhadné a dvojsmyslné.“

„Je mi to líto, Michaeli Kane,“ řekl. „Byl jsem pošetilý. Slyšel jsem tě něco volat. Měl jsem tomu věnovat pozornost. Kdybychom měli trošku štěstí, mohli jsme hned Shizalu osvobodit a byl by konec tomu všemu. Argzooni jsou rozprášeni, takže od nich za pomoci našich spojenců rychle Karnalu vyčistíme. Pak také vyslechneme zajatce a zjistíme, jak se jim tak nepozorovaně podařilo obejít naše pohraniční hlídky.“

„Ale mezitím odvezou Shizalu dál a my stále nebudeme mít nejmenší tušení, kterým směrem! Sever – jih – západ nebo východ. Podle čeho poznáme, kde ji hledat?“

Darnad sklopil zrak a zamyslel se.

„Máš pravdu. Avšak je-li Shizala s tou vladnyarskou dívkou, pak existuje naděje, že vyzvíme od našich zajatců, jakým směrem byly unášeny. Možná, že se nám dokonce povede objevit je během pronásledování a zajímání prchajících argzoonských skupinek.“

„Nu, ted' není čas na zbytečné sebeobviňování,“ řekl jsem. „Zapomeňme na chyby, které jsme oba učinili. Částečně byly způsobeny tou válečnou vřavou, které musí každý do jisté míry podlehnout. Co máš ted' v plánu?“

„Povedu speciální jednotku, která bude mít za úkol zajímat prchající Argzoony a zjistit od nich, kde se nachází Shizala.“

„Pak tě tedy budu doprovázet,“ rozhodl jsem.

„Čekal jsem takovou odpověď,“ řekl a poplácal mne po rameni. „Zatím si odpočiň. Nechám tě zavolat, až budou dokončeny přípravy – prozatím zde pro tebe není žádná práce. Raději jdi načerpat co nej-

víc sil, které jsi jistě v posledních dnech ztratil – budeš je potřebovat. Nechám ti poslat jídlo.“

„Díky,“ řekl jsem. Měl pravdu – musím si odpočinout, abych mohl ze sebe vydat všechno na záchranu Shizaly.

Když jsem pak ulehl na lůžko, znovu jsem přemítal o tom, proč se vystavila takovému nebezpečí, když se vydala za mnou do argzoonského stanu. Vůbec to nedávalo smysl – jako vládkyně svého lidu se měla okamžitě vrátit do Varnalu.

Uzavřel jsem to tak, že odpovědi na tyto otázky získáme tím dříve, čím rychleji ji vysvobodíme.

Pak jsem usnul. Probudil mne až sluha, který přinesl jídlo. Najedl jsem se a když jsem obdržel zprávu, že Darnad je se svými bojovníky připraven na cestu, spěšně jsem se umyl a vyrazil za nimi.

Ten den měl být ponurý, chladný a zamračený, stejně jako byly zamračené naše mysli. Ale nebyl. Bylo krásně, slunce prozařovalo celé město svým zlatým svitem a dokonce jakoby zmírňovalo následky nedávných bojů.

Před palácem již čekala početná skupina bojovníků na daharách. V jejich čele byl Darnad, který v ruce třímal otěže dahary určené pro mne.

Vyšplhal jsem zvířeti do sedla a usadil se. Celá výprava pak zahнула na ulici směřující k hlavní bráně.

Projeli jsme ulicemi města k hlavní bráně a odtud směrem k Volajícím vrchům. Zde jsme brzy narazili na stopy prchajících nepřátel.

Stále nebylo příliš jasné, proč se Argzooni tak bezhlavě rozprchlí – zejména když uvážíme, jakou přesilu stále ještě měli.

Avšak my jsme se tehdy takovými otázkami moc nezabývali a soustředili jsme se plně na pronásledování. Snad se to dalo vysvětlit tak, že Ranak Mard byl opravdu jejich mozkiem – neboť po jeho smrti byla celá argzoonská armáda naprosto zmatená.

Proč mi tedy Horguhla tvrdila něco jiného?

Ale teď žádné otázky. Ještě ne.

Najít Argzoony – ti nám to vysvětlí lépe.

Jeli jsme dál a dál.

Až pozdě odpoledne se nám podařilo překvapit skupinku asi deseti unavených Argzoonů, kteří se utábořili v mělkém údolíčku už pěkný kus za Volajícími vrchy.

Jak nás zpozorovali, vyskočili a připravili se na boj. Konečně jsme jednou měli početní *převahu*. Normálně bych z toho neměl ně-

jakou zvláštní radost, avšak po těch pár dnech vyčerpávajících bojů to byla pro nás docela příjemná změna.

Jejich obrana nebyla proti naší přesile samozřejmě příliš účinná – za chvíli jich zbývala už jen asi polovina. Ti pak odhodili své zbraně.

Argzooni moc neznají něco jako věrnost ani nemají smysl pro přátelství v našem slova smyslu. To nám na jednu stranu jejich výslech ulehčilo, na druhou stranu však ztížilo.

Nemlčeli proto, že by nechtěli zradit své druhy. Mlčeli, protože nebyli zvyklí poddávat se komukoli.

Teprve když Darnad pohrozil svojí dlouhou dýkou a vysvětlil jim, že pro nás jejich životy nemají v podstatě žádný význam, pokud s námi nebudou spolupracovat, jeden z nich povolil.

Měli jsme štěstí. Věděl toho víc, než by se dalo od obyčejného řadového válečníka čekat.

Nepřišli ze své země do Karnaly po zemi, ale strávili téměř rok cestováním po mořích a řekách. Plavili se tisíce mil podél břehu oceánu a jelikož Varnal leží několik tisíc mil ve vnitrozemí, dále po Haalské řece, největším toku našeho kontinentu. Soustředili se na Karmínové pláni a odtud se vydali po malých skupinkách do Karnaly. Cestovali pouze v noci, a tak se dostali nezpozorováni až do naší těsné blízkosti. Pokud byli náhodně přistiženi karnalskými, zneškodnili své objevitele, takže měli dále cestu volnou.

„Jednoduché,“ řekl Darnad zamyšleně. „Takovou vynalézavost a trpělivost bych od nich nikdy nečekal. Nemají prostě v povaze, aby na jednu výpravu vynaložili tolik úsilí a času. Ještě že jsi zneškodnil toho Ranaka Marda, Michaeli Kane. Musel být mezi nimi úplně výjimečný.“

„A teď,“ řekl jsem, „se musíme pokusit zjistit, co je se Shizalou.“

Avšak v tomhle ohledu jsme se nedozvěděli nic obzvlášť cenného. Naši zajatci věděli jen to, že jejich spolubojovníci prchali hlavně severním směrem – směrem k jejich domovu.

„Myslím, že jim můžeme věřit,“ řekl Darnad. „Budeme pokračovat na sever.“

„Na sever, to je dost široký pojem,“ připomněl jsem.

Darnad si povzdechl.

„To je pravda, ale...“ Pohlédl mi zpřímá do očí a beznaděj v jeho pohledu byla jen napůl skrývaná.

Vzal jsem ho okolo ramen. „Máme ještě šanci. Brzy zajmeme

další Argzoony a budeme-li mít štěstí, dozvíme se o Shizale více.“

Zajatci byli potom spoutáni a několik našich lidí se s nimi vydalo nazpět do Varnalu.

My jsme se zbytkem dále pokračovali po obrovské pláni porostlé vlnícími se karmínovými kapradinami. Byla to Karmínová pláň. Člověk měl spíše pocit, že projíždí obrovským krvavým mořem, rozprostírajícím se, kam oko dohlédne, a já jsem začínal pochybovat, zda se nám kdy podaří Shizalu najít.

Přišla noc a my se utábořili. Nerozdělávali jsme ohně, neboť jsme se museli obávat útoku argzoonských zbytků, kterých bylo po okolí jistě dost anebo různých loupežných band, složených ze sebranky všeho druhu, kterých zde bylo také údajně požehnaně. Karmínová pláň prakticky nenáležela územně nikomu a neplatily zde jistě zákony žádné země – jen zákon silnějšího.

Tu noc jsem toho mnoho nenaspal. Měl jsem plnou hlavu obav o Shizalu, a tak jsem se nemohl dočkat rána, až se nám podaří zajmout další Argzoony a dozvědět se něco víc.

Vyjeli jsme časně ráno ještě před svítáním. Už nebylo tak hezky – obloha byla pokryta mračky a jemně mrholilo.

Další skupinu Argzoonů jsme potkali až příští odpoledne. Pojednou se před námi vynořilo asi padesát Modrých obrů, kteří vypadali, že jsou odhodláni oplatit nám porážku stejnou mincí!

Za jízdy jsme připravili svá kopí a meče a vyrazili jim vstříc za hlasitého bojového pokřiku, který si v ničem nezadal s tím jejich.

Střetli jsme se v půli cesty a opět začal nelítostný boj.

Já jsem měl zpočátku za soupeře modrého válečníka, který měl okolo pasu opasek s kořistí svých předešlých tažení – houpaly se na něm lidské ruce.

Rozhodl jsem se, že pomstím všechny jeho předešlé oběti.

Měl jsem velkou výhodu v tom, že jsem byl na rozdíl od něj na dahare. Všiml jsem si, že kromě jejich původních čelních hlídek jich byla většina pěších, zřejmě proto, aby se při svém tajném přibližování ke Karnale neprozradili.

Vyrazil na mne levou rukou, čímž mne trochu překvapil a já musel vynaložit veškerý svůj um, abych odvrátil mocný úder válečné sekery a současně odrazil výpad jeho meče.

Tlačil se pak oběma svými zbraněmi proti mému meči, a tak jsme se chvíli přetlačovali, zkoušejíce sílu i postřeh svého protivníka. Najednou se pokusil pozvednout svůj meč a zasadit mi úder do hla-

vy, ale já jsem bleskurychle vytáhl svůj zpod jeho sekery a tím jsem ho na moment vyvedl z rovnováhy. To jsem využil a probodl mu jedním švihem hrdlo.

Okolo mezitím panovala nelítostná řež. Přestože jsme měli poněkud navrch, ztráty byly na obou stranách značné. Z naší skupiny už zbývala jen polovina.

Vtom jsem zahlédl Darnada v nerovném boji s dvěma Argzoony a vydal jsem se mu ihned na pomoc.

Společně jsme své soupeře rychle vyřídili.

Nakonec se z původních padesáti Argzoonů vzdali jen dva.

Použili jsme na ně stejnou výslechovou metodu jako na ty předešlé. Nakonec tedy začali nevrle odpovídat na naše dotazy.

„Viděli jste nějaké vaše druhy vézt s sebou z Karnaly ženu?“

„Možná.“

Darnad pohnul rukou směrem ke své dýce.

„Ano,“ odpověděl briskně Argzoon.

„Jakým směrem jeli?“ zeptal jsem se.

„Na sever.“

„A kam myslíš, že jeli?“

„Asi do Narletu.“

„Kde to je?“ optal jsem se Darnada.

„Asi tři dny cesty odtud – je to lupičská osada blízko Karmínové pláně.“

„Zlodějské město – to může být pro nás nebezpečné, že?“

„Mohlo by,“ připustil Darnad. „Ale pokud dáme jasně najevo, že nejedeme po nikom z tamních obyvatel, nemuseli by se s námi pouštět do konfliktu. Popravdě řečeno,“ pousmál se, „mám v Narletu pár přátel. Jsou to sice pobudové, ale jinak docela milá společnost; pokud si odmyslíš, že jejich život je plný loupeží a vraždění.“

Opět jsme se zajatci poslali zpět pár mužů a poněkud oslabeni jsme pokračovali v cestě – směrem k Narletu.

Konečně jsme měli záchytný bod, a tak se naše nálada značně zlepšila, když jsme si to tryskem hnali k Městu zlodějů.

Ještě dvakrát jsme po cestě zajali pár Argzoonů, kteří nám potvrdili, že Shizala byla s největší pravděpodobností unášena do Narletu.

Za necelé tři dny začaly na obzoru vykukovat vrcholky vzdálených hor, které vyznačovaly konec Karmínové pláně.

A pak jsme již zahlédli malé městečko obehnané hradbami – postavenými z dřevěných klád slepených bahnem.

Domy měly většinou čtvercový půdorys a vypadaly bytelně, i když ne zrovna přitažlivě.

Byli jsme tedy před branami Narletu, Města zlodějů.

Pošťestí se nám tady najít Shizalu?

OSMÁ KAPITOLA

Město zlodějů

Nedá se říci, že by nás v Narletu přivítali s otevřenou náručí, ale jak řekl Darnad, nesetkali jsme se s žádným vyloženě nepřátelským přijetím. Obyvatelé nás zpovzdálí podezíravě sledovali a spíše se nám snažili vyhýbat, když jsme projížděli úzkými uličkami jejich města.

„Od většiny žádné informace nezískáme,“ komentoval to Darnad. „Ale myslím, že vím, kde najdeme někoho, kdo nám pomůže, pokud je starý Belet Vor ještě naživu.“

„Belet Vor?“ zeptal jsem se.

„Jeden z těch přátel, o kterých jsem ti říkal.“

Mezitím naše výprava dorazila na jakési tržiště a Darnad ukázal na maličký dům, který se tísnil mezi dvěma zchátralými budovami. „Když jsem kdysi hlídkoval v těchto končinách, zachránil mi život. Pak jsem měl možnost oplatit mu to, a tak mezi námi vzniklo pevné přátelství.“

Sesedli jsme před tím domem. Vyšel z něj bezzubý, vrásčitý stařec ohavného vzezření. V jeho pohledu však bylo něco, co značně zmírňovalo celkový negativní dojem.

„Á, brádhínak Darnad osobně – jaká čest, jaká čest.“ Jeho oči šibalsky pomrkávaly, což dávalo jeho slovům silně ironický nádech. Bylo mi jasné, proč si ho Darnad oblíbil.

„Bud zdrav, ty starý lotře. Tak kolik jsi dnes unesl dětí?“

„Asi jenom tucet, milý brádrhínaku. Jestli se chce tvůj přítel na ně podívat, má možnost. Zatím jsem snědl jen polovinu. Ha-ha!“

„Nuže neváhej a sem s nimi,“ smál jsem se, zatímco nás uváděl do své chatrče.

Uvnitř bylo překvapivě čisto a uklizeno. Usadili jsme se na lavi- ce a stařec zatím přinesl basu.

Darnad se zhluboka napil a pokračoval vážným tónem: „Máme naspěch, Belet Vore. Přijeli sem do Narletu v posledních dnech něja- cí Argzooni?“

Starý dobrodruh pokýval hlavou a zamyslel se. „Hm, ano – dva argzoonští válečníci. Vypadali, že dostali pořádně na frak a že prcha- jí domů do svých horských doupat.“

„Jen dva válečníci?“

Belet Vor se uchechl. „A dvě rukojmí, podle vizáže. Pochybuji, že by si vybraly takovou společnost dobrovolně.“

„Dvě rukojmí?“

„Obě ženy. Jedna světlá, jedna tmavá.“

„Shizala a Horguhla!“ vykřikl jsem.

„Jsou tady ještě?“ naléhal Darnad.

„Nejsem si jistý. Mohli dnes ráno odjet, ale myslím, že ne.“

„Kde jsou?“

„Hm, to je problém, jestli jdete po těch rukojmích. Ti Argzooni měli zřejmě nějakou vyšší hodnotu. Jsou totiž hosty našeho vzneše- ného městského brádrhí.“

„Váš brádrhí – není to Chinod Sai?“

„Jo. Nechává si teď tak říkat. Narlet se stává ctihodným městem, že? Cha-cha. Takže on je nyní jedním ze šlechticů – není to tak, brádrhínaku Darnade?“

„Ten lotr. To jsou tedy způsoby.“

„Možná, možná,“ pokračoval Belet Vor pobaveně, „ale mám do- jem, že většina zdejších sousedních měst začínala podobně jako to naše, ne?“

Darnad se pousmál. „Teď jsi mě dostal, Belet Vore – ale to jen tak na okraj. Především si Chinod Saie pamatují jako krvežíznivého vraha žen a dětí.“

„To bys mu křivdil,“ zašklebil se Belet Vor. „Řekl bych, že zabil nejméně jednoho muže v čestném boji.“

Darnad se ke mně obrátil a řekl vážným hlasem: „Jestli ti Argzo- oni mají Chinod Saiovu ochranu, budeme mít s osvobozením Shizaly

a té druhé ženy z jejich moci obrovské problémy. To není pro nás zrovna příznivá situace.“

„Měl bych jeden nápad, jestli máte zájem,“ přidal se Belet Vor.

„Cokoli, jestli je to trochu rozumné,“ odpověděl Darnad.

„Teda – řekl bych, že ti dva Argzooni i s jejich děvenkami jsou asi ve speciálních místnostech vyhrazených pro nečekané hosty vyššího postavení.“

„A co dál?“ zeptal jsem se opatrně.

„Ty místnosti jsou podle tradice v přízemí. Mají velká okna. Možná, že byste mohli pomoci vašim přítelkyním bez – řekněme – nemístného vyrušování našeho vznešeného brádrů?“

Zamračil jsem se. „Ty budovy nejsou hlídány?“

„Ah, celý palác je pečlivě hlídán strážemi rozestavěnými v pravidelných vzdálenostech. Nejspíš se bojí, že by ho někdo okradl – nevěří ani svým vlastním lidem.“

„Jak se dostat do hostinských místností, aniž by nás zpozorovali strážé?“ mnul jsem si bradu.

„Museli byste se zbavit strážných, ale jsou velmi pozorní. Někteří z nejlepších zlodějů z Karmínové pláně si chtěli pomoci k bohatství tím, že ukořistí něco z Chinod Saiova majetku. Moc jich neuspělo. Většina z nich pak zdobila městské hradby – nebo alespoň jejich hlavy.“

„Jak bychom tedy mohli strážé obejít?“

„V tom,“ zašklebil se Belet Vor, „vám právě mohu pomoci já. Omluňte mne na moment.“ Vstal a vybelhal se z místnosti.

„Řekl bych, že je to roztomilý starý bandita, co ty na to?“ řekl Darnad po Belet Vorově odchodu.

Přikývl jsem. „Ale tím, že nám pomáhá, se vystavuje velkému nebezpečí. Jestli se nám podaří to, co zamýšlíme, budou ho Chinod Saiovi muži zcela jistě podezírat.“

„To je pravda. Ale pochybuji, že by v tom Chinod Sai něco podnikal. Belet Vor zná mnoho tajemství, z nichž některá se přímo týkají Chinod Saie. A navíc, Belet Vor je zde velmi oblíbený a Chinod Sai nemá na trůně moc pevnou pozici. Mnoho dalších by rádo usedlo na jeho trůn, kdyby si získali lidi na svoji stranu. Takže kdyby se něco Belet Vorovi stalo, byla by to právě ta vhodná záminka pro mnohé rádoby brádrůnaky zlodějů. A Chinod Sai to moc dobře ví.“

„Dobrá,“ odpověděl jsem. „Přesto však tvůj přítel v naší věci riskuje hodně.“

„Říkal jsem ti přece, Michaeli Kane, že mezi námi existuje přátelství na život a na smrt.“

Bylo vidět, že za tím krátkým konstatováním bylo skryto mnoho. Chápal jsem jeho pocity. Takové hodnoty jako věrnost, sebeovládání, střídmost, pravdomluvnost, statečnost a zdvořilé chování k ženám už dávno vyšly z módy v takových místech jako jsou New York, Londýn nebo Paříž – avšak zde na Marsu, na mém Vashu, zatím stále platily. Může se mi pak někdo divit, že dávám přednost Rudé planetě před svým domovem?

Belet Vor se po chvíli vrátil. V ruce nesl dlouhou trubici a malou pěkně opracovanou krabičku.

„Tohle umlčí strážce,“ řekl a pokynul na krabičku. „A co víc – nebudou přitom muset zemřít.“

Otevřel opatrně krabičku a ukázal nám její obsah. Uvnitř bylo asi dvacet tenkých opeřených třísek. Hned jsem si pomyslel, že ta trubice je foukačka a tyhle třísky munice do ní. Jejich špičky budou zřejmě namočený do nějakého jedu, který vyradí strážce.

Beze slov jsme od něho zbraň přijali.

„Do setmění ještě zbývá takových osm shati,“ řekl Belet Vor. „Takže máme ještě trochu času na povídání, ne? Kolik máte s sebou mužů?“

„Venku čeká ještě šest,“ řekl jsem.

„Pak je zde pro ně dost místa. Pozvěte je na šálek basu.“

Darnad vyšel ven, aby přivedl naše druhy.

Všichni vděčně přijali osvěžující nápoj. Belet Vor přinesl také nějaké jídlo.

Těch osm shati se vleklo jako nikdy a já je strávil mlčky, většinou zahloubán do sebe. Jestli osud dá, brzy zase uvidím Shizalu! Mé srdce bušilo tím vědomím, přestože můj rozum věděl, že stejně nikdy nemůže být má. Avšak mně bude stačit i jen být v její blízkosti, vědět, že je v bezpečí a že jí mohu kdykoli přispěchat na pomoc.

Když se setmělo, Belet Vor na mne mrknul.

„Osm je dobrý počet,“ řekl. „Ne moc malá skupina, kdybyste se dostali do potíží, a ne moc velká, abyste se hned prozradili.“

Vstali jsme v naprosté tichosti, jen naše výzbroj místy tichounce zašramotila.

„Bud' sbohem, Darnade,“ Belet Vor uchopil brádhínakovo rameno a Darnad uchopil starcovo. Bylo v tom něco smutného, jako by Belet Vor věděl, že se již nikdy neuvidí.

„Bud' zdrav, Belet Vore,“ řekl Darnad tiše. Jejich oči se naposled střetly a pak už Darnad rázoval ke dveřím.

„Děkujeme ti, Belet Vore,“ řekl jsem.

„Mnoho štěstí,“ mumlal stařec za námi. Po chvíli jsme došli k Chinod Saiovu „paláci“.

Stavba, ke které jsme došli, byla ve středu města. Byla jen dvě patra vysoká, vystavěná převážně ze dřeva, jen tu a tam nějaký kámen.

Stála na otevřeném prostranství – jakémsi náměstíčku, ze kterého ústilo několik úzkých uliček. Schovali jsme se do stínu a pozorovali stráž, jak přecházejí okolo paláce.

Belet Vor vysvětlil Darnadovi, kde se přesně nachází místnosti pro hosty a kdy asi by se tam měli objevit Argzooni. Předpokládali jsme, že Shizala s Horguhlou nebudou večeret společně s Chinod Saiem, zatímco oba Argzooni budou pravděpodobně jíst v hlavní hale paláce. To by znamenalo, že by se nám mohlo podařit osvobodit obě ženy, aniž bychom vyrušili obyvatele paláce a tím vyvolali nějakou šarvátku.

Když jsme zjistili v jakých intervalech stráž obchází palác, Darnad vložil do foukačky první šipku a zamířil.

A mířil přesně. Šipka zasáhla strážného, který se chytil za krk a potom se téměř bezhlesně sesunul k zemi.

Druhý strážný – potřebovali jsme zneškodnit čtyři, aby se nám otevřela cesta dál – viděl svého druha padat k zemi, a tak k němu hned přiběhl. Slyšeli jsme, jak se nad ním sklání a říká: „Vstávej, Akare, nebo přijdeš o hlavu, jestli se to brádhí dozví. Říkal jsem ti, abys tolik nechlastal, když jdeš na stráž!“

Když Darnad mířil podruhé, ani jsem napětím nedýchal. Druhá šipka – a druhá stráž zneškodněna!

Třetí strážný vyšel zrovna zpoza rohu a zastavil se na moment v údivu, když spatřil dvě ležící těla.

„Hej! Co je to tam –?“

Nikdy se to pořádně nedozví, protože třetí Darnadova šipka ho zasáhla přímo do odhaleného ramene. Ten jed účinkoval okamžitě. I on okamžitě padl. Darnad se na mne usmál – byli jsme už blízko úspěchu.

A čtvrtý strážný byl uspán ještě než stačil zbystřit své druhy.

Pak jsme se všichni dali do opatrného přesunu k hostinským místnostem.

Už brzy, pomyslel jsem si, tomu všemu bude konec a my se budeme moci vrátit do Varnalu a žít tam v klidu a míru. Budu moci studovat zázraky těch tajemných Sheevů a rozšířit řadu vynálezů, které bude moci Karnala používat. S mojí pomocí se už Karnala nikdy nebude muset obávat nového útoku. Karnalané disponují základní technikou potřebnou k výrobě výbušných motorů, generátorů elektrické energie, rádií – to vše bych byl schopen pro ně zavést.

Těmito – pro tu chvíli možná nepatřičnými – myšlenkami jsem se zabýval, když jsme se potichu plížili k oknům hostinských místností.

Okna nebyla zasklená, ale jen zabeďněná a jedno z nich bylo otevřené. Zdálo se, že tuto noc je štěstí na naší straně.

Opatrně jsem nahlédl dovnitř. Místnost byla přepychově, ale nevkusně vybavena. Na podlaze ležely kůže, na nich pak stály vyřezávané truhly a lavice. V držáku plála louč osvětlující částečně celý pokoj. Jinak nikde nikdo.

Přehodil jsem levou nohu přes okenní rám a vklouzl co nejtišeji dovnitř.

Darnad a ostatní mne následovali.

A pak jsme tam všichni tiše stáli a naslouchali, jestli neuslyšíme nějaký zvuk, který by nám prozradil místo, kde jsou obě ženy vězněny.

Nakonec jsme něco uslyšeli – hluboký zvuk, který mohl znamenat cokoli. Bylo jen jisté, že jej vydalo lidské hrdlo.

Zazněl z místnosti nalevo.

Vykočili jsme s Darnadem tím směrem následováni ostatními. U dveří jsme se zastavili. Překvapilo nás, že nebyly zajištěné.

Nyní bylo zevnitř slyšet tichý hlas, který zněl jako zasmání – ženský smích. Ale to nemohl být smích. Musel jsem se přeslechnout. Další hlas byl velice tichounký, takže nebylo poznat, co říká.

Darnad se na mne podíval. Naše oči se střetly a pak jsme společně vrazili dovnitř.

Ve světle pochodně jsme zahlédli dvě postavy.

Jedna z nich byla Horguhla stojící u okna.

A ta druhá Shizala. Moje Shizala!

Shizala měla svázané ruce i nohy.

Horguhla nebyla spoutaná. Stála s rukama v bok a smála se na Shizalu, která ji tiše pozorovala.

Horguhlin smích ztuhl, když jsme vstoupili. Shizala radostně vy-

křikla: „Michaeli Kane! Darnade! Ó, díky Zarohovi, že jste přišli!“

Horguhla tam nehybně stála a nevydala ze sebe ani hlásku.

Vyкроčil jsem k Shizale, abych jí mohl rozvázat pouta. Ale zatímco jsem tak činil, pošilhával jsem po vladnyarské dívce, neboť jsem si stále nebyl jistý, jakou roli ona v tom všem vlastně hraje. Byla argzoonskou zajatkyní nebo ne?

Moc na to nevypadala. Ačkoli...

Horguhla se najednou začala hlasitě smát.

Rozvázal jsem Shizale pouta a zeptal se: „Čemu se směješ?“

„Myslela jsem, že jsi mrtev,“ odpověděla, aniž by reagovala na moji otázku. Potom pozvedla hlavu a vydala pronikavý výkřik.

„Ticho!“ okřikl ji Darnad co nejdůraznějším šepotem. „Vyplašíš celý palác. Nechceme ti nijak ublížit.“

„To vím taky,“ opáčila Darnadovi blížícímu se k ní. „Ale já chci ublížit vám, přátelé!“ A opět vykřikla.

V chodbě se vzápětí strhl nějaký povyk.

Shizaliny oči se leskly slzami – i štěstím – když na mne promluvila. „Ó, Michaeli Kane – já jsem prostě věděla, že mne zachráníš. Nevěřila jsem tomu, žeš byl zabit – a teď...“

„Teď není čas na dlouhé řeči,“ přerušil jsem ji stroze, abych zakryl svoji radost z toho, že ji mám opět nablízku. „Musíme rychle zmizet.“

Darnad překryl Horguhle rukou ústa. Nevypadal přitom moc šťastně, nebyl zvyklý takto zacházet se ženami.

„Horguhla není zajatec,“ řekla Shizala. „Ona...“

„To už je mi teď jasné,“ odpověděl jsem. „Pojď – musíme spěchat.“

Otočili jsme se a vyšli z pokoje. Darnad odstrčil Horguhlu a následoval nás.

Než jsme však dorazili k oknu, do místnosti vpadlo asi dvacet mužů vedených dvěma argzoonskými obry a dalším bojovníkem s lesklou čelenkou na hlavě.

Stanuli jsme jim s Darnadem a našimi šesti druhy tváří v tvář a vytvořili jsme tak zároveň bariéru mezi nimi a Shizalou.

„Rychle uteč, Shizalo,“ špitl jsem. „Schovej se v domě Beleta Vora.“ Krátce jsem jí vysvětlil, jak najít starcovo obydlí.

„Nemohu vás opustit. Já prostě nemohu.“

„Musíš – budeme o mnoho klidnější, když budeme vědět, že alespoň ty jsi v bezpečí. Poslechni, prosím.“ Přitom jsme se se svými

soupeři měřili a čekali jsme na jejich útok. Opatrně se k nám přibližovali.

Shizala nakonec uznala mé argumenty a já jsem s úlevou koutkem oka sledoval, jak se přehoupala přes okenní rám a zmizela ve tmě.

Horguhla se najednou vynořila ze sousední místnosti a ukázala na nás prstem. Tvář měla rudou vzteky.

„To jsou ti, co nás obě chtěli unést!“ řekla směrem k muži s členkou, který třímal tasený meč.

Muž s členkou se na nás obrátil: „Tak vy nevíte, že Chinod Sai nesnáší otravování takovou verbeží jako jste vy, a že všem svým hostům ručí za úplné bezpečí?“

„To říká ten pravý, vrah malých dětí,“ opáčil na to Darnad. „Znám tě jako své boty – tebe, který si říkáš brádhí celé té sebranky vrahů a zlodějů!“

Chinod Sai se ušklíbl. „Mluvíš odvážně – ale tvá slova jsou prázdná. Za svoji opovážlivost všichni zemřete.“

A pak se na nás celá ta smečka vrhla.

Boj začal.

Já sám jsem bojoval najednou s Chinod Saiem a ještě s jedním z Argzoonů a měl jsem plné ruce práce jenom s obranou proti jejich výpadům, přestože bylo vidět, že po jednom by neměli nejmenší šanci.

Moje štěstí bylo, že se místy pletli jeden druhému.

Držel jsem si je od těla jak to jen šlo a čekal na příležitost. Ta za okamžik přišla. Bleskově jsem si přehodil meč z pravé ruky do levé, což je na moment vyvedlo z míry. Ten mi stačil na to, abych učinil krátký výpad proti Argzoonovi, jenž byl o něco pomalejší než Chinod Sai. Zasáhl jsem ho do prsou a on se zachroptěním padl k zemi. Tak proti mně zůstal už jen svérázný narletský brádhí.

Ten když viděl, jak se vedlo Modrému obru, rázem ztratil další chuť do boje a ustoupil, aby jeho místo zaujaly stráže.

Teď jsem se mohl smát zase já.

Ale postupně padli všichni naši muži a zůstali jsme s Darnadem sami.

Bylo mi jedno, jestli zemřu, neboť jsem věděl, že je Shizala v bezpečí. Věděl jsem, že lstivý starý Belet Vor se o ni postará, připravil jsem se na smrt.

Nebylo mi však souzeno zemřít. Do místnosti se nahrnulo tolik

ozbrojenců, až se v ní nedalo vůbec hnout.

Za chvíli jsme spíše zápasili než šermovali.

Protivník nás jednoduše přemohl svým počtem. Shluk nás pohltil a já jsem dostal pěknou ránu po hlavě, tento týden již druhou. Tenhle úder byl však mnohem silnější – rozhodně nebyl myšlen jako přátelská služba!

Kolem mne se rozhostila tma a ztratil jsem vědomí.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Zaživa pohřbeni!

Otevřel jsem oči, ale nic jsem neviděl. Zato cítil. Vdechoval jsem odporný, zatuchlý, studený zápach, což svědčilo o tom, že se nacházím někde pod zemí. Protáhl jsem si ruce a nohy. Nebyl jsem spoután, to byla útěcha.

Pokusil jsem se vztyčit, ale uhodil jsem se do hlavy. Mohl jsem se jenom plazit po té vlhké špinavé zemi.

Byl jsem otřesen. Jsem snad zavřený v nějaké kobce? Že by mi bylo souzeno zemřít zde hladu anebo už mi mé smysly neslouží? Vší silou jsem se snažil nepodlehnout panice. Pak jsem nalevo zaslechl slabý zvuk.

Opatrně jsem hmatal kolem sebe až jsem se dotkl něčeho teplého.

Někdo zasténal. Dotkl jsem se něčí ruky. Pohnula se.

Pak se ozval chraplavý hlas: „Kdo je to? Kde to jsem?“

„Darnade?“

„Ano.“

„To jsem já, Michael Kane. Zdá se, že jsme v nějaké kobce – navíc s pěkně nízkým stropem.“

„Cože?“ Slyšel jsem, jak se Darnad posadil a natáhl ruce nahoru.

„To snad ne!“

„Ty víš, kde jsme?“

„Myslím, že jsem už o tomhle místě slyšel.“

„Co je to?“

„Jsme ve starém vytápěcím systému.“

„To zní celkem neškodně. O co jde?“

„Narlet je postaven na velmi starých troskách jednoho z sheevských měst. Sotva z něj zbylo ještě něco jiného než zbytky jedné budovy. A tyto zbytky teď tvoří základy Chinod Saiova paláce. Podlahy zakrývají starou nádrž, která se v dávných dobách dala systémem potrubí plnit horkou vodou a tak vytápěla přízemí – nebo možná celý palác. Co jsem slyšel, opustili Sheevové toto město ještě dlouho před zánikem své civilizace, protože později přišli na dokonalejší způsob vytápění.“

„Takže jsme teď pohřbeni pod podlahou Chinod Saiova paláce.“

„Slyšel jsem, že zde rád vězní své oběti, aby mohl vychutnávat jejich konec pod svýma nohama.“

Nezasmál jsem se, ale ocenil jsem Darnadovu nebojácnost, se kterou mohl v takovéto situaci ještě žertovat.

Vztáhl jsem ruce k nízkému stropu. Ucítil jsem nad svojí hlavou hladké, vlhké desky a pokusil jsem se zatlačit na ně. Nehnuly se ani o píd'.

„Když ty desky může zvedat on, proč bychom nemohli my?“

„Odklápěcích je jich jen několik, pokud jsem informován – Belet Vor mi o tom kdysi vyprávěl – a na ně se vždy staví těžké kusy nábytku.“

„Takže jsme tady *pohřbeni* zaživa,“ konstatoval jsem a musel jsem bojovat sám se sebou, abych se neotřásl hrůzou. Přiznávám, že jsem tenkrát byl naprosto vyveden tím hrozným zjištěním z míry. Myslím, že takovému pocitu by se nevyhnul ani ten nejstatečnější muž na mém místě.

„Ano, dá se to tak říci.“ Ani z Darnadova hlasu zrovna nečišel optimismus. Ani jemu se samozřejmě náš osud moc nezamlouval.

„Ještě, že se nám povedlo dopravit do bezpečí alespoň Shizalu,“ připomněl jsem mu. „Belet Vor se jistě postará o to, aby se vrátila bezpečně zpět do Varnalu.“

„Ano, určitě.“ Bylo poznat, že alespoň trochu pookřál.

Na chvilku se rozhostilo ticho.

Pokusil jsem se sebrat rozum do hrsti a něco kloudného vymyslet.

Pak jsem Darnada požádal: „Když zůstaneš na místě, Darnade, pokusím se trochu prozkoumat náš žalář. Budu tě používat jako ori-

entační bod v prostoru.“

„Dobře,“ souhlasil.

Samozřejmě jsem se musel plazit – jinak to nešlo.

Počítal jsem si, kolik jsem udělal ‚kroků‘ po té páchnoucí bahnité podlaze.

Když jsem se dopočítal k jednašedesáti, dosáhl jsem stěny. Vydal jsem se podél ní a opět počítal uraženou vzdálenost.

Něco mi zatarasilo cestu. Nejprve jsem po hmatu nemohl rozpoznat, co to je – vypadalo to jako klacíky. Pozorně jsem je ohmatával, až jsem je najednou kvapně odhodil, když jsem si uvědomil, co to bylo. Kosti. Jedna z dřívějších Chinod Saiových obětí.

Na mé okružní cestě kolem zdi jsem jich našel ještě několik.

Napočítal jsem devadesát sedm ‚kroků‘ první zdi, druhá měřila jen čtyřiačtyřicet. Třetí stěna měla stodvacetšest. Ptal jsem se sám sebe, proč to vlastně dělám.

Čtvrtá stěna, jeden ‚krok‘, dva, tři...

Na sedmnáctém jsem najednou vztáhl ruku – do prázdna!

Že by to byla úniková cesta? Těžko. Podle hmatu to byl kruhovitý otvor – zřejmě potrubí, které sem kdysi přivádělo vodu. Bylo zrovna tak široké, aby se do něj vešel dospělý muž.

Nakoukl jsem dovnitř a nahmatl stěny. Byly mokré a slizké, ale mě nemohlo nic zastavit.

Avšak než bych Darnadovi zbytečně přidával plané naděje, rozhodl jsem se prozkoumat, zdali tudy bude únik alespoň teoreticky možný.

Ponořil jsem se dovnitř celý tělem a začal jsem se plazit dál jako had.

Nálada se mi hned zlepšila, když mi nic nebránilo v dalším postupu. Plazil jsem se dál a dál – za normálních okolností bych si určitě dvakrát rozmyslel zkoumání takového stísněného prostoru, ale tady musela moje klaustrofobie ustoupit naději na naši záchranu.

Zanedlouho však přišlo zklamání.

Mé ruce tápající vpředu pojednou něco nahmataly. Hned jsem poznal, co to je.

Byla to další lidská kostra.

Šlo evidentně o nějakého nešťastníka, který se mnou sdílel stejný osud i v tom, že pokládal zpočátku tuto cestu za možné vysvobození. Zřejmě již neměl sil anebo chuti na cestu zpátky.

Zhluboka jsem si povzdechl a začal se vracet.

Vtom jsem znenadání zaslechl za sebou nějaký zvuk. Zastavil jsem se. Znělo to, jako kdyby někdo nahoře valil těžký kámen. Trubkou ke mně dopadala troška světla a slyšel jsem něčí zlomyslný chechtot.

Ani jsem nedutal. Čekal jsem.

A pak jsem uslyšel jedovatý hlas Chinod Saie. „Bud’ zdrav, Darnade, jak se ti u nás líbí?“

Darnad neodpovídal.

„No tak, no tak – chci svým mužům ukázat, jak vypadá skutečný karnalský brádhínak. Sice trošku umatlaný – lituji, že naše ubytování nedosahuje standardu, na jaký jsi zvyklý.“

„Radši se tady budu válet v bahně než bych poslouchal tvoje komentáře, ty ubožáku,“ odvětil Darnad statečně.

„A co je s tvým přítelem – tím cizincem? Možná, že by nepohrdl chvilkou oddechu. Kdepak je?“

„To nevím.“

„Ty nevíš! Ale my jsme ho sem hodili s tebou, tak mi, hochu, ne-lži – kde je tvůj společník?“

„Opravdu nevím.“

Přibýlo trošku světla, asi se Chinod Sai snažil přehlédnout dno té šílené krypty a svítil si přitom pochodní.

Jeho hlas zesílil vztekem. „Ale vždyť tam *musí* být!“

Bylo slyšet, že Darnad se začíná bavit. „Vidíš přece, že tady není, jediné že by jedna z tamtěch koster byla jeho.“

„To je nesmysl! Stráže!“

Slyšel jsem nad sebou slabý dupot nohou.

Chinod Sai pokračoval: „Odvalte víc těch kamenů a podívejte se, jestli se náš vězeň neskrývá někde v koutě. Někde tam dole je. Než ho najdete, vyved’te toho Karnalana.“

Následovalo více zvuků, z nichž jsem vytušil, že Darnada vyvedli ven.

Nato bylo slyšet, jak stráže odstraňují dalších několik desek. Ušklíbl jsem se pro sebe a doufal jsem, že je nenapadne podívat se do roury. A pak jsem přišel na něco lepšího. Nebyla to sice příjemná lest, ale mohla by mi pomoci k tomu, abych nebyl odhalen. Pak bych třeba mohl zkusit nějak osvobodit Darnada.

Vlezl jsem ještě jednou až do slepého konce roury a nabral jsem pár kostí toho nešťastníka, který zde byl přede mnou. On neměl to štěstí, ale aspoň několik let po smrti mohl být jinému užitečný při

vykonávání pomsty za všechny jemu podobné.

Přimáčkkl jsem se co nejvíc k jedné stěně mé skrýše a začal jsem prostrkávat kosti přes sebe dolů, až se z nich vytvořila slušná hromádka. Snažil jsem se nenadělat přitom moc hluku, ale v tom zmatku, kdy jedni ještě odvalovali další kameny a další se již krčili dole a prohledávali všechna zákoutí, mne stejně nikdo nemohl slyšet.

„Není tady,“ slyšel jsem jednoho.

„Jsi blázen,“ druhý na to. „Někde tady musí být!“

„Ale já ti říkám, že ne. Tak se pojď přesvědčit sám.“

Další strážný se poté začal škrábat dolů.

„Tomu nerozumím – odtud přece nevede žádných východ. Šoup-li jsme jich sem už dost a tohle se nám ještě nestalo. Hej – co je tohle?“

Podařilo se mu objevit moji rouru. Světla v mé skrýši značně přibýlo.

„Je možné, že by tudy zmizel? Kdyby tam vlezl, stejně by si nepomohl, na druhé straně je to uzavřené!“

Pak našel naaranžované kosti. „Uh! Tudy neutekl, tady už to předtím zkoušel jiný. Ty kosti jsou staré.“

„Ale co řekneme bráhdímu?“ řekl nervózně první strážný. „Tohle smrdí kouzly!“

„Hloupost, nic takového přece neexistuje!“

„To se dnes říká, ale můj dědeček mi jednou vyprávěl o takových...“

„Zavři hubu! Kouzla – duchové. Nesmysly, samé nesmysly. Ale stejně vypadal zvláštně. Patřil k národu, jaký jsem ještě za celý svůj život neviděl. A říká se, že za mořem jsou jiné země, kde lidé mají zvláštní schopnosti. A pak taky ti Sheevové...“

„Sheevové! To bude ono!“

„Drž jazyk za zuby. Chinod Sai tě roztrhne jako hada, jestli uslyší něco takového!“

„Tak co mu řekneme?“

„Jen fakta. Že tady *byl* – a už není.“

„A bude nám věřit?“

„Musíme v to doufat.“

Pak jsem je slyšel vyšplhat vzhůru a odejít. Hned jak se vzdálili, co nejrychleji jsem slezl dolů a brzy už jsem opět stál na podlaze svého vězení s hlavou o něco málo nad úrovní podlahy horní místnosti. Zatěžkávací kameny se zde povalovaly bez ladu a skladu.

V místnosti nikdo nebyl. Podle ozdobné vyřezávané židle jedné její části jsem usuzoval, že to je patrně trůnní sál.

Vyšvihl jsem se a stanul nahoře. Co nejrychleji a nejtišeji jsem se přiblížil ke dveřím a naslouchal.

Byly pootevřené. Zevnitř vycházela slova hádky.

I z paláce přicházely různé zvuky – výkřiky a steny. Zřejmě se tam něco dělo.

Někde dále začal někdo tlouci pěstmi do dveří.

Ustoupil jsem, vtom někdo náhle vstoupil do místnosti.

Byl to Chinod Sai.

Chvilku na mě vyděšeně zíral.

Ta chvilka mi stačila. Skočil jsem po něm a vyrval meč z jeho opasku!

Jemně jsem ho polechtal špičkou meče po hrdle a s krutým úsměvem na rtech jsem ho vyzval: „Zavolej stráže a můžeš volat rovnou svoji smrt, Chinod Saii!“

Zbledl a něco mumlal. Naznačil jsem mu, aby vstoupil do místnosti a zavřel za sebou dveře. Měl jsem štěstí. Všichni měli zřejmě práci s tím, co se právě dělo v paláci, a tak si nevšimli, že jim chybí jejich ‚brádhí‘.

„Mluv potichu,“ poručil jsem. „Teď mi řekneš, co je s mým přítelem a co se to tu děje.“

„Jak – jak se ti povedlo utéct?“

„Teď jsem to já, kdo se ptá. No tak – odpověz!“

„Co chceš slyšet,“ zachrochtal.

„Odpověz!“

„Lůza útočí na můj palác,“ řekl. „Nějaký zloděj dahar by mne chtěl svrhnout.“

„Doufám, že bude lepším pánem než ty. A kde je můj společník?“

Ukázal rukou dovnitř: „Tam.“

Najednou někdo vešel dovnitř. Čekal jsem, že by stráže při příchodu klepaly a chtěl jsem v tom případě Chinod Saiovi nařídit, aby je nepouštěl dál.

Ale tohle nebyla stráž.

Byl to ten zbývající Argzoon. Vyjeveně na mne civěl. Pak se otočil a varovně zařval na ostatní.

Vešli také a já jsem začal couvat a hledat, kudy by šlo uprchnout. Ale všechna okna byla zabeďněná.

„Zabte ho!“ ječel Chinod Sai a ukazoval na mne třesoucím se prstem. „Zabte ho!“

Pod vedením toho Modrého obra se ke mně začali přibližovat. Věděl jsem, že teď stojím tváří v tvář své smrti, protože podruhé už mě do zajetí jistě nevezmou.

DESÁTÁ KAPITOLA

Do temných jeskyní

Nějakým zázrakem se mi podařilo udržet si je od těla, i když si dnes těžko dokážu představit jak. Potom se za nimi najednou odněkud vynořil Darnad s mečem v ruce.

Ted' jsme se bok po boku pustili do Chinod Saie a jeho mužů, bylo však jasné, že ani takto nemůžeme vydržet dlouho.

Ale najednou vpadla do trůnního sálu s mohutným bojovým pokřikem horda mužů ozbrojených meči, kopími a halapartnami a dali se hned do našich protivníků.

Vedl je celkem sympatický mladík, jehož výraz se po krátkém zhodnocení situace změnil z odhodlaného soustředění na triumfální úsměv. Bylo jasné, že máme co činit s příštím vládcem tohoto zvláštního města.

Takže zatímco noví spolubojovníci pomáhali Darnadovi s Argzoonem a strážemi, já jsem si vzal na starost Chinod Saie. Rozhodl jsem se, že tentokrát ho uprchnout nenechám.

I jemu byl můj záměr nejspíše jasný, protože začal od této chvíle bojovat s ještě větším nasazením.

Náš duel se odehrával nad otevřenou podlahou trůnního sálu, nad kostrami jeho minulých obětí, které takto nechal zahynout pro své perverzní potěšení.

Čepele našich mečů se střetávaly ve výpadech a krytech s mohutným třeskem jen kousek od hlavního boje strážců s muži nového

kandidáta na trůn.

Vtom jsem učinil osudovou chybu – nebo alespoň mi to v tu chvíli problesklo hlavou. Klopýtl jsem nazad o kámen a padl do našeho nedávného vězení.

Po dopadu na slizkou zem jsem spatřil Chinod Saie, jak zvedá svůj meč ke konečnému úderu.

Rychle jsem se odkulil o kus dál do míst, kde byla podzemní kobka kryta stropem. Slyšel jsem, jak zaklel a potom jsem viděl, jak za mnou skočil dolů. Jakmile mne spatřil, vyrazil po mně mečem. Vzepřel jsem se na levé ruce a vrátil jsem mu jeho útok. Trefil jsem ho přesně do srdce. Když jsem pak svůj meč vytáhl z jeho těla, padl s chropotem bezvládně na zem.

Potom jsem vylezl zpět do trůnního sálu. „Vybral sis dobrý hrob, Chinod Saii,“ řekl jsem. „Budeš tady ležet s kostmi těch, kterým jsi připravil tak ukrutnou smrt. Zemřel jsi rychleji než sis zasloužil!“

Když jsem se rozhlédl, spatřil jsem Darnada, jak zrovna proklál zbylého Argzoona.

Bylo po boji. Mladý vůdce pozvedl svoji ruku s mečem nad hlavou a zvolal:

„Chinod Sai je poražen – tyran je mrtev!“

A jeho spolubojovníci nadšeně odpovídali: „Ať žije Morda Kohn, brádrhí Narletu!“

Morda Kohn ke mně přistoupil a usmál se. „Chinod Saiovi nepřátelé jsou mými přáteli. Vlastně jste mi pomohli získat narletský trůn. Ale kde je Chinod Sai?“

Ukázal jsem na podlahu. „Já jsem ho dostal,“ řekl jsem bez příkras.

Morda Kohn se zasmál. „Výborně! Za takovou službu jsi od nyníška můj dobrý přítel.“

„Nebylo to míněno jako služba tobě, ale jako vyplnění mého předsevzetí.“

„Dobrá. Je mi moc líto, že váš přítel se toho nedožil.“

„Náš přítel?“ zeptal jsem se překvapeně a podíval jsem se rychle směrem k Darnadovi, který měl sice na rameni otevřenou ránu, ale jinak se zdál být v pořádku.

„Belet Vor – vy to nevíte?“

„Co se stalo Belet Vorovi?“ okamžitě zareagoval Darnad.

Musím říci, že v tu chvíli mé myšlenky směřovaly daleko více k Shizale, než k samotnému Belet Vorovi.

„No, to je přece důvod, proč se mi podařilo přimět lidi k povstání proti Chinod Saiovi,“ řekl Morda Kohn. „Chinod Sai a jeho modří přátelé si zjistili, že jste byli spatřeni v domě Belet Vora. Ihned se tam vypravili a nechali ho na místě popravit!“

„Belet Vor je mrtev? Popraven – ach ne!“ Darnadova bledá tvář byla obrazem toho, jak hluboce jím ta zpráva otřásla.

„Je mi to také líto.“

„A co se stalo s tou dívkou, kterou jsme za ním poslali?“ zeptal jsem se hlasem plným znepokojení – téměř jsem se bál odpovědi, která přijde.

„Dívka? O žádné dívce nic nevím. Možná, že se stále ještě skrývá někde v jeho domě.“

Trochu se mi ulevilo. To bylo docela dobře možné.

„A ještě o někom nic nevíme,“ řekl Darnad. „O té vladnyarské ženě – Horguhle. Kam ta se poděla?“

Společně jsme prohledali palác, ale nebylo po ní ani vidu ani slechu.

Už se smrákalo, když jsme si od nového ‚brádhího‘ vypůjčili dahary a spěchali do Belet Vorova domu.

Uvnitř jako by vybuchla bomba. Volali jsme Shizalu, avšak odpovědi nám bylo jen hrobové ticho.

Shizala tedy zde není – ale kde je? Co se s ní teď děje?

Vyšli jsme ven, unavení a zklamaní. To jsme se tedy bili a riskovali životy jen tak pro nic za nic?

Vyrazili jsme zpět do paláce, abychom požádali Morda Kohna o pomoc.

Nový brádhí zrovna dohlížel na zakrývání otvorů v podlaze trůnního sálu. „Všechny desky nechám zalít, aby už nikdy nemohly být ty podzemní prostory zneužívány k tak hrozným účelům,“ řekl nám.

„Morda Kohne,“ začal jsem zdrceně, „u Belet Vora jsme tu dívku nenašli. A zcela jistě víme, že by se sama nikam nevydala. Přežili nějaký Chinod Saiovi strážníci? Jestli ano, možná, že by nám některý z nich mohl říci, co se s ní vlastně stalo.“

Morda Kohn přikývl: „Myslím, že ve vedlejším pokoji je několik zajatců – vyslechnete si je, jestli chcete.“

Vešli jsme do té místnosti a našli tam tři poraněné vězně.

„Víš některý z vás něco o tom, kde je Shizala?“ začal jsem.

„Shizala?“ zamračil se jeden.

„Ta plavovlasá dívka – vaše zajatkyně.“

„Aha, ta – myslím, že obě odešly spolu.“

„Obě?“

„Ona a ta tmavovlasá žena.“

„A kam šly?“

„A co z toho budu mít, když vám to řeknu?“ pohlédl na mne onen strážný s vychytralým úsměvem na tváři.

„Promluvím s Morda Kohnem. Prokázali jsme mu dobrou službu. Požádám ho, aby k vám byl milosrdný.“

„A dodržíš slovo?“

„Samozřejmě.“

„Myslím, že šly do Argzoonských hor.“

„Cože? Ale proč?“ vpadl do našeho hovoru Darnad. „Proč by vladnyarka šla dobrovolně k Argzoonům? Ti se přece vůbec s nikým nepřátelí.“

„Myslím, že vztah Argzoonů s Horguhlou je celý nějaký záhadný. Možná, že odpověď nalezneme, až ji dostihneme,“ řekl jsem. „Trefil bys do Argzoonských hor, Darnade?“

„Myslím, že ano,“ přikývl.

„Tak tedy nemařme čas – a za nimi. Když budeme mít štěstí, doženeme je ještě na cestě do hor.“

„To by tedy chtělo, protože jinak naše šance na jejich nalezení silně poklesnou,“ odvětil Darnad.

„Proč?“

„Protože Argzooni ve skutečnosti sídlí v Temných jeskyních, které jsou pod pohořím. Říká se dokonce, že tam někde začíná Říše mrtvých a podle toho, co jsem slyšel, se to nedá vyloučit!“

Promluvili jsme poté krátce s Morda Kohnem o osudu Chinod Saiových zbylých stráží a neprodleně jsme vyrazili na našich daharách do noci – směrem k tajemným Temným jeskyním.

Měli jsme však smůlu. Nejprve si Darnadova dahara poranila nohu o ostrý kámen, takže jsme museli celý příští den značně zvolnit tempo až k nejbližší osadě, kde jsme ji vyměnili za jinou. Ani ta však už na první pohled neslibovala příliš velkou cestovní rychlost.

Byla sice svalnatá, ale vypadala dost zbědovaně.

A pak jsme ztratili směr, když jsme přejížděli rozlehlou planinu, jejímuž jménu – Truchlivá pustina – musel dát za pravdu každý, kdo tudy kdy projížděl.

Darnadova nová dahara se nakonec ukázala jako velmi vytrvalá – moje zvíře bylo utahané dříve než jeho!

Konečně jsme přejeli přes ta nehostinná místa a dorazili na břeh obrovského vodního toku – určitě širšího než Mississippi.

Zde jsme se opět o něco pozdrželi, než se nám podařilo sehnat loďku od jednoho rybáře a přeplavit se. Naštěstí měl Darnad na prstě překrásný prsten, který se mu podařilo vyměnit zde za perly, jež byly v této části planety základním platidlem.

V nedalekém přístavním městě jsme si nakoupili zásoby a zde jsme si také potvrdili – k naší úlevě, neboť nepřátelským strážcům jsme těžko mohli bezmezně důvěřovat – že tudy opravdu projely dvě ženy, které odpovídaly popisu Horguhly a Shizaly. Vypyтали jsme se dále, jestli nebyla Shizala nějakým způsobem k cestě nucena, ale náš informátor si nepovšiml, že by byla Shizala spoutána.

To nám bylo záhadou, nechápali jsme, proč by se Shizala dobrovolně vydala do nehostinných argzoonských teritorií.

Řekli jsme si však, že odpovědi na naše otázky se dozvíme tím rychleji, čím dříve je dostihneme. Měly před námi stále ještě náskok asi tři dnů.

Takže jsme se se svými daharami a nakoupeným proviantem přeplavili přes řeku Carzax, i když ani to nebylo tak jednoduché, neboť velmi silný proud nás odnesl o mnoho mil níže. Podle domluvy s rybářem jsme loďku vytáhli z vody a upevnili na břeh – měl si ji později vyzvednout. Naložili jsme svoje zásoby na dahary a nasedli do sedel.

Okolní krajina byla nyní zalesněná – nejpodivnějšími stromy, jaké jsem kdy viděl.

Jejich kmeny nebyly z jednoho kusu jako u stromů pozemských, ale sestávaly z mnoha set tenounkých stonků, které se kolem sebe ovíjely, aby dohromady vytvořily kmeny nějakých třicet až čtyřicet stop v průměru. Na druhé straně nedosahovaly příliš velkých výšek, takže když jsme někdy projížděli nějakým zvlášť nízkým porostem, vyčnívaly naše hlavy nad jejich vrcholky. Připadal jsem si tam jako obr!

Listy měly podobnou barvu jako kapradiny na Karmínových pláních – na rozdíl od nich to však zde hýřilo všemožnými jinými barvami – byly tu odstíny modré, zelené, žluté, hnědé i oranžové. Jako by ten les byl po celý rok stále oděn v podzimních barvách. A byl to hezký pohled. Jakkoli byly ty stromy podivné, připomínaly mi nějakým způsobem moje dětství.

Kdybychom nebyli hnáni vpřed mým posláním, určitě bych se

chtěl zdržet o něco déle a více se tu porozhlédnout.

Po chvíli však přišlo něco, pro co bych tento les opustil, i kdybych neměl svůj cíl cesty tak nezvratně vytčený.

Jeli jsme tím porostem už dva dny, když se Darnad náhle vzpřímil v sedle a beze slov ukázal někam do stromoví.

Neviděl jsem nic zvláštního a jen jsem nechápavě zakroutil hlavou.

Darnadova i moje dahara nyní trochu zneklidněly.

Darnad přitáhl otěže, otočil své zvíře nazpět a pokynul mi směrem, odkud jsme přijeli. Dahary jakoby uvítaly tuhle změnu.

Pak Darnad zastavil a jeho ruka klesla k jílcí meče.

„Pozdě,“ řekl. „Měl jsem tě upozornit dřív.“

„Ale já nic nevidím ani neslyším. Před čím jsi mě měl varovat?“

„Před *heelami*.“

„Heela – co je to heela?“

„Tohle – “ ukázal Darnad.

Směrem k nám se blížila nestvůra, jakou si člověk nemůže představit ani v nejčernějším snu. Nevšiml jsem si jí předtím, neboť svojí barvou úplně splývala s okolním porostem.

Měla osm nohou, každou z nich zakončenou šesti zahnutými drápy. Měla dvě hlavy a z každé se na náš šklebila obrovská tlama plná dlouhých ostrých zubů, obě hlavy nás sledovaly svítivýma žlutýma očima a zlostně odfrkovaly vzdouvajícími se nozdrami. Z trupu vyrůstal jen jeden krk, který se na konci rozdvíjoval.

Její dva široké ocasy působily samy o sobě hrozivě, nemluvě ani o válcovitém svalnatém těle.

Taková příšera se dá těžko popsat. Něco takového snad ani nemůže existovat, ale byla tady!

Heela se zastavila několik stop před námi a pozorovala nás svými dvěma páry očí. Přitom zlobně šlehala oběma ocasy.

Jediná věc, která by nám v boji mohla být nápomocná, byla její výška – měřila jen asi tak polovinu toho, co průměrná dahara.

Avšak přesto vypadala nesmírně nebezpečně a mně bylo jasné, že tato nestvůra s námi klidně udělá krátký proces.

A pak skočila. Ani na mne, ani na Darnada, ale na jeho daharu.

Ubohé zvíře vydalo příšerný skřek, neboť heela se na ně vrhla všemi svými osmačtyřiceti spáry a mocně se zakousla svými dvěma chřtány do páteře nebohé dahary.

Darnad do heely sekal vši silou mečem. Chtěl jsem se mu vydat

na pomoc, ale moje dahara mi odmítla poslušnost.

Sesedl jsem tedy – nic jiného mi nezbylo – a přitočil jsem se k heele zezadu. Nevěděl jsem moc o marťanské biologii, a tak jsem si pro svůj úder vybral zhruba místo, které odpovídalo tomu, kam se heela zakousla do Darnadovy dahary. Věděl jsem, že mnoho zvířat útočí na taková místa těla jiných druhů, kde je slabina jejich vlastního druhu.

Vší silou jsem bodl.

Ještě chvilku heela vydržela zaseknutá do dahary; pak povolila své sevření a s příšerným skřekem, při kterém nám stydla krev v žilách, spadla na bažinatou půdu. Poodstoupil jsem, připraven na případný útok. Heela vstala, udělala několik nejistých kroků směrem ode mne – a pak padla mrtvá na zem.

Mezitím Darnad sesedl ze své dahary, která se s bolestnými výkřiky svíjela na rašeliništi.

Ubohé zvíře bylo smrtelně raněno a my jsme mu už nikterak nemohli pomoci, pouze ji zbavit té nesnesitelné bolesti. Maso z krku a hlavy měla z velké části serváno až na kost.

Také Darnad dobře věděl, co je jeho povinností. Přiložil svůj meč k hlavě nebohé dahary a jedním rychlým pohybem jí ulehčil od zbytečného utrpení. Poté se otrásl.

Vedle sebe tedy ležely heela s daharou, obě mrtvé. Jak zbytečné plýtvání života, pomyslel jsem si.

Navíc jsme museli cestovat dále na jedné dahaře, která sice byla schopna oba nás unést, ale naše cestovní tempo se tím zpomalilo na polovinu.

Jakoby nás smůla provázela na každém kroku.

Nakonec jsme ten podivný les zanechali za sebou. Darnad mi vyprávěl, že jsme v podstatě měli štěstí, že jsme potkali jen jedno to stvoření, neboť ten les je jich prý plný. Strategie takového stáda heel je, že nejprve zaútočí jejich vůdce, který tak otestuje sílu oběti. Když je úspěšný, přijdou ostatní, aby společně zabily kořist. Pokud je ovšem vůdce přemožen, ostatní se stáhnou, protože považují svého protivníka za silnějšího. Sežerou pak alespoň tělo svého bývalého vůdce. V našem případě jim ještě na jídelníček přibyla Darnadova dahara.

Svým způsobem tedy heely připomínaly pozemské hyeny – silné, ale zbabělé. Děkoval jsem Bohu za tuto jejich slabinu, neboť pokud by současně zaútočilo celé stádo heel, nevím, nevím, co by z nás

zbylo!

Cestovali jsme už celý měsíc. Vzduch byl chladnější a chladnější a také obloha byla teď častěji zatažená. Přejížděli jsme rozlehlou pláň, jejíž povrch tvořila obsidiánová skaliska a černavá rašeliniště, z nichž sem tam vyrůstaly trsy zakrslých křovin. Místy jsme míjeli rozpadlé zbytky nějakých prastarých staveb. Naše dahara se neustále musela brodit hlubokými kalužemi nebo slizkým bahnem, místy klouzala po hladkých skalách anebo klopýtala přes pobožené zdivo.

Optal jsem se Darnada, jestli to jsou zbytky Sheevských staveb, ale ten zavrtěl hlavou.

„Myslím, že tyhle ruiny kdysi obývali Yakshové,“ odpověděl.

Byla mi zima a trochu jsem se třásl, protože na nás padal studený déšť.

„A kdo byli ti Yakshové?“

„Vypráví se, že to byli letití nepřátelé Sheevů, i když původně patřili s nimi do stejné rasy.“

„To je vše, co se o nich ví?“

„To jsou jediná fakta. Zbytek už jsou jen spekulace a domněnky.“ Jakoby se při těch slovech zachvěl, ne však zimou, ale hrůzou z toho, co mu právě přišlo na mysl.

Naše tempo se čím dál víc zpomalovalo, jak jsme dál a dál brázдили ty nehostinné pustiny. V noci – i když to slovo je poněkud nadnesené, neboť noc jako taková je jen nepatrně temnější než tamní den – jsme tábořili ve skrytu polozbořených staveb anebo pod výběžky černých skalisek. V těch končinách se potulovaly podivné druhy zvířat; nad bažinami se nesly prazvláštní zvuky, které zněly jako nářky ztracených duší. Nehostinnost toho místa jsme více *cítili* někde uvnitř než abychom viděli a slyšeli.

Trvalo nám to další dva týdny, než jsme spatřili, jak se v dálce rýsují vrcholky Argzoonských hor, prosvítající skrz tmavé, mlžnaté povětrí Prokletých pustin.

Argzoonské hory byly na první pohled odpudivé – vysoké, rozežlané a temné.

„Když tak vidím, v jakých končinách Argzooni žijí,“ řekl jsem Darnadovi, „už se moc nedivím, proč jsou takoví, jací jsou, protože to prostředí do člověka stěží vlije něco jiného než zlobu a nenávist.“

„To ano,“ odvětil Darnad. A po chvíli pokračoval: „Měli bychom se snažit dorazit k bráně Gor Delpus ještě před setměním.“

„Brána Gor Delpus?“

„To je vstup do Temných jeskyní. Říká se, že není nijak strážena. Málokdo se kdy odvážil do argzoonských domovských jeskyní – pracuje pro ně vrozený strach lidí z temných, ponurých podzemních prostor.“

„Jsou ty jeskyně nebezpečné?“

„To nevím,“ řekl Darnad a pokrčil rameny. „Ještě nikdo se odtud nevrátil...“

Právě se stmívalo, když jsme dosáhli Gor Delpských bran. Prohlíželi jsme si je v chabém osvětlení, jež nám poskytoval měsíc Deimos. Byly to povětšinou přirozené jeskynní otvory, místy hrubě rozšířené a upravené, černavé a pochmurné. Ted' už jsem beze zbytku dával Darnadovi za pravdu v tom, co mi o nich vyprávěl.

Kdyby nebylo mého pevného rozhodnutí za každou cenu zachránit ženu, kterou jsem nade vše miloval, přestože neměla být nikdy mou, asi bych tam nevstoupil.

Zanechali jsme naši věrnou daharu venku, aby se o sebe postarala, dokud se nevrátíme – pokud se ovšem vůbec vrátíme...

A pak jsme vstoupili do Temných jeskyní.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Královna Argzoonů

Bylo tam chladno. Chladněji než o nejjasnějších nocích na Prokletých pustinách.

Sestupovali jsme stále níž širokým klikatícím se úvozem, osvětleným sem a tam pochodněmi, připevněnými na stěnách. Po stranách se místy černaly rozsáhlé boční sluje a dómy, svým šuměním nás doprovázely podzemní potůčky zurčící mezi rozeklanými černými skalisky. Míjeli jsme stovky krápníků, které čnely ze skal, pokrytých hořce páchnoucím bahnitým slizem i stružky ledově studené vody. Před našimi zraky se tu a tam mihl stín nějakého jeskynního tvora prchajícího rychle před světlem.

Po chvíli cesty začaly být stěny úvozu zdobeny různými válečnými trofejemi – tu kostra Argzoona oděná v plné zbroji s mečem, štítem, kopím a sekerou, šklebící se na nás svým vyběleným chrupem; tam zase pyramida navršená z lidských lebek. To všechno v šeru podzemí, spoře osvětlené mihotavým svitem několika pochodní. Opravdu vhodná dekorace pro takové temné místo.

Stezka se začala nepatrně stáčet doleva. Sledovali jsme její směr, až nás dovedla na horní okraj obrovské jeskyně, jejíž stěny byly v nedohlednu. Naše cesta se dále klikatila mírným spádem přímo do tohoto podzemního údolí. Na jeho dně plály v různých intervalech od sebe obrovské vatry, které osvětlovaly vesničky rozeteté po celé jeskyni. Přímou pod námi leželo město vybudované z kamenných kvád-

rů, jakoby náhodně na sebe postavených. Masivní, chladné, ponuré město. Město, jaké by člověk čekal právě u Argzoonů.

V osadách bylo vidět hemžení argzoonských mužů, žen i dětí, sem tam ohrady pro dahary a také pro nějaký menší druh zvířete, které připomínalo ochočenou heelu.

„Jak bychom tam mohli proniknout?“ otázal jsem se Darnada. „Vždyť okamžitě poznají, kdo jsme!“

V tu chvíli jsem za sebou zaslechl nějaký hluk a rychle jsem Darnada za sebou vtáhl do stínu.

Okolo prošla unaveným tempem skupina asi třiceti argzoonských válečníků. Vypadalo to, že mají za sebou nějakou těžkou řez, neboť na mnohých z nich bylo vidět neošetřená čerstvá zranění, většina jejich zbroje byla různě poškozená a všichni byli asi notně unaveni.

Uvědomil jsem si, že by to mohli být bojovníci, kteří přežili ‚zá-tah‘, jenž se pořádal ve Varnalu ten den, kdy jsme vyjížděli.

A to byl hned další důvod, proč se neukazovat! Argzooni by se jistě s chutí pomstili na příslušnících rasy, která je porazila.

Ale tahle skupina byla příliš utahaná na to, aby nás zpozorovala. Argzooni klopytali dolů směrem k tomu jeskynnímu světu, kde se obrovité vatry marně snažily přinést trochu více světla a tepla.

Nemělo smysl čekat zde na setmění, protože tady se nestřídal den s nocí – tady byla nepřetržitá noc! Jak se jenom dostat do města a zjistit, kde uvěznili Shizalu?

Neměli jsme na vybranou. Jediná možnost byla trpělivě pokračovat v cestě a využívat přitom co nejlépe skrytu temných zákoutí a skalních výčnělků. Museli jsme doufat, že si nás Argzooni nevšimnou, mají-li právě teď starosti s ošetřováním zraněných.

Ani na okamžik nás nenapadlo, že bychom se mohli vrátit zpět pro pomoc. Na to už bylo pozdě. Musíme zachránit Shizalu sami.

Ale pak jsem si uvědomil další důležitou věc!

Kdo jiný kromě nás ví, kam byla Shizala unesena? Kdo jiný zná tolik důležitých informací o Argzoonech a jejich nedávném útoku?

Jednoduchá odpověď – kromě nás nikdo.

Když jsme urazili nějaký kus, otočil jsem se na Darnada:

„Musíš se vrátit nazpět.“

„Cože? Nezbláznil ses?“

„Doufám, že prozatím ne. Jen jsem si uvědomil, že pokud bude náš pokus o osvobození Shizaly neúspěšný a my při něm budeme zabiti, nikdy se nikdo nedozví to, co si my vezmeme s sebou do hro-

bu. Tím by byl osud tvé sestry nadobro zpečetěn!“

„To mne nenapadlo,“ odpověděl zamyšleně. „Ale proč já? Ty jdi domů. Já se pokusím...“

„Ne. Ty přece znáš místní kraj o mnoho lépe než já. Já bych se zde mohl snadno ztratit. Když jsi mne teď zavedl až sem, je třeba, aby ses vrátil do nejbližší spřátelené osady a rozeslal posly na všechny strany. Tak se všichni dozví o Shizale a o mně a bude nám moci přijít na pomoc mnoho bojovníků, kteří by měli unavené a oslabené Argzoony snadno přemoci a zlikvidovat tak hrozbu Modrých obrů jednou provždy!“

„Mně ale bude trvat týdny, než se navrátím zpět k nejbližší civilizaci a za tu dobu můžete už být oba desetkrát mrtvi bez šance na pomoc.“

„Kdyby kterémukoli z nás náleželo především na vlastním bezpečí, nepodstoupili bychom tuto výpravu. Měl bys přijmout tohle řešení, protože je to naše nejlepší možnost. Jdi!“

Na chvíli se ještě zadumal, ale potom mne poplácal po rameni a vydal se na zpáteční cestu.

Když jednou uznal mé argumenty, bez dalších komentářů jednal v duchu našeho plánu.

Já jsem dál pokračoval v sestupu. Připadal jsem si teď ještě nepatrnější tvář v tvář tomu nekonečnému podzemnímu světu, do něhož Darnad nevkočil.

Nějak se mi skutečně podařilo doplížit se až dolů, aniž si mne kdo povšíml.

Proplížil jsem se také ze skrytu skalní stěny do stínů, které vrhaly hrubě opracované kvádry staveb.

Vtom se z ničeho nic ještě více setmělo!

Nejprve jsem nemohl pochopit, čemu vděčím za takové štěstí, ale pak jsem spatřil Argzoony, jak tlumí své vatra!

Proč?

Pak mi to došlo. Zřejmě trpí nedostatkem paliva a tak na dobu, která odpovídá noci venku Argzooni hasí své ohně a spí. Rozhodl jsem se, že tato téměř neproniknutelná tma mi skýtá tu pravou příležitost, abych si prohlédl město a zjistil, kde by mohla být Shizala uvězněna.

Kdyby se situace i nadále vyvíjela takhle příznivě, mohlo by se mi možná skutečně podařit osvobodit ji a bez úhony dovést zpět do Varnalu.

Na to jsem si však ani netroufl pomyslet, když jsem začínal překonávat hrubé stěny hradeb.

Byl to strmý výstup, ale pro mě ne až tak obtížný. Mé ruce i nohy se ještě více zocelily během té několikátýdenní výpravy, takže jsem po tom zdivu šplhal jako gibraltarská opice.

I když mi tma velice pomohla, nesla s sebou i svá rizika, protože jsem byl nucen šplhat více po hmatu než po zraku. Nakonec jsem však dosáhl vrcholu zdi.

Přikrčen a s mečem v ruce jsem pak pozorně sledoval „noční“ město. Pokoušel jsem se vytipovat si nejpravděpodobnější místo, kde bych mohl Shizalu najít.

A pak jsem to spatřil!

Jedna z budov byla více osvětlena pochodněmi jak zevnitř, tak z náspů okolo zdí. Ale to by nebylo tak důležité, jako obrovská vlajka, která se vlnila na stožáru upevněném na centrální věži stavby.

Byla to N'aalská zástava, která v menším vydání zdobila Horguhlin stan.

Nebyla to nijak horká stopa, ale lepší něco než nic. Vydal jsem se tedy směrem k ní.

Zasunul jsem meč do pochvy a začal jsem pomalu sešplhávat dolů.

Už jsem byl skoro dole, nějakých dvanáct stop nad zemí, když tu najednou zpoza rohu vyšel šik ozbrojených Argzoonů. Zamířili si to přímo ke mně. Nebyl jsem si jistý, zda jsem byl prozrazen a jestli tedy byli vysláni, aby mne zneškodnili. Avšak prošli bez povšimnutí kolem mne. Držel jsem se jako klíště zdi jen pár stop nad hlavou nejvyššího z nich a modlil se, abych nesklouzl a nevydal se jim na pospas.

Hned jak zmizeli z dohledu, sešplhal jsem dolů a rychle jsem přeběhl do skrytu nejbližší budovy, postavené ze stejně hrubě otesaných kamenů jako městské hradby.

Bylo jasné, že město je tak liduprázdné proto, že většina Argzoonů, kteří napadli Varnal, neměla dahary, takže musí být ještě na zpáteční cestě.

Také tato skutečnost mi hrála do noty.

Po chvíli jsem dorazil k budově, kterou jsem si vybral za svůj cíl.

Její stěny byly sice o něco opracovanější než ty předešlé, ale ani ty nemohly být tak nezdolnou překážkou. Problém tkvěl v tom, že byly poměrně dobře osvětlené.

Nezbývalo však nic jiného než to risknout, protože by se mi stěží naskytl příznivější okamžik. Rozhodl jsem se, že se pokusím – vyšplhat k jednomu z oken a vniknout jím dovnitř. Jakmile jednou budu v budově, budu mít daleko lepší příležitost objevit nějaký důležitý údaj o tom, kde je Shizala.

Pomalounku jsem tedy začal šplhat. Stěny byly opravdu hladké, takže se mi lezlo mnohem obtížněji než předtím. Všechna okna nebo spíše trochu zarovnané otvory do kamene – byla dobrých dvacet stop nad zemí a to, které jsem si vybral pro svůj průnik dovnitř bylo možná ještě o něco výše. Zřejmě tomu tak bylo pro případ útoku.

Nakonec se mi však podařilo dosáhnout svého cíle, takže jsem nyní hleděl přes okenní římsu do místnosti, abych prozkoumal, zda v ní někdo není. Zdála se být prázdná.

Rychle jsem se překulil dovnitř.

Asi jsem se octl v nějaké zásobárně, neboť světnice byla plná proutěných košů se sušeným ovocem, masem, zeleninou a různými bylinami. To se mi hodilo, neboť jsem si tak mohl doplnit svůj proviant. Všechno bylo nejspíš ukořistěno při loupežných výpravách. Vybral jsem si, co mi přišlo nejjedlejší a posilnil jsem se. Měl jsem také žízeň, ale nikde kolem jsem nenašel žádnou vodu. Na napití jsem si tedy musel ještě počkat.

Občerstven jsem začal skladiště dále prozkoumávat. Bylo dost rozlehlé a vlhké, zřejmě zde nikdo natrvalo nesídlil. Svědčily o tom také kusy starých, poloshnilých košů, rozházených po podlaze.

Dostal jsem se až ke dveřím a zkusil je otevřít. K mému zklamání byly zvenku zajištěny závorou, asi na ochranu před zloději.

Byl jsem velmi unaven, oči se mi už únavou klížily a chtělo se mi spát. To pronásledování bylo dlouhé a vyčerpávající a my si dopřáli jen minimum času na odpočinek. Proto jsem si řekl, že Shizale pomohu více, když předtím načerpám novou sílu.

Vybral jsem si místo dále od vchodu a vyrobil jsem si provizorní kryt pro bezpečný odpočinek – navršil jsem okolo sebe košíky, takže jsem mohl být spatřen až z úplné blízkosti. S pocitem alespoň relativního klidu jsem pak usnul.

Když jsem se probral, pronikalo oknem do místnosti více světla. Byl tedy už opět argzoonský ‚den‘. Avšak to mě nevzbudilo.

Někdo byl v místnosti.

Velmi opatrně jsem se vztyčil a zkoumal své okolí škvírkou mezi koši.

To bylo překvapení!

Muž, který vyndával jídlo z košíků, nebyl Argzoon. Byl to člověk jako já, pouze bledší pleti, což bylo zřejmě způsobeno delším pobytem v podzemí.

Měl velmi podivný prázdný pohled a strnulé rysy. Mechanicky nabíral maso a zeleninu do menšího košíku, který držel v ruce.

Nebyl ozbrojen. Jeho záda byla prohnutá a vlasy splhlé a nepěšované.

Nebylo pochyb o jeho postavení v argzoonském jeskynním světě.

Ten muž byl otrok, podle vzhledu již delší dobu.

Jestliže to však je otrok, řekl jsem si, jistě zrovna nemiluje své pány. Na druhé straně bylo však dost těžké odhadnout, do jaké míry se jich bojí. Budu se mu moci ukázat? Nebo bude po mém objevení volat o pomoc?

Už jsem na cestě sem podstoupil mnoho rizik. Zkusil jsem tedy i teď své štěstí.

Když mne spatřil, zůstal na mě civět s otevřenými ústy, ale nevydal žádný zvuk.

„Jsem tvůj přítel,“ šeptal jsem.

„P-přítel...?“ Opakoval nechápavě po mně, jako by mu to slovo nic neříkalo.

„Nepřítel Argzoonů – zabil jsem mnoho Modrých obrů.“

„Aah!“ Škubnul sebou a košík mu vypadl z rukou.

Rychle jsem vyrazil ke vchodu a zavřel dveře. Otočil se ke mně. Celý se třásl a z jeho očí vyzařoval smrtelný strach. Evidentně jsem to nebyl já, čeho se tak bál.

„M-musíš hned jít ke Královně – a podrobit se. U-učiň tak ihned a unikneš tak N’aalské příšeře!“

„Královně? N’aalské příšeře? O té jsem už slyšel – co je to?“

„A-ah, n-nechtěj to po mně vědět!“

„Kdo jsi? Jak jsi tady dlouho?“ pokusil jsem se začít rozhovor odjinud.

„J-já myslím, že mé jméno bylo Ornak Dia... A-ano, t-to bylo mé jméno... J-já nevím jak dlouho... od t-té doby, co jsme pronásledovali Argzoony a p-padli jim zde do léčky. Oni p-poslali jen polovinu svých sil p-proti jižním zemím – my jsme to nevěděli...“ S těmito vzpomínkami jakoby se do něho vrátila troška toho muže, jímž kdysi byl – záda se poněkud narovнала a řeč přestávala pomalu být

tak roztřesená.

„Ty jsi byl členem výpravy vedené karnalským brádhím – je to tak?“ ptal jsem se. Nebylo mi stále jasné, jaké útrapy mohly změnit válečníka, v takovouhle poslušnou trosku za tak krátký čas.

„A-ano.“

„A Argzooni vás sem vlákali, zatímco druhá polovina tady čekala v záloze – musela to tedy být dobře promyšlená strategie – a když jste dorazili dolů, napadli vás a rozprášili. Bylo to tak?“ Pomalu jsem si ujasňoval, jak to muselo proběhnout.

„A-ano. Zbytek zajali. Já jsem jeden z posledních, kteří zůstali naživu.“

„Kolik zajatců?“

„Několik set.“

Byl jsem otřesen. Teď už bylo úplně jasné, že všechny argzoonské útoky, jak jsem tušil, byly součástí dlouhodobě promyšleného plánu. Jejich první nájezd byl sice tvrdě odražen, ale přesto citelně oslabil sílu jižních národů. Trestná výprava, která pak zbytky pronásledovala až sem, byla vlákána do připravené léčky a unavené karnalské vojsko muselo být lehkou kořistí pro další argzoonskou armádu, která je přepadla ze zálohy. A poté uskutečnili Modří obří druhou část svého plánu – potajmu se po malých skupinkách přiblížili k Varnalu a pokusili se jej dobýt. Mohlo se jim to klidně povést, neboť jejich útok byl naprosto nečekaný. Něco se jim však zhatilo – snad to, že se mi podařilo zabít jejich vůdce – ta dokonalá strategie se nakonec nezdařila. Přesto však napáchali mnoho škody a jižní národy se budou z toho náporu vzpomínat jistě několik let. Mezitím však budou vystaveny nebezpečí útoku jiných, silnějších agresorů. Například Vladnyaru.

A pak jsem otrokovi položil klíčovou otázku:

„A pověz – byly sem v poslední době přivezeny dvě ženy jako zajatkyně? Jedna tmavovlasá a jedna plavá?“

„A-ano, nedávno sem přivezli nějakou ženu...“

Jen jednu! Modlil jsem se, abych se nedozvěděl, že Shizala po cestě zahynula.

„A jak vypadá?“

„Je velmi krásná – plavovlasá – myslím, že je to Karnalanka. Myslím...“

Vydechl jsem si.

„Ale co se stalo s Horguhlou – Vladnyařankou – s tou tmavovla-

sou ženou?“

„Ah!“ vydal ze sebe tlumený výkřik. „To jméno nevyslovuj. T-to nevyslovuj!“

„Co je s ním?“ Jeho výraz byl nyní ještě horší než když přišel. Po tvářích mu stékaly pramínky potu a jeho oči plály polovičním šílenstvím.

Třásl se po celém těle. Celý pokleslý tu přede mnou stál jako zosobněné zoufalství. Strachem tlumeně sténal.

Uchopil jsem ho pevně za rameno a snažil jsem se jím zatřást, aby se mu vrátila alespoň trocha sebeovládání, avšak on upadl na podlahu a dál úpěl a chvěl se.

Poklekl jsem vedle něho. „No tak, pověz mi – kdo je Horguhla – co s tím vším má společného?“

„Ah! P-prosím – nech mě být. Neprozradím, že jsi tady... Musíš utéct. Uteč!“

Nepřestával jsem jím třást. „No tak, řekni mi to!“

V tu chvíli se za mnou ozval nový hlas – mrazivý, posměšný...

„Nech tu trosku na pokoji, Michaeli Kane. Já ti na tvé otázky odpovím lépe. Mé strážce mi ohlásily nějaký nepokoj ve skladu a tak jsem to přišla zkontrolovat. Vlastně jsem tě napůl očekávala.“

Obrátil jsem se, stále příkrčen, abych se zadíval do hlubokých, zlých očí té tmavovlasé ženy, jejíž úloha v celé této hře byla pořád velmi nejasná. Tato záhada však už neměla být záhadou dlouho.

„Horguhlo! Co jsi skutečně zač?“

„Jsem argzoonská královna, Michaeli Kane. To já jsem velela té armádě, kterou jsi porazil, ne ubohý Ranak Mard. Mé vojsko se rozprchlo ještě dříve, než jsem jej stačila znovu zformovat, protože ta čubka Shizala mě napadla hned poté, co jsi utekl. V tom boji se jí podařilo mne omráčit, i když byla pak zajata mými muži. Když jsem znovu nabyla vědomí, moje armáda ve zmatku prchala, a tak jsem se rozhodla pomstít se na ní za celé město...“

„Ty! Takže to vše bylo tvé dílo! Ale jak můžeš být královnou těch divokých obrů – jakou silou může vládnout žena jako ty?“

„Moje síla spočívá v moci nad něčím, čeho se oni nejvíce obávají,“ zasmála se.

„A co je to?“

„To brzy poznáš.“ Za ní se pomalu začali hromadit příchozí Argzooni. „Chopte se ho!“

Pokoušel jsem se vstát, ale zavadil jsem o bezvládné tělo otroka.

Než jsem se stačil znovu zvednout, leželo na mně půl tuctu Modrých obrů.

Bojoval jsem rukama nohama, ale neměl jsem samozřejmě žádnou šanci proti takové přesile. Spoutali mi ruce za záda. Horguhla se na mě jízlivě usmívala a její ostré bílé zuby svítily do příšeří skladu.

„A teď“, pokračovala, „poznáš trest určený pro ty, kdož si dovolí protivit se argzoonské královně!“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

V doupěti N'aalské příšery

„Odved'te ho do mých komnat!“ poručila Horguhla, „nejprve si ho vyslechnu.“

Vedli mne za ní bludištěm temných a vlhkých chodeb osvětlených jenom spoře plápolajícími pochodněmi až k masivním dveřím z těžkého dřeva vykládaným stříbrem, které bylo zhruba vytepáno do tvaru nějakého symbolu.

Otevřeli dveře a my jsme vstoupili do veliké místnosti vyhráté plameny ohně plápolajícího v krbu. Místnost byla bohatě vybavena kožešinovými koberci a různými látkami. Po zdech visely překrásné tapisérie, které byly jistě nakradeny na kořistnických výpravách, neboť to byla díla vsutku mistrovská. Dokonce i okna byla překrytá, což vysvětlovalo teplo v místnosti.

Blízko ohniště stála těžká truhla sahající mi až někam k pasu. Na ní stály kalichy vína a podnosy s masem a ovocem. Na druhé straně proti krbu stála veliká, kůžemi potažená pohovka, okolo níž bylo několik lavic a ozdobných dřevěných židlí.

Na jižní poměry to nebyl nijak zvláštní komfort, ale vzhledem k předpokládanému standartu řadových Argzoonů byly královniny komnaty vybaveny vsutku luxusně.

Nad krbem visela větší, méně dovedně provedená tapisérie s mně nyní už dobře známým motivem – byl to symbol na královnině zástavě – ta záhadná N'aalská příšera. Vypadala velmi hrozivě a já

jsem si všiml, jak od ní stráže ihned odvracejí oči.

Po celou tu dobu jsem samozřejmě byl pevně spoután, takže když Horguhla propustila své stráže, nehrozilo jí ode mne nijaké nebezpečí. Stál jsem před ní s hlavu vztyčenou a díval jsem se někam za ni, zatímco ona přede mnou přecházela sem a tam a probodávala mne zvláštními zvědavými pohledy. Tak to nějakou dobu pokračovalo, ale já jsem se stále tvářil neúčastně a hleděl přímo před sebe.

Najednou se na mne zadívala zpřímá, rozpráhla se pravou rukou a bolestivě mne udeřila do obličeje. Zůstal jsem stát a nepohnul jsem ani brvou.

„Kdo jsi, Michaeli Kane?“

Neodpovídal jsem.

„Na tobě je něco podivného. Něco, co jsem ještě neviděla u žádného jiného muže. Něco, co bych se mohla naučit – mít ráda.“

Její tón se stal přívětivějším a během těchto slov ke mně přistoupila o něco blíže.

„Vím co říkám, Michaeli Kane,“ řekla. „Tvůj osud nebude moc příjemný, pokud ho přikáží naplnit. Ale mohl by sis toho všimnout...“

Stále jsem mlčel.

„Michaeli Kane, já jsem žena. Citlivá žena.“ Lehce, myslím až trochu žertovně, se zasmála.

„Já jsem tím, co jsem, aniž bych se o to nějak sama snažila. Chtěl bys vědět, jak je možné, že jsem argzoonskou královnou?“

„Chtěl bych pouze vědět, kde je Shizala, to je vše,“ pronesl jsem po chvíli. „Řekneš mi, kde je?“

„Doposud jí nebyl zkríven ani vlásek na hlavě. A možná, že se jí nestane nic ani v budoucnu. Vymyslela jsem pro ni zajímavou perspektivu. Nezemře při tom, ale pomůže mi to přeměnit ji v poslušnou služku. Myslím, že bude lepší, když si ponechám vládkyni Varnalu jako otrokyni, než kdybych ji nechala zabít...“

Moje mysl pracovala na plné obrátky. Takže Shizale zřejmě nehrozí smrt. Tím zjištěním mi spadl kámen ze srdce, protože tím pádem bude mít Darnad čas dorazit s posilami. Hned jsem se cítil lépe, možná, že jsem se dokonce usmál.

„Vypadáš, že jsi v dobré náladě. Zřejmě tedy k té ženě nic necítíš?“ Horguhla vyzvíдалa s překvapivým zájmem.

„Proč bych také měl?“ lhal jsem.

„To je dobře,“ pronesla spíše pro sebe. Kočičí chůzí přešla k po-

hovce a pak na ni položila své půvabné tělo. Zůstal jsem stát, kde jsem byl, avšak díval jsem se teď přímo do těch světlkujících očí. Po chvíli se zadívala do země.

Pak pokračovala: „Bylo mi teprve jedenáct, když Argzooni napadli výpravu, s kterou jsem se svými rodiči cestovala po vladnyarských severních hranicích. Mnoho lidí pobili – včetně obou mých rodičů – a zbytek vzali do otroctví. Já jsem byla jedním z těch otroků...“

Chápal jsem, že mne chce nějakým způsobem zviklat. A byla-li pravda to, co vyprávěla, soucítil jsem s tím dítětem, jímž tehdy byla. Avšak v žádném případě to nemohlo nijak omluvit nebo zmírnit její pozdější zločiny.

„V těch dobách byli Argzooni nejednotní a tahle jeskyně byla stálým bojištěm mezi jednotlivými frakcemi. Nebyli schopni se spojit. Rodinné klany se navzájem vyvražďovaly a jednotliví vůdcové nikdy nevydrželi dlouho naživu. Jediná věc, která je mohla dát dohromady, byl jejich strach z N’aalské příšery, která žila v podzemních prostorách, v místech pod podlažím Velké jeskyně. Živila se Argzoony, jež byli její přirozenou potravou. Vždycky se připlazila, vybrala si svoji oběť a pak zase zmizela. A Argzooni věří, že je to reinkarnace jejich nejvyššího boha – Raharumary. Nikdy neměli odvahy pokusit se ji zabít. A kdykoli to bylo možné, obětovali jí své otroky.“

Když mi bylo šestnáct, byla jsem vybrána jako jedna z obětí pro N’aalskou příšeru. Avšak již tehdy jsem si začínala uvědomovat, že disponuji zvláštní silou – ovládat druhé lidi svojí vůlí. Zpočátku jsem málo – byla jsem přece jen pořád otrokyní – avšak mnohokrát jsem si tak mohla zjednodušit život. A kupodivu, právě N’aalská příšera mi pomohla tuhle moji schopnost vypracovat mnohem víc.

Když Argzooni zjistili, že se N’aal blíží do Velké jeskyně, byla jsem spolu s mnoha dalšími otroky a argzoonskými trestanci spoutána a zanechána v místech, kudy se měla ta bestie proplazit. Brzy poté se skutečně objevila a já ji sledovala k smrti šokována, jak začala požírat mé společníky. Zadívala jsem se jí do očí a nějaký instinkt mi řekl, abych na ni začala zpívat. Nevím, jak je to možné, ale ona mi odpovídala. Byla jsem schopna s ní myšlenkově komunikovat, dávat jí příkazy.“

Odmlčela se a pohlédla na mne. Nijak jsem nereagoval.

„A pak jsem se vrátila do tohoto města – Černého města – s

N'aalskou příšerou, která mne následovala jako domácí mazlíček. Poručila jsem, aby byla vykopána hluboká jáma, do které bude příšera zavřena. Argzooni na mne od té doby pohlížejí s posvátnou bázní. Tím, že ovládám N'aalskou příšeru, mám v hrsti všechny Argzooky. Později jsem se rozhodla, že si vynahradím léta bídy a utrpení a že ovládnou celý tento kontinent. Různými způsoby se mi podařilo získat zprávy o jižních zemích a jejich obranných pozicích. A pak jsem rozběhla první část svého plánu. Byla jsem připravená čekat léta na své vítězství – ale místo toho...“

„Jsi prohrála,“ řekl jsem. „A zasloužila sis to. Ty roky mezi Argzooky tě změnily v nelidskou bytost, Horguhlo – v nelidskou bytost bez naděje na převýchovu!“

„Blázne!“ Vyskočila z pohovky, přišla ke mně, tiskla své smyslné tělo proti mému a bušila mne do prsou. „Blázne! Já mám jiné plány – neprohrála jsem. Zním mnohá tajemství; moje moc je tak velká, že si to ani nedovedeš představit, Michaeli Kane, a to vše můžeš se mnou sdílet. Už jsem ti říkala, že jsem ještě nepoznala muže jako jsi ty – statečného, hezkého, sebevědomého. A ty máš v sobě ještě něco navíc – něco, čím se odlišuješ od té obyčejné lůzy z Vashu stejně jako já. Buď mým králem, Michaeli Kane...“

Mluvila tiše a svýma hypnotickýma očima hleděla přímo do mých a já cítil, že se s mým mozkiem něco děje. Cítil jsem vnitřní teplo a slast. Její nabídka se mi začínala zdát velmi atraktivní.

„Michaeli Kane, miluji tě!“

Tahle její věta mne nějakým – dodnes nevím jakým – způsobem zachránila. Vrátila mé mysli zpět svobodu. Přestože jsem byl svázán, odstrčil jsem od sebe její ruce.

„Ale já tě nemiluji, Horguhlo,“ řekl jsem pevně. „Za to, co jsi udělala, k tobě nemohu nikdy cítit nic jiného než hnus. A nyní už také rozumím tomu, proč se sem Shizala nechala tak dobrovolně unést – to tvoje hypnotické schopnosti! Nuže, u mne ale nepochodíš!“

Pustila se mne a když znovu promluvila, její hlas byl tichý a trásl se. „Tušila jsem to. Možná, že právě to mě k tobě přitahuje – to, že jsi schopen vzdorovat mi. To umí jen málokdo – dokonce ani N'aalská příšera ne.“

Ustoupil jsem o pár kroků dozadu. Stále jsem se rozhlížel, jak bych odtud mohl uprchnout. Najednou jako by si to uvědomila a vzhledla ke mně.

V její tváři se nyní obrazil jen čistá nenávisť!

„Jak chceš, Michaeli Kane – tím, žeš mne odmítl, sis sám řekl o osud, který jsem pro tebe připravila. Strážel!“

Vstoupili dva urostlí Argzooni.

„Chopte se ho! A pošlete posly ke všem Argzoonům, kteří se dosud vrátili. Zatím jich není mnoho – ale ať všichni přijdou. Budou svědky obětování Raharumarovi!“

Po těch slovech mne odvedli.

Na nějakou dobu jsme se zastavili, když mé strážce ještě kvůli něčemu zašly do jedné místnosti poblíž východu z hradu. A pak už jsem byl veden pochmurnými, ďábelsky zapáchajícími ulicemi Černého města. Za námi nejdříve dva, pak tři, pak ještě víc Argzoonů postupně vytvořilo procesí, jež nás následovalo. Jeden modrý bojovník, který šel hned vedle mých strážů, na mne vrhal zvláštní pohledy, jejichž význam jsem si neuměl vysvětlit. Neměl na sobě žádné brnění – usoudil jsem, že o něj přišel během zpáteční cesty do Černého města – a na prsou měl známky čerstvého zranění. Po chvíli jsme vyšli z města a já o něm přestal přemýšlet.

Obraz, který se teď před námi rozprostíral, připomínal středověké malby znázorňující Peklo. Obrovské vatry prašely a hučely a bliskavě osvětlovaly okolní jeskynní svět. A obrovití Argzooni připomínali démony, kteří upalují na těch ohnících prokleté a zatracené. A brzy jsem se měl setkat s příšerou, jež by si v ničem nezahladila s klasičtými představami o Satanovi!

Horguhla byla již namísto – stála na pódiu, které bylo vyvýšeno nad nás a k němuž vedlo asi šedesát stupínků. Byla k nám otočená zády s roztaženými pažemi. Po obou stranách pódia stály nádoby, v nichž bez ustání plápolal oheň, aby byla celá scéna dobře osvětlena. Argzooni se dole zformovali do půlkruhu u začátku stupínků, kolem dost velkého otvoru do země. Vyvýšené pódium stálo prakticky přímo nad otvorem.

Mé strážce se zastavily v očekávání před prvním stupínkem. Pohlédli jsme nahoru na Horguhlu. Něco si tam prozpěvovala. Slova té písně – nebo spíše zvuky, jelikož jsem ničemu nerozuměl – ve mně vyvolávala mrazivý pocit a všiml jsem si, že také většina Argzoonů je popěvkem silně rozrušena.

A pak se z díry začal ozývat zvláštní šustivý zvuk a ze svého doupěte se počala vynořovat obrovská plochá hadí hlava vlnící se v rytmu Horguhlina zpěvu.

V řadách Argzoonů zavládl šum, jenž vyjadřoval jejich posvátný strach. Všichni začali zpívat a vlnit se do rytmu s hadem. Na jeho nažloutlé hlavě byly nejnápadnější dva tesáky trčící z horní čelisti. Okolo toho tvora se linul zatuchlý, nepříjemný zápach a když otevřel mohutnou tlamu, aby ze sebe vydal zasyčení, při němž všem tuhla krev v žilách, ukázal nám rudý chřtán s dlouhým rozeklaným jazykem.

Horguhlin zpěv se postupně tišil a její rytmické pohyby slábly, stejně jako doprovodné zvuky publika. A pak nastalo absolutní, šokující ticho.

To bylo záhy porušeno výkřikem, který se ozval za mými zády.

„Ne! Ne!“

Otočil jsem se, kdo to křičí.

„Shizalo!“ vyhrkl jsem úplně automaticky. Ti d'áblové ji sem přivlekli, aby byla svědkem mojí smrti – to bylo jasné. I na tu vzdálenost jsem viděl na jejích tvářích stékající pramínky slz, zatímco se snažila vytrhnout ze sevření dvou obrů. I já jsem začal bojovat se svými pouty a strážemi, ale bezúspěšně.

„Zůstaneš naživu!“ křičel jsem na ni. „Zůstaneš naživu! Neměj strach!“ Nemohl jsem jí nijak sdělit, že Darnad již je na cestě pro posily, ale třeba si z mých slov něco vybere. „Budeš žít!“

Její hlas mi tichounce odpovídal: „Ach, Michaeli Kane, já – já –“

„Ticho!“ vzkřikla najednou Horguhla příkaz adresovaný jak nám, tak Argzoonům. „Odved'te zajatce k okraji otvoru!“

Dostrkali mne tam a já hleděl dolů, tam, kde leželo svinuté tělo N'aalské příšery. Její podivné inteligentní oči si mne prohlížely s téměř zlomyslným výrazem – až mi přejel mráz po zádech!

„N'aalská příšera má dnes hravou náladu,“ pronesla nade mnou Horguhla. „Trochu si s tebou pohraje, než tě pohlítí.“

Snažil jsem se, aby na mně nebylo vidět zděšení.

„Hod'te ho dolů!“ poručila Horguhla.

A potom mne opravdu hodili, spoutaného a absolutně bezmocného, do doupěte N'aalské příšery!

Podářilo se mi přistát na obě nohy, několik yardů od toho obrovského hada, který si mne prohlížel svýma strašlivýma očima.

Tu najednou zazněl shora výkřik. Podíval jsem s tím směrem a spatřil jsem stát nad ústím doupěte toho Argzoona, který si mne po cestě tak zvláště prohlížel. V jedné ruce držel meč, v druhé válečnou sekeru. Co se to tam dělo?

Slyšel jsem, jak Horguhla nahoře křičí na své strážce: „Zastavte ho!“

Mezitím se však už ten Argzoon vrhl za mnou do doupěte, aby stanul po mém boku. Pozvedl svůj meč a já jsem v tu chvíli pochopil, co se tady děje.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Nečekaný spojenec

První, co mne napadlo, samozřejmě bylo, že mě tento válečník přišel zabít vlastní rukou z nějakých neznámých příčin. Avšak bylo to úplně jinak. Rychle přeťal má pouta.

„Vždyť já tě znám,“ najednou mi svitlo. „Ty jsi ten, s kterým jsem se utkal před Varnalem.“

„Ano, jsem ten bojovník, jehož život jsi odmítl vzít – a kterého jsi ušetřil od popravy vlastními druhy. Mnoho jsem o tom přemýšlel, Michaeli Kane. Bylo to od tebe nesmírně ušlechtilé. Nikdy na to nezapomenu. A teď ti alespoň budu stát po boku v boji o život s touto příšerou.“

„Myslel jsem, že se bojíte jejích nadpřirozených schopností.“

„To je pravda. Avšak poslední dobou o nich začínám pochybovat. A teď rychle – vezmi si meč. Já jsem byl vždycky lepší se sekerou.“

A tak jsme se s tímto nečekaným – a velmi vítaným – spojencem společně postavili N'aalské příšeře.

Zdálo se, že je tou náhlou změnou překvapena. Její pohled klouzal z jednoho na druhého – jako by se nemohla rozhodnout, koho napadne prvního. My jsme oba vyčkávali.

A pak se najednou vrhla směrem ke mně. Ustupoval jsem kvapně až ke zdi a zoufale začal bít obrovitým argzoonským mečem do jejího chřtánu.

Bylo vidět, že není zvyklá na odpor svých obětí, takže když se do ní mé ostří zabořilo, vydala vzteklý a zároveň udivený syčivý zvuk.

Stáhla se zpět a začala se odvíjet, takže hlava byla brzy nade mnou a já stál v jejím stínu. Pak znovu zaútočila svou obrovskou tlamou. Myslel jsem, že mne spolkně celého najednou. Pozvedl jsem meč a když se ke mně ta strašná tlama, z níž vycházel odporně zapáchající dech, přiblížila na dosah, zabodl jsem svoji zbraň vši silou do jejího měkkého patra.

Vydala příšerný skřek a rychle ucukla zpět. Mezitím se přiblížil můj argzoonský spojenec a zasáhl N'aalskou bestii vši silou sekerou do hlavy. Hned se po něm ohnala a porazila ho.

Teď bezmocně ležel, zatímco příšera otvírala svoji tlamu, aby mu ukousla hlavu.

Spatřil jsem svoji příležitost. Vyskočil jsem jí na hřbet a vyběhl přes její plochou hlavu až k jednomu oku. Tam jsem se, těsně nad očima, rozkročmo postavil.

To vše trvalo jen několik sekund – mezitím se Argzoon zoufale snažil uniknout z dosahu cvakajících čelistí.

Pozvedl jsem oběma rukama svůj meč a pak jsem ho vši silou zabořil do pravého oka té nestvůry.

Ocel jím pronikla. Hlava sebou mocně trhla a já jsem – teď již bez meče – odletěl pryč.

Teď se N'aalská příšera zaměřila zase na mne. Meč stále trčel z jejího pravého oka, což ještě dodávalo té situaci na bizarnosti.

Argzoon mezitím vstal ze země a přiběhl se svojí sekerou ke mně, aby mne, nyní bezbranného, mohl chránit.

Příšera vydala hrozivý skřek, který se ještě zesiloval ozvěnou. Pak se na nás ta ohromná tlama, v níž se až neuvěřitelně rychle míhal rozeklaný jazyk, opět vrhla.

Jen pár centimetrů od nás se však její hlava pojednou zdvihla vzhůru. To obrovské hadí tělo se opět začalo rozmotávat a směřovalo vzhůru, takže to vypadalo, že úplně vyleze ze své díry. Zahlédl jsem, jak nahoře diváci kvapně prchají a pak už celé to dlouhatánské tělo N'aalské příšery bezvládně padlo dolů těsně vedle nás. Moc nechybělo a byli bychom jím rozdrceni.

Takže se nám ji podařilo zabít! Můj meč se o to postaral. Po té smrtelné ráně však vydržela ještě tak dlouho, že bych snad opravdu uvěřil v její nadpřirozenost!

Přiskočil jsem k hlavě a vytáhl z ní rychle svůj meč.

Šlo to lehce.

Moje radost nad tímto vítězstvím však pomalu ustupovala. Uvědomil jsem si, že jsem na tom vlastně pořád stejně. Byl jsem dále uvězněn, i když ozbrojen a nahoře čekalo nějakých dvě stě Argzoonů připravených zničit nás na Horguhlin povel.

„A co teď?“ zeptal jsem se svého nového přítele.

„Myslím,“ řekl po krátké úvaze, „že támhle někde je malý otvor – podívej, na druhé straně doupěte až u dna.“ Podíval jsem se za jeho ukazovákem. Měl pravdu. Byl tam malý otvor, schopný pojmut muže, avšak ne N’aalskou bestii.

„Co je to?“ zeptal jsem se.

„Tudy vede chodba do ohrad, kde jsou otroci. Někdy je sem nahánějí jako potravu pro příšeru.“ Můj přítel se krutě zašklebil. „Ta už si však nikdy nebude pochutnávat na lidském masu! Pojď, následuj mne. Zabili jsme N’aalskou bestii – to ty nahoře muselo pěkně vyvést z míry. A ještě to, že vylezeme z otrockých ohrad. Třeba se nám v tom nastalém zmatku povede uprchnout.“

Následoval jsem ho do chodby.

Cestou mi prozradil své jméno. Movat Jard z klanu Movat-Tyk – jednoho z argzoonských největších; než přišla Horguhla se svojí nadvládou. Vyprávěl mi, že Argzooni se sice bojí Horguhliny moci, ale jsou s ní nespokojeni. Její ambiciózní plány skončily úplným krahem a Argzooni sami jsou teď oslabeni.

Po chvíli začalo v chodbě přibývat světla a my jsme před sebou spatřili jakýsi druh mřížový stlučeného ze dřeva. Skrz něj bylo vidět jeskyni osvětlenou pochodní.

Na podlaze polehávali otroci – trosky jedné z největších armád – nyní jen nazí, špinaví, zarostlí, bledí mužové s vyhaslými pohledy, z nichž bylo možno vyčíst úplnou odevzdanost. Asi tak sto padesát podvyživených, bezduchých stvoření. Bylo mi jich líto.

Movat Jard vzal ty dřevěné mříže útokem se svojí sekerou. Brzy povolily a otroci na nás zůstali nevěřícně zírat. Ten zápach, který se odtamtud linul, byl skoro nesnesitelný.

Jeden chlapík, který vypadal o něco méně zdeptaně a který byl asi stejně vysoký jako já, se vztyčil a vykročil ke mně. Jeho hustý plnovous vypadal jako by se snažil zachovat trošku čistoty a jeho tělo hrálo na rozdíl od jeho vychrtlých kolegů dobře stavěnými svaly. Musel se tady v podzemí udržovat v kondici.

Když jsme spolu mluvili, jeho hlas byl hluboký a mužný – a

vznešený.

„Jsem Carnak,“ řekl jednoduše. „Co se to tu děje? Kdo jste a kde jste se tu vzali? Jak se vám podařilo uprchnout N’aalské příšeře?“

Promluvil jsem ke všem, neboť si nás začali s jiskerkou naděje pozorně prohlížet.

„N’aalská bestie je mrtvá!“ oznámil jsem jim. „Zabili jsme ji zde s mým přítelem Movat Jardem.“

„Argzoon tvůj přítel? To není možné!“

„Ale je to možné – a můj život je toho důkazem!“ usmál jsem se na Movat Jarda, který se pokusil mi úsměv oplatit, i když jeho vyceňný chrup nevypadal zrovna přívětivě.

„Kdo tedy jste?“ zeptal se ten vousáč Carnak.

„Já jsem cizinec z jiné planety, ale jsem tady, abych vám pomohl. Chcete být zase volní?“

„Samozřejmě,“ řekl. Jeskyní se počal rozlévat nový život. Nejprve jen radostný šum, pak muži začali pomalu vstávat.

„Musíte se připravit na to, že to bude svoboda, za kterou mnozí zaplatí životem,“ pokračoval jsem. „Nejprve si budeme muset někde opatřit nějaké zbraně.“

„Proti celého argzoonského národu nemáme šanci,“ pronesl Carnak smutným hlasem.

„To je jasné,“ odpověděl jsem mu. „Ale v současné době je tu jen nějakých dvě stě Argzoonů. A jsou silně demoralizovaní.“

„Je to pravda? Skutečně pravda?“ naléhal Carnak vzrušeně.

„Ano, je. Ale stejně jsou v přesile a my navíc beze zbraní. Musíme postupovat obezřetně – nejdřív bychom měli odtud urychleně zmizet.“

„To by nemusel být takový problém,“ řekl Carnak. „Většinou hlídá více strážných, ale právě teď jsou tam jenom dva.“ Pokynul směrem k druhému vstupu do jeskyně. Byl zahrazen pouze proutěnou stěnou. „Obvykle je tento vchod pečlivě střežen a všichni, kdo se pokusili uniknout, byli buď zabiti na místě nebo předhozeni N’aalské bestii. Ale teď...“

S Movat Jardem v patách jsme dlouhými kroky došli ke dveřím a ihned jsem je začal mečem rozbíjet.

Movat Jard mi pomáhal se svou sekerou. Netrpělivý dav se shromáždil za námi, s Carnakem v čele.

Z druhé strany dveří jsme slyšeli výkřiky překvapení. Pak na nás strážný zařval:

„Okamžitě zpátky – nebo si vás N’aal dá k obědu!“

„N’aal je mrtvá,“ odpověděl jsem mu. „A vy máte proti sobě její přemožitele.“

Uvolnili jsme dveře. Vypadly z veřejí a s rachotem spadly na zem. Ve vzniklém otvoru jsme uviděli dva překvapené strážce s meči v ruce.

Vrhli jsme se s Movat Jardem na ně a vyřídili jsme je během pár sekund několika dobře mířenými údery.

Carnak se ihned ozbrojil jedním z ukořistěných mečů. Ještě jeden bývalý otrok dostal meč, zatímco další dva dostali jen palcát a sekeru.

„Musíme proniknout do zbrojnice,“ řekl Movat Jard. „Jestli se nám to povede, budeme se hned moci pořádně vyzbrojit.“

„A kde se nacházíme teď?“ zeptal jsem se.

„Pod Černým městem. Vede odtud několik východů.“

„A kde je zbrojnice?“

„V hradu – v Horguhlině hradu. Jestli si pospíšíme, budeme tam dřív, než se oni stačí vrátit do města. Nahoře musí teď panovat pěkný zmatek.“

„Proč nám pomáháš proti vlastnímu lidu, Movat Jarde?“ zeptal se najednou Carnak. V jeho hlase byl slyšet podezřívavý tón. Už jednou naletěl na argzoonskou lest.

„Mnoho jsem se poučil z toho, co Michael Kane řekl a z toho, co pro mne kdysi udělal. Zjistil jsem, že *víra* v něco je někdy více než pokrevní příbuzenství. A kromě toho, můj boj je bojem s Horguhlou, ne s Argzoony. Jestli ji porazíme, pak se stanu znovu jedním z Argzoonů – avšak teprve až jim nebude poroučet!“

Carnak se s touto odpovědí spokojil. Běželi jsme nahoru podzemními chodbami, až jsme narazili na železná vrata hlídaná jedním strážným. Ten když nás spatřil a povšiml si našich odhodlaných pohledů, vůbec se nedotkl svých zbraní, ale jen natáhl ruce před sebe.

„Vezměte si klíče – a nechte mne naživu.“

„To je dobrý obchod,“ řekl jsem, vzal jsem jeho svazek klíčů a odemkl železné dveře. „Půjčíme si také tvoje zbraně.“ Další dva muži se tedy ozbrojili – mečem a sekerou. Teď už nás bylo se zbraněmi osm. Spoutali jsme Modrého obra a vstoupili do ulic.

Za hradbami Černého města jsme slyšeli směsice zmatených hlasů; Argzooni tedy zřejmě nedosáhli městských bran. Zamířili jsme si to rovnou k nedalekému hradu; v čele Movat Jard, Carnak a já.

Vtrhli jsme dovnitř a lehce jsme si poradili s pár strážnými, kteří se nás snažili zastavit.

První z Argzoonů se vrátil právě když jsme se dobývali do zbrojnic a okamžitě vyhlásil poplach.

Rychle jsme vešli do zbrojnice a rozhlédli se. Nebyla sice tak bohatě vyzdobena jako ta, kterou jsem navštívil ve Varnalu, ovšem zbraně tu byly, ale mnohem primitivnější.

A tak zatímco se všichni otroci vesele ozbrojovali nejlepšími argzoonskými zbraněmi – a to nemluvím o ukořistěných zbraních, které se tam také nacházely v hojném počtu – nás osm se střetlo s prvním náporem vracejících se Argzoonů.

Musel na nás být zvláštní pohled – v čele skoro deset stop vysoký argzoonský obr, zarostlý nahý muž s divokýma očima a snědý šermíř z jiné planety. Ale jedno jsme měli společné – své šermířské umění.

Stáli jsme tam bok po boku a odráželi jeden nápor za druhým, zatímco se naši druhové dozbrojovali. Připadal jsem si, jako když se na mne snáší celá stěna argzoonských mečů.

Nějak se nám podařilo se ubránit pod tím strašným přívalem ran.

A pak se za námi najednou ozval mohutný pokřik!

Všichni vězňové už měli zbraně a byli připraveni k boji. Znovu z nich byli válečníci – válečníci s touhou po pomstě za roky strachu a ponižování, s chutí oplatit Argzoonům podlou léčku, kterou oslabili jednu z nejrozkvetlejších zemí jihu.

Převzali jsme okamžitě iniciativu a hnali jsme teď Argzoony před sebou!

Bojovali jsme o každou píd' hradních chodeb. Bojovali jsme v halách i v pokojích. Bojovali jsme i v opuštěném Horguhlině trůnním sálu i v jejích osobních komnatách. Neodpustil jsem si malou odbočku a strhl jsem při tom tapisérii s N'aalskou příšerou.

A pak už jsme se dostali na ulici a za chvíli se celé Černé město zmítalo v pouličních bojích.

Bylo nás méně. Naši muži už ztratili hodně ze svého válečnického umu. Ale v našich srdcích plál jasný plamen touhy, který nás popoháněl stále vpřed proti starým nepřátelům.

V tu chvíli už nás asi třetina padla – Argzoonů však zemřelo ještě víc!

A čím déle jsme bojovali, tím více se bývalí otroci rozpomínali na své válečnické časy. Bojů pomalu ubylo, neboť Argzooni se tro-

chu stáhli, aby se znovu mohli zformovat.

Využili jsme té přestávky, abychom i my znovu zformovali své řady a prodiskutovali další postup. Měli jsme pod svojí kontrolou celé okolí paláce, ale většina města byla stále ještě v argzoonském držení.

Někde tu musejí být Horguhla se Shizalou. Modlil jsem se, aby Horguhla nenechala Shizalu ve vzteku popravit. Snad stále ještě věřila ve své bojovníky.

Argzooni opět zaútočili, ale my jsme byli připraveni, s hlídkou v každé ulici.

Dlouho nebyla žádná strana schopna získat převahu. My jsme si drželi své vydobyté pozice, ale Argzooni nás již dál nepustili.

„Uvázli jsme na mrtvém bodě,“ řekl Movat Jard, když jsme se domlouvali s Carnakem.

„Jak bychom je jenom mohli porazit?“ zeptal jsem se.

„Musíme dostat dost silnou hlídku mužů za jejich záda,“ řekl Carnak. „Pak je budeme moci napadnout ze dvou stran a prolomit jejich řady.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil jsem. „Ale jak to provést? To bychom museli umět létat.“

„To sice neumíme,“ přerušil mne Movat Jard, „ale my budeme moci proniknout *pod* nimi. Vzpomínáte si, jak jsem říkal, že kobky pro otroky mají několik přístupů?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Šlo by tedy projít těmito místy a vynořit se našim protivníkům v zádech?“

„Pokud to nebudou čekat,“ řekl Movat Jard, „pak to bude možné. Jestliže zablokovali vchody, budeme na tom ještě hůř než teď, protože budeme oslabeni o pěkných pár bojovníků, kteří v době, kdy budou prozkoumávat podzemí, nebudou moci hájit naše vydobyté pozice. Stojí to za to?“

„Stojí,“ řekl jsem. „Protože jestli v dohledné době nezískáme rozhodující výhodu, naši muži se unaví. Už teď je na nich znát vyčerpání. Nemůžeme si dovolit ztrácet čas.“

„Kdo je povede?“ vystoupil Carnak vpřed očekávaje, že to bude on.

„Já,“ odvětil jsem. „Vás obou je zde třeba, abyste znovu zformovali obranu.“

Oba to pochopili.

Během jedné shati jsem již kráčet v čele asi třiceti bojovníků

vchodem do kobek, který nám Movat Jard označil.

Dolů jsme spíše běželi než šli.

A narazili jsme přímo na oddíl Argzoonů, kteří nám šli vstříc!

A tak jsme utráceli zbytečně čas i muže v bitvě o podzemní průchod.

Argzooni nebojovali zrovna s velkým nasazením, já sám jsem dva zabil a několik odzbrojil a zbytek složil zbraně a vzdal se.

„Jak to, že se tak lehce vzdáváte?“ zeptal jsem se jednoho z nich.

Odpověděl tím jejich hrubým nářečím.

„Už nechceme dál bojovat v Horguhliných bitvách,“ řekl. „A ona stejně hned uprchla, když jste zabili N’aalskou příšeru. Poslouchali jsme ji jen proto, že jsme mysleli, že v N’aalu dlí Raharumara – ona tedy musela být silnější než on sám. Teď už však víme, že tomu tak není – jinak byste bestii nemohli zabít. A my už nechceme dál utrácet své životy v bojích pro její panovačnost – už nás to stálo moc životů. A teď už to dostoupilo vrcholu – několik bojovníků se řeže v ulicích Černého města s otroky! Chceme smír!“

„A kolik Argzoonů smýšlí jako vy?“ zeptal jsem se.

„To nevím,“ připustil. „Všechno se to seběhlo tak rychle, že jsme ještě nestačili mezi sebou promluvit.“

„Znáte tu plavou dívku, kterou sem Horguhla přivedla a která se účastnila předtím obřadu s N’aalskou příšerou?“ vyzvídál jsem.

„Ano, viděl jsem ji.“

„A víš, kde je teď?“

„Myslím, že je ve Vulské věži.“

„Kde to je?“

„Poblíž hlavní brány – je to nejvyšší věž města.“

Vzali jsme si jejich zbraně a pokračovali jsme kobkami až jsme se vynořili téměř za zády bojujících Argzoonů.

Ihned jsme zaútočili.

Argzooni se překvapeně otočili. A začal další z mnoha vyčerpávajících bojů, ve kterém jsme se snažili probít jejich středem k našim druhům.

Já sám jsem bojoval s jedním z největších Argzoonů, jakého jsem dosud viděl. Byl skoro dvanáct stop vysoký, oštěp v jedné ruce a meč v druhé.

Uprostřed řeže po mně najednou mrštil svůj oštěp. Prakticky náhodou se mi podařilo chytit ho ve vzduchu. Otočil jsem jej a hodil zpátky. Dostal to do břicha a já ho vzápětí dorazil mečem. Kdyby

nebylo toho, že jsem šťastně jeho oštěp zachytil ve vzduchu, asi bych tuto bitvu nepřežil.

A pak už jsme se pomalu přibližovali ke svým druhům na opačné straně bitevní fronty.

Když jsem viděl, že náš plán uspěl, zanechal jsem své muže pod vedením tmavého bojovníka, který se v předešlých bitkách ukázal jako schopný a inteligentní. Zasunul jsem meč do pochvy.

Vyrazil jsem k Vulské věži. Doufal jsem, že zde najdu Shizalu a postarám se o její bezpečí.

Brzy jsem spatřil vysokou věž. Její vchod zřejmě nikdo nehlídal.

A ještě něco jsem zahlédl. Něco, po čem mi přeběhl mráz po zádech.

To, co jsem viděl, bylo neuvěřitelné, snad to byla nějaká hra světla, nějaká iluze.

Blízko vrcholku věže se vznášelo letadlo podobné tomu, ve kterém jsme se Shizalou letěli nad argzoonským táborem!

Kde se tady vzalo?

Došel jsem až ke vchodu a vstoupil do věže. Nahoru vedlo točité kamenné schodiště. Ve spodní části věže zřejmě nebyly žádné místnosti, a tak jsem hned běžel vzhůru.

Hodně vysoko, již někde před vrcholem věže, jsem objevil dveře. Byly nezajištěné a já je rychle rozrazil.

Jako zkoprnělý jsem hleděl do tváře dvěma lidem.

Jedním z nich byla Shizala.

A ten další – ? Tím byl Telem Fas Ogdai, brádrhínak Mishim Tepu, Shizalin snoubenec.

Jednou rukou držel Shizalu kolem ramen, ve druhé svíral meč a ostražitě hleděl na dveře, kterými jsem právě vpadl.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Radost a hořké zklamání

Musím přiznat, že v první moment mým pocitům dominovalo spíše totální zklamání než radost z toho, že Shizala byla v bezpečném náručí ochránce.

Změnil jsem svůj postoj z bojového na normální a usmál se na Telem Fas Ogdaie.

„Bud zdrav, brádhínaku. Jsem rád, že se ti povedlo ochránit Shizalu od nebezpečí. Jak jsi se sem dostal? Slyšel jsi snad něco o našem pobytu v Narletu? Anebo se Darnadovi podařilo tě informovat o naší situaci dříve než předpokládal?“

Telem Fas Ogdaie se usmál a pokrčil rameny. „Záleží na tom? Jsem zde a Shizala je v bezpečí. A to je hlavní.“

Ta odpověď se mi zdála zbytečně vyhýbavá, ale přijal jsem ji.

„Michaeli Kane,“ řekla Shizala, „nevěřila jsem, že ještě žiješ.“

„Zdá se, že osud stojí při mně,“ řekl jsem a snažil jsem se přitom skrýt výraz mých očí, který musel tiše dodávat – kromě toho nejdůležitějšího pro celý můj život.

„Slyšel jsem, že jsi vykonal úplné zázraky,“ promluvil Telem Fas Ogdaie napůl ironicky. Moje nechuť k němu se ještě prohloubila, i když jsem se ze všech sil snažil pohlížet na něho objektivně. Nepomáhalo to.

„Měl jsem prostě štěstí,“ odvětil jsem.

„Možná, že bys nás mohl na chvíli opustit,“ podotkl Telem Fas

Ogdai. „Chtěl bych si se Shizalou promluvit soukromě.“

Podruhé už jsem nehodlal být netaktní. Mírně jsem pokynul hlavou a vyšel jsem ven z místnosti.

Sotva jsem zavřel dveře, uslyšel jsem, jak Shizala najednou zoufale vykřikla.

To bylo na mě příliš. I přes to, že jsem ještě měl podobnou situaci ve Varnalu v dobré paměti, neudržel jsem se a vtrhl jsem dovnitř.

Shizala se snažila vymanit se z jeho sevření. Telem Fas Ogdai se snažil odvléci ji k oknu, u kterého čekalo jeho letadlo.

„Stůj!“ poručil jsem nesmlouvavě.

Shizala vzlykala. „Michaeli Kane – mhm –“

„Lituji, Shizalo, myslí si za to o mně co chceš, ale já se nevydržím dívat na to, jak někdo zachází takovýmto hrubým způsobem s dámou!“

Telem Fas Ogdai se zašklebil. Meč již měl zase zpátky zasunutý v pochvě, ale teď pustil Shizalu, aby jej mohl opět tasit.

K mému překvapení Shizala okamžitě přeběhla na moji stranu!

„Je to zrádce!“ křičela. „Telem Fas Ogdai byl ve spolku s Horguhlou – chtěli spolu vládnout celému kontinentu!“

Nevěřil jsem svým uším. Tasil jsem.

„Hrozil mi, že tě zabije, jestli ho slůvkem prozradím,“ pokračovala. „To – to jsem nechtěla připustit.“

Telem Fas Ogdai se uchechtl. „Nezapomeň na svůj závazek, Shizalo. Musíš se za mne provdat.“

„Až se všichni dozví, že jsi zrádce,“ řekl jsem, „nemáš nárok.“

Shizala zakroutila hlavou. „Ne, takovýhle závazek stojí výš než běžné zákony. Má pravdu. Bude vyhnán a já s ním!“

„Ale to je krutý zákon!“

„Tradice,“ odpověděla krátce. „Je to starobylý zvyk. Víme, že národ, který zapomíná na tradice, zdegeneruje. Proto musí být někdy jednotlivec nespravedlivě poškozen, aby Starý zákon zůstal neporušen.“

O tom jsem těžko mohl polemizovat. Možná, že jsem staromódní, ale sám mám velkou úctu k tradicím a zvykům jako základním pilířům společnosti.

Najednou se Telem Fas Ogdai opět zasmál a vyrazil proti mně.

Strhl jsem Shizalu za sebe a odrazil jsem jeho úder bleskovým krytem.

Byl to tuhý boj – ještě jsem v životě nešermoval s tak dobrým

šermířem. Byli jsme zcela vyrovnaní kromě toho, že jsem byl již z dnešních bitek značně vyčerpán. Vypadalo to, že zvítězí a že Shizala bude opravdu muset strávit zbytek svého života se zrádcem kterého nenávidí!

Brzy jsem skutečně ustupoval ocelovému víru a chránil si záda nikoli zdí, ale mnohem nevýhodněji, za mnou bylo otevřené okno a za ním sto stop hluboká propast!

Viděl jsem, jak se Telem Fas Ogdai zlomyslně šklebí, když mne tlačil blíž a blíž k oknu. Začínala se mne zmocňovat čirá beznaděj. Sebral jsem poslední zbytky sil a vyrazil jsem proti němu zoufalým výpadem, přímo do toho kolotoče blýskavé oceli!

Prěkvapil jsem ho. To mi zachránilo život a jemu ho ukončilo.

Na moment zakolísal.

Prudce jsem zaútočil proti jeho hrdlu. Zasáhl jsem a on se zachroptěním padl na podlahu.

Poklekl jsem vedle něho. Život z něho pomalu vyprchával a všichni jsme to věděli. I Shizala poklekla.

„Proč, Teleme?“ zeptala se. „Proč jsi udělal takový zavrženíhodný čin?“

Pohlédl na ni a namáhavě promluvil.

„Asi před rokem jsem se tajně vydal na výpravu sem. Chtěl jsem se pokusit vypátrat, co se stalo s tvým otcem. Místo toho jsem však padl do zajetí a byl předveden k Horguhle.“

„To bylo od tebe velmi statečné,“ podotkl jsem tiše.

„Nějak – nějak mne svedla,“ pokračoval. „Prozradila mi svá tajemství – černá tajemství. Octl jsem se úplně v její moci. Pomáhal jsem jí pak při plánování posledních fází přepadení Varnalu. Pak jsem sám odletěl do Varnalu právě v době napadení, protože jsem věděl, že budu požádán, abych letěl pro posily.“ Rozkašlal se a položil si hlavu na zem.

„Já – nemohl jsem tomu zabránit. Čekal jsem, že budete poraženi, ale vy jste se ubránili. Vaši lidé zjistili, že jsem nepředal zprávu Mishim Topovi – m-můj otec se mě ptal proč. J-já jsem na to samozřejmě neměl odpověď. A tak si brzo všichni šuškali, že jsem zradil Varnal, i když – i když nikdo nevěděl *proč*. To ta žena – je to jako zlý sen – já-já jsem zrádce a blázen – ona-ona –“

Po těch slovech se pozdvihl a vytřeštil oči do prázdna.

„Je to ďábel!“ křičel. „Musíte ji najít a zničit. Dokud ona bude žít, nikdy nebudeme mít jistotu, že naše nejvyšší ideály nebudou

znovu ohroženy. Její tajemství jsou hrozná – a dávají jí ohromnou moc! *Musí zemřít!*“

A pak se zvrátil dozadu a padl – mrtev.

„Kde je Horguhla?“ zeptala se Shizala.

„Nevím. Myslím, že uprchla – ale kam, to je záhada. Celý tenhle podzemní svět pořádně neznají ani Argzooni!“

„Myslíš, že Telem přeháněl – že mohl být opravdu pod jejím vlivem?“

„Myslím, že je to možné,“ řekl jsem.

A potom, zčista jasna, byla v mém náručí a vzlykala a vzlykala.

Pevně jsem ji držel a šeptal jí do ucha uklidňující slůvka. Prožila nesmírná utrpení a ukrutné zážitky a vše snášela velice hrdinně. Chápal jsem její nynější stav.

„Ah – Michaeli Kane – ah – má lásko!“ vzlykala.

Nemohl jsem uvěřit svým uším. Myslel jsem, že jsem už tak unaven, že dobře nerozumím!

„Co – cože jsi říkala?“ zeptal jsem se vzrušeně.

Potlačila svůj vzlyk a pohlédla na mne skrze slzy se šťastným úsměvem. „Řekla jsem, ‚má lásko‘,“ opakovala. „Michaeli Kane, milovala jsem tě již od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali. Vzpomínáš, jak jsi utíkal před mizipem?“ Zasmál jsem se od srdce a ona se mnou.

„I já jsem se tehdy do tebe beznadějně zamiloval,“ vyhrkl jsem. „Ale – myslel jsem – že máš ráda Telem Fas Ogdaie!“

„Obdivovala jsem ho – tehdy,“ řekla, „ale nemohla jsem ho milovat – zvláště poté, co jsem tě poznala. Avšak co jsem mohla dělat? Byla jsem vázána tradičním slibem, který jsem za žádnou cenu nemohla porušit –“

„To bych také nikdy po tobě nechtěl,“ řekl jsem. „Ale teď –“

Objala mne kolem krku a pevně se ke mně přitiskla. „Teď,“ vydechla, „se můžeme vzít hned jak se vrátíme!“

Chtěl jsem ji políbit, když vtom jsem si vzpomněl, že vlastně ještě nevíme, jak dopadla bitva.

„Musíme se jít podívat, jak si naši muži vedou proti Argzoonům,“ řekl jsem.

Shizala vlastně nevěděla nic o tom, co se seběhlo. Krátce jsem jí o všem pověděl. Znovu se usmála a vzala mne za ruku. „Už se od tebe nenechám nikdy oddělit,“ řekla.

Bylo mi sice jasné, že bych ji měl nechat ve věži – nebo ještě lé-

pe v letadle, kde by byla v bezpečí, ale také jsem nemohl ani pomyslet na to, že bychom se měli ještě odloučit. Při pohledu na letadlo jsem si vzpomněl na náš minulý společný let a zeptal jsem se, proč tehdy opustila bezpečí svého letadla.

„Ty jsi na to nepřišel?“ ptala se, zatímco jsme scházeli ze schodů ruku v ruce. „Chtěla jsem ti pomoci – anebo s tebou zemřít, kdyby nezbylo nic jiného. Ale když jsem tam dorazila, byl jsi už pryč!“

Láskyplně a vděčně jsem ji objal. Zbytek jsem věděl od Horguhly.

Když jsme vyšli do ulic, spatřili jsme, jak Argzooni právě skládají zbraně a vzdávají se. Evidentně už neměli žádný zájem na dalším krveprolévání, když zjistili, že jejich královna uprchla.

K nám se triumfálně blížila skupina, bojovníků na čele s Movat Jardem a Carnakem.

Počkali jsme na ně a já jsem najednou pocítil hroznou únavu, když jsem si uvědomil, že jsme zvítězili a že už je dobojováno.

I když jsem však byl úplně vyčerpán, mé srdce radostně bušilo. Zvítězili jsme – a Shizala mi přislíbila manželství. Nic víc jsem si nemohl přát!

Carnak se najednou oddělil od skupinky a vyrazil k nám s rozpaženými rukama.

„Shizalo!“ volal. „Shizalo, jsi to opravdu ty? Co tady děláš?“

Nechápavě si ho prohlížela. Přemýšlel jsem, jestli by to nemohl být nějaký starý přítel anebo dokonce předešlý snoubenec, který by mi mohl ještě zkazit moje štěstí!

„Carnaku – ty znáš Shizalu?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Jestli ji znám!“ smál se Carnak šťastně. „To bych řekl, že ji znám!“

„Carnak!“ Tentokrát to byla Shizala, kdo se začal šťastně smát. „To je tvé jméno? Opravdu?“

„No to se ví!“

Sledoval jsem tu scénu s trochou žárlivosti, zvláště když se ten postarší muž se Shizalou objal. Ale pak se jedním slovem vše vysvětlilo.

„Otče!“ vykřikla Shizala. „Ach, otče, já myslela, že jsi zahynul!“

„Což by se také zanedlouho stalo, kdyby nebylo tohoto mladíka s tím podivným jménem – a tohohle udatného divocha, jeho přítele,“ pokynul Carnak směrem k Movat Jardovi.

Shizala se ke mně otočila.

„Tak tys zachránil život mého otce?“ Uchopila mne pevně za paži. „Ó, Michaeli Kane – jen díky tobě ještě teď existuje náš rod!“

Usmál jsem se. „Děkuji – kdyby *neexistoval*, byl bych teď asi velmi smutný.“

Carnak mne poplácal po rameni. „To je ale bojovník – takového jsem ještě v životě neviděl – a to jsem znával nějaké válečníky.“

„I vy jste, pane, vynikající válečník,“ řekl jsem.

„Nejsem špatný, mladíku – ale nikdy jsem nebyl tak dobrý jako ty.“ Pak si nás se Shizalou lítostivě prohlédl a řekl: „Vidím, že vy dva k sobě cítíte – mhm – něco hezkého. Uvědomuješ si ale, Shizalo, že se s tím nedá nic dělat?“

„Cože?“ vyhrkl jsem a mé srdce se málem zastavilo. Co dalšího ještě stojí v cestě naší vzájemné lásce?

Carnak zakroutil hlavou. „Jde o zasnoubení s brádhínakem Telem Fas Ogdaiem. On –“

„On je mrtev,“ řekl jsem. To se mi ulevilo. Carnak samozřejmě ještě o ničem nevěděl. Rychle jsem mu o tom řekl.

Pozorně naslouchal a čím dál tím víc se mračil. „Věděl jsem, že ten chlapec je ukvapený – a věděl jsem také, že Horguhla umí používat ty své kočičí oči a ten svůj hlas k očarování lidí – avšak nikdy bych si nepomyslel, že syn mého nejstaršího přítele by mohl...“ Polkl. „Byla to, v jistém smyslu, moje chyba – protože se snažil zachránit mne ze zajetí.“ Carnak – neboli varnalský brádhí – potřásl hlavou. „Řekneme jeho otci, že padl za nás,“ rozhodl. „Což je v jistém smyslu pravda.“

Pohlédl na nás znovu, tentokrát s úsměvem. „Pak tedy můžete oznámit své zasnoubení, jakmile se navrátíme do Varnalu, přejete-li si to.“

„Přejeme,“ odpověděli jsme s úsměvem oba najednou.

Netrvalo nám dlouho obestoupit zbytek demoralizovaných Argzoonů. Rozhodli jsme, že my tři – Carnak, Shizala a já – necháme město pod vedením Movat Jarda, čímž učiníme porážku Argzoonům méně hořkou. Vyhlásili jsme Movat Jarda dočasným velitelem města, dokud se neuskuteční nějaká volba nového argzoonského předáka po dohodě s Karnalou.

Vzali jsme v úvahu, že Argzooni byli do tohoto boje vehnání Horguhlinými plány, takže jsme se snažili postupovat co nejshovívavěji.

A pak už jsme nastupovali do letadla. Ještě jsme zamávali Movat

Jardovi.

Pak už Carnak usedl k řídicímu pultu a vedl letadlo obtížnou cestou nazpět na denní světlo tunelem směřujícím na otevřené nebe.

Dál jsme letěli přes Prokleté pláně, přes nizoučké lesíky, širokou řeku Carzax, divočinu okolo Narletu a Karmínovou pláň.

Ta cesta nám trvala několik dní, ale my jsme ji strávili plánováním naší budoucnosti a diskutováním o minulosti.

Již brzy jsme se vznášeli nad Varnalem.

Když obyvatelstvo zjistilo, kdo to přiletěl, vypukla v celém městě úžasná radost a my byli přivítáni velkou oslavou. Zasnoubení se naplánovalo na příští den a já jsem tu noc uléhal do postele ve své staré místnosti nesmírně šťasten.

Ale po tomhle všem mě nakonec potkalo to nejhorší. Jakoby osud chtěl, aby mi byla moje nejsladší odměna za ty všechny útrapy a nebezpečí odňata v poslední chvíli – neboť tu noc jsem najednou začal pociťovat známý podivný pocit.

Celé mé tělo jako by se chtělo roztrhnout na kusy a pak jsem ležel ještě jednou prostorem a časem nepředstavitelnou rychlostí. A nakonec to vše pominulo a já jsem zase ležel. Usmál jsem se, protože jsem si myslel, že to byl sen. Cítil jsem na svých víčkách světlo, takže jsem si pomyslel, že už je ráno – ráno mých zasnub.

Otevřel jsem oči a pohlédl do směřících se očí *doktora Logana* – hlavního asistenta z mé laboratoře!

„Logane!“ zalapal jsem po dechu. „Kde to jsem – co se to stalo?“

„To nevím, profesore,“ odpověděl. „Vaše tělo je samá jizva – ale ještě na sobě máte navíc haldu svalů. Jak se cítíte?“

„Co se stalo?“ opakoval jsem zvýšeným hlasem.

„Myslíte teď, nakonec? No, trvalo nám to sedm hodin, ale nakonec jsme vás zachytili na nějaké zvláštní vlnové délce – už jsme mysleli, že jsme vás úplně ztratili. S tím transmitterem se muselo něco stát. Snad nějaké rušení – nevím.“

Vstal jsem a chytil ho za plášť.

„Musíte mě poslat zpátky! Okamžitě mě pošlete zpátky!“

„Hej – vaše zkušenosti vám byly k ničemu, profesůrku,“ řekl jeden z techniků. „Buďte rád, že ještě žijete. Pracovali jsme na tom sedm hodin – tak tak, že se to povedlo!“

„Jsem na tom stejně jako bych byl mrtev,“ řekl jsem a pomalu mi docházela celá realita mé situace. Pustil jsem Loganův plášť a postavil jsem se, abych přehlédln laboratoř. Tohle zařízení mě přeneslo do

míst nekonečných dobrodružství a dovolilo mi poznat nejdokonalejší ženu, jakou jsem kdy viděl – a pak mne uvrhlo zpět do tohoto šíleného světa.

Dali mne do nemocnice a týdný mi nedovolili vycházet. Mezitím se ze mne snažili všichni ti doktoři a psychologové dostat, co se ‚opravdu‘ stalo. Uznali mne práce neschopným a už mne samozřejmě nikdy nepustili do blízkosti transmiteru – i když jsem se o to několikrát snažil. Nakonec mne poslali do Evropy – na prodlouženou dovolenou.

A tak jsem tady.

EPILOG

A to vše doslova bylo vyprávění profesora Michaela Kanea, pozemského vědce a mart'anského válečníka.

Věřte tomu, jako tomu věřím já, chcete-li. Nebo nevěřte, pokud nechcete.

Když jsem vyslechl jeho příběh, požádal jsem Kanea o svolení ke dvěma věcem.

Optal se mne, o co půjde.

„Abyste mi dovolil publikovat všechny ty vaše úžasné zážitky,“ řekl jsem, „aby mohl celý svět zvážit jejich pravdivost.“

Pokrčil rameny. „Myslím, že jen málo lidí uvěří.“

„Alespoň ti.“

„Dobrá tedy – a druhá věc?“

„Že mi dovolíte financovat *soukromě* postavený transmitter hmoty. Bude to možné?“

„Ano. Já jsem, přes to všechno, jeho vynálezce. Stálo by to však plno peněz.“

Zeptal jsem se kolik. Řekl mi to. Udělalo by to sice značnou díru v mých příjmech – ve skutečnosti víc, než jsem si mohl dovolit, ale to jsem mu neřekl. Byl jsem prostě rozhodnut podpořit svoji víru v pravdivost jeho vyprávění značnou sumou peněz.

Ted' už je nový transmitter skoro hotov. Kane tvrdí, že je schopen nastavit tu správnou frekvenci. Pracovali jsme na tom velmi intenzívně několik týdnů a já doufám, že se nemýlí.

Náš stroj je ve skutečnosti mnohem propracovanější než ten první. Je to něco jako kombinace vysílače a přijímače stále naladěná na určitou vlnovou délku.

Kane si naplánoval, že jestli se mu povede dostat se zpátky na Mars – ať už do jakékoli doby – bude schopen sestrojít další transmitter a tak cestovat časem tam a zpět jak se mu zachce. To se mi zdá možná trochu přehnané, ale na druhé straně u vědce jeho kvality není nic takového vyloučeno.

Bude náš přístroj pracovat?

Ještě nevím. Zrovna když předávám tento rukopis do tisku, chybí nám ještě asi týden na jeho otestování.

Třeba již brzy budu mít novou látku na vyprávění o mart'anských válečnících?

Doufejme.

Michael Moorcock

MĚSTO ŠELEM

Obálka Petr Bauer

Grafická úprava obálky Zdeněk Světlík

Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský

Jazykový redaktor Helena Šebestová

Vydalo Nakladatelství **Laser**

jako svou 23. publikaci.

Plzeň 1992, vydání 1.

Náklad 12 000 výtisků.

Prodejní cena 27 Kčs

